

Παναγιώτης Παπανικολάου

ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΑΔΕΡΦΗ ΤΗΣ

Ο Παναγιώτης Παπανικολάου γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1978.

Έζησε τα παιδικά του χρόνια στο Πολύκαστρο όπου και εκεί τελείωσε το Γενικό Λύκειο. Απο τα χρόνια της ωρίμανσής του εμφάνισε καλλιτεχνικές ανησυχίες, αρχικά στη μουσική και αργότερα στη συγγραφή.

Το 1996 μετακόμισε στη Θεσσαλονίκη για σπουδές. Στα πρώτα 3 χρόνια πήρε 2 πτυχία μηχανικού ήχου.

Οι μεταπτυχιακές σπουδές στην Διοίκηση Επιχειρήσεων ολοκληρώνουν την ακαδημαϊκή του μόρφωση

Σήμερα ζει στη Θεσσαλονίκη και εργάζεται στην Αθηναϊκή Ζυθοποιία, θυγατρική της Heineken N.V. (Holland)

Η επαγγελματική καριέρα ήταν και είναι πάντα το ζητούμενο του. Αφιερώνει την ζωή του στη δουλειά και το γράψιμο.

Το «Εγώ και η αδερφή της» είναι το τρίτο βιβλίο που εντάσσεται στην συγγραφική συλλογή του. Εμπνευσμένο από εμπειρίες ζωής, καταγράφει γεγονότα της σύγχρονης εποχής.

Εγώ και η αδερφή της

Παναγιώτης Παπανικολάου

Εγώ και η αδερφή της

Μυθιστόρημα

Copyright: Παναγιώτης Παπανικολάου

Έτος έκδοσης: 2007

Προύσης 17, 55132 Θεσσαλονίκη

23430 24223

Φιλολογική επιμέλεια: Βαρβάρα Μιχαλοπούλου
Σοφία Παπαδοπούλου

Γενική επιμέλεια: Παναγιώτης Παπανικολάου

Η ύπαρξή μας επιβεβαιώνεται απο τις πράξεις μας.
Τα διηρηουργήματά μας είναι αυτά που μας λένε ότι
υπάρχουμε, ότι ζούμε.

Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και καταστάσεις
είναι ΣΧΕΔΟΝ συμπτωματική !

Το τελευταίο καλοκαίρι

Πιγμένος μέσα στα χαρτιά, που στοιβάζονται μέρες τώρα επάνω στο μικρό μου γραφείο, κοιτάζω έξω από το παράθυρο που βρίσκεται ακριβώς απέναντί μου. Μποτιλιαρισμένα αυτοκίνητα και τόσοι κόσμος να περπατά, άλλοι στα πεζοδρόμια που προσφέρουν λίγο ίσκιο από τον απειλητικό καυτό καλοκαιρινό ήλιο και άλλοι μπερδεμένοι μέσα στα αυτοκίνητα. Ξεσφίγγω λίγο την γραβάτα και ξεκουμπώνω το κουμπί από το πουκάμισο μήπως και καταφέρω να αναπνεύσω. Παίρνω το χειριστήριο του κλιματιστικού στο χέρι και πατώ το κουμπί της θερμοκρασίας, μάταια, να χαμηλώσει. Καμία ανταπόκριση. Σαν σιωπηλή διαμαρτυρία, για το ξεχασμένο ετήσιο service, με εκδικείται. Τουλάχιστον δεν χτυπάει το τηλέφωνο,

αλλά και τέτοια ώρα μέσα στο μεσημέρι ποιός βρίσκει τη δύναμη να εργαστεί, να σηκώσει το τηλέφωνο και να μιλήσει για δουλειά! Κλείνω τα μάτια για ένα λεπτό. Ξαφνικά μια φωνή, μια γυναικεία φωνή ηχεί στα αφτιά μου.

<<Αλέξη, Αλέξη>>

με κάνει να πιστεύω πως η υπερβολική ζέστη αρχίζει να με πειράζει σοβαρά,

<<Αλέξη, 12 πήγε, θα σηκωθείς επιτέλους να πάμε θάλασσα;>>.

Ανοίγω σιγά σιγά τα μάτια διακρίνοντας θολά την αγαπημένη μου ξαδερφούλα,

<<Ειρήνη, εσύ εδώ, μα πως...; εσύ δεν έπρεπε να ήσουν...>>

<< ...στη Σύρο μαζί σου διακοπές. Σταμάτα να ονειρεύεσαι και ξύπνα. Έχω έτοιμο καφέ >>.

Τρίβω τα μάτια μου, τεντώνομαι, βγάζω τις ωτοασπίδες και πετάγομαι απ' το κρεβάτι. Αμέσως διαπιστώνω πως ένα ακόμη κακό όνειρο μόλις είχε τελειώσει. Το αποδείκνυε το δωμάτιο. Κοριτσίστικο σε ροζ αποχρώσεις και παντού φωτογραφίες της φίλης της ξαδέλφης μου, που μας έδωσε τα κλειδιά του παραθαλάσσιου σπιτιού της στη Σύρο.

Τι ευτυχία να είσαι διακοπές με πρόσωπα που αγαπάς και που μπορείς να είσαι ο εαυτός σου! Να αισθάνεσαι ελεύθερος από τα πρέπει της καθημερινότητας, να τα έχεις κλείσει σε ένα κουτί και να τα έχεις αφήσει πίσω, μακριά στο σπίτι ξεχασμένα.

Η μυρωδιά του καφέ που φτάνει από μακριά, με οδηγεί στον υπαίθριο χώρο του σπιτιού. Με χρώματα λευκό και γαλάζιο και θέα από ψηλά, τον μικρό κόλπο με τα επιβλητικά βράχια όπου σκάνε επάνω τα κύματα της θάλασσας, η Ειρήνη μαζί με την παιδική της φίλη την Κική, απολάμβαναν την θέα και την κουβεντούλα, που μάλλον είχαν ώρα πριν ξεκινήσει. Κουβεντούλες και συζητήσεις μεταξύ γυναικών, που εμείς οι άντρες ποτέ δε θα καταλάβουμε τι είναι αυτό που τις κάνει να μιλάνε με τόσο ενδιαφέρον και προσήλωση. Ντυμένες ανέμελα με χαρούμενα χρώματα και καλή διάθεση ζούσαν τις ημέρες των διακοπών μαζί μου, αφού εκτός από την οικογενειακή σχέση που μας

συνέδεε, είχαμε και αρκετά κοινά στοιχεία. Το βασικό από αυτά είναι ότι και οι τρεις μας ζούσαμε καιρό τώρα την εργένικη ζωή, απολαμβάνοντας την ελευθερία της. Είχαμε βάλει πολύ πίσω στη σειρά των προτεραιοτήτων μας, τις επιθυμίες της συντροφικότητας, του έντονου πάθους και του τρελού έρωτα. Είναι όμορφοι οι καλοκαιρινοί έρωτες, μα εγώ ήξερα πως κάτι τέτοιο για μένα απείχε πολύ. Το πλήρωμα του χρόνου ένιωθα πως δεν είχε έρθει και η κατάσταση του να αγαπηθώ θα ήταν ένα όνειρο με μακρύ ορίζοντα. Άλλωστε και οι συναναστροφές μου τον τελευταίο χρόνο δεν διέθεταν στοιχεία που θα με έβαζαν σε μια τέτοια διαδικασία. Οι διακοπές μου με την ξαδέλφη μου και την παιδική της φίλη ήταν η απόδειξη ότι και αυτό το καλοκαίρι δεν θα νιώσω τον έρωτα και το αίσθημα της αγάπης μιας γυναίκας. Είχα ωστόσο την αγάπη της οικογένειας και αυτό μάλλον μου έφτανε για αυτό το καλοκαίρι. Άλλωστε σε μια εβδομάδα τελείωναν και την θέση από όλες αυτές τις ξεκούραστες στιγμές θα την έπαιρνε η επιστροφή στην πολύβουη πόλη με τους εξαντλητικούς ρυθμούς της καθημερινότητας.

Οι διακοπές μας όμως δεν είχαν τελειώσει. Είχαμε ακόμη αρκετό χρόνο για ξεκούραση, διασκέδαση, κολύμπι στη θάλασσα και διαλογισμό. Όταν δεν έχεις στο μυαλό σου τα προβλήματα της δουλειάς να ζητάνε απαιτητικά λύσεις και διακατέχεσαι από μια ανέμελη και ανάλαφρη διάθεση, βρίσκεις και τον χρόνο για να σκεφτείς το άμεσο μέλλον σου κι εγώ το σκεφτόμουνα πολύ.

Τί θα μας περίμενε αυτό τον χειμώνα; Ποιός θα μπορούσε να προβλέψει αν η ξεκούραση των διακοπών μας θα ήταν αρκετή για να αντέξουμε τον βαρύ χειμώνα που έφτανε; Και ποιός θα μας έλεγε αν αυτός ο χειμώνας δεν μας έκρυβε εκπλήξεις; Μια διαίσθηση μου έλεγε πως αυτό το καλοκαίρι θα είναι το τελευταίο ήσυχο καλοκαίρι...

Ο άγγελος μπροστά μου

Όλα κάποτε τελειώνουν. Κι όταν είναι και ωραία, τελειώνουν πιο γρήγορα. Άλλοτε όμορφα και άλλοτε άσχημα, κάποιες φορές με ανακούφιση και κάποιες φορές με θλίψη. Έτσι και η καλοκαιρινές διακοπές μας έφτασαν στο τέλος με μια γλυκιά μελαγχολία για όλες τις ωραίες στιγμές στο νησί. Το πλοίο στην ώρα του, έχει ήδη ξεκινήσει για το ταξίδι της επιστροφής. Μια γλυκιά δροσούλα στο κατάστρωμα μετατρέπεται σύντομα σε κρύο όσο βραδιάζει και απομακρυνόμαστε από το λιμάνι. Σε λίγο και τα τελευταία φώτα του νησιού θα χαθούν βάζοντας τις καλοκαιρινές μας διακοπές στην ιστορία και μόνο οι φωτογραφίες που τραβήξαμε θα το βγάζουν για λίγο απ' αυτήν. Μπροστά μας τώρα, μέσα στο σκοτάδι, το μόνο που μένει είναι η

πρόκληση της νέας χρονιάς στο χώρο της εργασίας, που ξεκινούσε κιόλας αύριο πρωί πρωί. Λίγες ώρες μέχρι τότε προλαβαίνουμε να βρούμε ένα ήσυχο μέρος, μέσα στο πλοίο, κάτω από κάποιες σκάλες και να κοιμηθούμε. Αύριο θα είναι δύσκολη μέρα και οι λίγες ώρες ύπνου είναι πολύτιμες. Κλείνω τα μάτια δίνοντας την υπόσχεση μαζί με την Ειρήνη και την Κική πως και το επόμενο καλοκαίρι θα ξαναγυρίσουμε στο νησί.

Το ξημέρωμα μας φέρνει έξω από το λιμάνι της Θεσσαλονίκης και εμάς να ετοιμαζόμαστε για την αποβίβαση μας. Σε μισή ώρα και έξω από το πλοίο αποχαιρετώ τα κορίτσια και ξεκινώ γρήγορα για το σπίτι. Είχα μόλις μια ώρα για να προλάβω να πάω στην εταιρία που εργαζόμουν. Φτάνω στο σπίτι, ακουμπάω τις τσάντες στη μέση του σαλονιού και αρχίζω να φοράω τα ρούχα τις δουλειάς. Κλειστό γκρι κουστούμι, λευκό πουκάμισο και γαλάζια δίχρωμη γραβάτα. Ο γαμπρός της γειτονιάς! Έτσι με αποκαλούσε κάθε φορά που με έβλεπε στις σκάλες της πολυκατοικίας η κυρά Σταυρούλα, που έμενε στον κάτω όροφο. Μια γιαγιούλα όλο καλοσύνη!

Φτιάχνω στα γρήγορα τα μαλλιά μου στον καθρέφτη και κλείνω πίσω μου την πόρτα ξεκινώντας για την δουλειά. Λίγη ώρα που γύρισα στη πόλη και ήδη έκανα πράγματα που κάνω όλο τον χρόνο. Ξύπνημα στις 08:00, πλύσιμο, ντύσιμο, την τσάντα στο χέρι και κλείσιμο την πόρτα πίσω μου. Μια από τα ίδια και σήμερα. Το αμάξι της εταιρίας σκονισμένο, δυσκολεύτηκε να πάρει μπρος. Έφταιγε η αδύναμη μπαταρία και όλα αυτά τα χρόνια που προσπαθεί να μεταφέρει όλους αυτούς τους ιδιοκτήτες που είχε μέχρι τώρα. Μαζί κι εμένα που μάλλον θα ήμουν και ο τελευταίος που θα έχει. Σύντομα με είχαν πληροφορήσει πως θα μου έδιναν ένα καινούργιο.

Το μόνο που μου έφτιαχνε την διάθεσή λίγο, ήταν ο καλός καφές που είχαμε στην εταιρία. Γρήγορα τον γεύομουν μαζί με τους συναδέλφους μου. Την ώρα του καφέ στο κυλικείο με ενημέρωσαν και για την συμμετοχή της εταιρίας μας στην Διεθνή έκθεση που ξεκινούσε σε τρεις ημέρες. Μια ημέρα πριν θα έπρεπε να επισκεφτούμε το περίπτερο της έκθεσης για να δούμε τον χώρο, να διευθετήσουμε όλες τις τελευταίες λεπτομέρειες, καθώς και να γνωρίσουμε την ομάδα που θα μας υποστήριζε στις πωλήσεις καθ' όλη την διάρκεια

της παραμονής μας εκεί. Σε όλη τη διαδικασία περιλαμβάνονταν και αρκετό χαμαλίκι για το οποίο δεν είχα καμία διάθεση. Πρέπει να σκεφτώ πως θα το αποφύγω. Για να δω...

Ένα επαγγελματικό ραντεβού σε πελάτη μου εκτός πόλης, την ώρα που θα πρέπει να παραβρεθώ στην έκθεση, είναι καλή δικαιολογία. Πάνω απ' όλα οι πελάτες...!!

<<πάνω απ' όλα η έκθεση κύριε Αθανασίου>> φωνάζει με έντονη φωνή ο προϊστάμενος, που τύχαινε να είναι και αδελφός μου ο Νίκος, μη αφήνοντάς μου άλλη επιλογή. Πρέπει να πάω, σκέφτηκα και έτσι σε μια ώρα περίπου, ήμουν έξω από την έκθεση. Αρκετά καθυστερημένος, ίσως για λόγους εντύπωσης, ίσως για λόγους λούφας. Αμέσως μετά τις διακοπές μου είχα χάσει το συναίσθημα της συναδελφικότητας, αφήνοντας τους άλλους να κάνουν την βαριά δουλειά. Αρκετοί άνθρωποι μέσα στο περίπτερο να περιφέρονται...

πρόσωπα γνωστά από διάφορα τμήματα της εταιρίας. Μια ομάδα με όμορφα κορίτσια ήταν το άγνωστο κομμάτι για μένα μέσα σ' αυτόν τον χώρο. 5...6...7...8...8 κοπέλες, όλες όμορφες με

χάρη και χαρακτηριστικά που δύσκολα συναντάς κάθε μέρα. Αρπάζω από το χέρι τον Ανδρέα, που δουλεύαμε μαζί στο ίδιο τμήμα και τον πηγαίνω σε μια άκρη για να μην μας ακούσει κανείς,

<<ρε συ Ανδρέα, τι κορίτσια είναι όλα αυτά;>>

<<καλά δεν άκουσες εχθές που μας είπαν, πως το διαφημιστικό γραφείο της εταιρίας θα φέρει κοπέλες για την υποστήριξη του περιπτέρου;>>

<<ναι ναι, σίγουρα ναι...εεε όχι, αλήθεια...και θα δουλεύουμε όλοι μαζί μέχρι το τέλος...;>>

<<ε, τι λέμε τόση ώρα;>>.

Ξαφνικά χτυπάει το κινητό μου. Ποιός να 'ναι πάλι..., κάποιος πελάτης. Αρπάζω το hands free και το βάζω στο αφτί μου,

<<ναι, παρακαλώ>> και αρχίζω να μιλάω πηγαίνοντας πάνω κάτω μέσα στο περίπτερο. Σημαντικός πελάτης, αφοσιώνομαι στη συζήτηση για αρκετά λεπτά ενώ συνεχίζω τα πάνω κάτω κοιτάζοντας άλλοτε το ταβάνι και άλλοτε το πάτωμα. Ξαφνικά και δεν κατάλαβα πως, ένιωσα πως κάποιος με κοιτάζει. Σηκώνω τα μάτια μου και βλέπω... μια κοπέλα. Μια όμορφη κοπέλα από αυτές που φέρανε για να δουλέψουν μαζί μας. Έπεσαν τα μάτια μου επάνω στα δικά της για μερικά δευτερόλεπτα... ήταν αρκετά για να διαπεράσει

όλο το κορμί μου ένα ρίγος και άλλα πολλά που εκείνη τη στιγμή παρά τις προσπάθειες μου, αδυνατούσα να διευκρινίσω. Μελαχρινή, μαυρισμένη από τον ήλιο με καστανά μακριά ίσια μαλλιά και σώμα που θα ζήλευε και η θεά Αφροδίτη. Η φόρμα με την ροζ απόχρωση που φορούσε, διέγραφε την θηλυκότητα που σε μεγάλες ποσότητες έβγαине από μέσα της. Ένας άγγελος ντυμένος στα ροζ είναι ακριβώς μπροστά μου και με κοιτάζει. Λες και το μόνο μέρος στη γη ήταν το σημείο στο οποίο βρισκόμουν ακριβώς εκείνη τη στιγμή και προσγειώθηκε εμπρός μου. Και πού πήγε όλος αυτός ο κόσμος που ήταν μέχρι πριν λίγα λεπτά εκεί; Εγώ γιατί δεν είμαι μαζί τους και γιατί δεν βλέπω κανέναν, παρά μόνον αυτόν τον άγγελο, μέσα σε ένα φως τόσο λαμπερό να με κοιτάζει...;

Έχω πεθάνει...έχω λιποθυμήσει και αισθάνομαι έτσι; Είναι τελικά ο θάνατος τόσο γλυκός και έρχεται πάντα σε αυτή την μορφή...; ας μου πει κάποιος τελικά, ας μου μιλήσει κανείς...

<<κύριε Αθανασίου μ' ακούτε;...κύριε Αθανασίου μ' ακούτε, χάσατε το σήμα, έπεσε η γραμμή, κύριε Αθανασίου...!!>>

Θεέ μου, ο πελάτης...

<<κύριε Ιωάννου...ναι...ναι...>>

ένα χέρι στον ώμο μου με χτυπά, με φωνάζουν να κλείσω το τηλέφωνο και να πάω μαζί με τους υπόλοιπους που ήταν έτοιμοι να ξεκινήσουν την γνωριμία με τις κοπέλες του διαφημιστικού γραφείου. Είχαν σχηματίσει έναν κύκλο για να γίνει η διαδικασία της γνωριμίας πιο εύκολα. Η υπεύθυνη του γραφείου είχε αρχίζει να λέει τα ονόματα των κοριτσιών καθώς εγώ πλησίαζα για να ενσωματωθώ στον κύκλο. Ποτέ δεν ήμουνα καλός με τα ονόματα, πάντα τα ξεχνούσα, ειδικά τα γυναικεία. Ρίχνω μια γρήγορη ματιά σε όλα τα κορίτσια για να βεβαιωθώ πως ο μελαχρινός άγγελος που πριν λίγα λεπτά είχε προσγειωθεί εμπρός μου δεν ήταν πραγματικός άγγελος αλλά μια από αυτές τις κοπέλες. Και ναι... Θεέ μου. Είχα σταθεί ακριβώς απέναντι της, ενώ η υπεύθυνη εκείνη την στιγμή λέει το όνομά της,

<<...Ελπίδα...>>

<<ωραίο όνομα>> πετάγομαι απευθυνόμενος στον άγγελο που τώρα πια είχε και όνομα.

Αυτή με κοιτάζει για λίγο και αμέσως χαμηλώνει το κεφάλι ανέκφραστη, καθώς η υπεύθυνη συνεχίζει με τα ονόματα των υπολοίπων κοριτσιών και με

πληροφορίες για τον τρόπο που θα δουλεύουμε μέσα στο περίπτερο. Ήξερα πως ο Ανδρέας, ο καλός φίλος και συνάδελφος, θα είχε την προσοχή του σε αυτά που μας έλεγαν και έτσι είχα την δυνατότητα να την κοιτάζω. Μόνο να την κοιτάζω, χωρίς να με νοιάζει τίποτα άλλο. Ήταν τόσο όμορφη... ήταν η γυναίκα που ήθελα να έχω για πάντα, για μια ολόκληρη ζωή και ας είχα διανύσει σχεδόν τις τρεις δεκαετίες απ' αυτήν. Είχα άλλες πέντε, ίσως και έξι αν ζούσα μαζί της. Θα ήταν...θα ήταν; θα είναι μια πανέμορφη ζωή! Αυτή κι εγώ μαζί...

Σε δυο λεπτά γεμίζανε τα ποτήρια με πορτοκαλάδα για να πιούμε όλοι στην γνωριμία και την καλή συνεργασία μεταξύ μας. Κρατώντας τα ποτήρια στο χέρι και αφού είχαμε διαλύσει τον κύκλο και είχαμε φτιάξει πηγαδάκια για κουβεντούλα και χαβαλέ, προσπαθούσα να κλέψω μια ματιά της, να δω έστω και για λίγο πάλι τα μάτια της. Να δω αν θα με κοιτάξει, αν θα μου χαμογελάσει. Στέκονταν λίγο πιο δίπλα από μένα και μιλούσε με τις άλλες κοπέλες δείχνοντας ότι γνωρίζονται καλά και πως δεν τις έβλεπε για πρώτη φορά εκεί. Πώς να την πλησιάσω; Τι να της πω; Εγώ, να αντιμετωπίζω τώρα τέτοιο πρόβλημα; Εγώ, που είχα πάντα τις

κατάλληλες λέξεις για να πλησιάζω μια γυναίκα!
Εγώ, που έλεγα σε όλους τους φίλους μου πώς να
προσεγγίσουν και τί να πουν σε μια κοπέλα!

Με πολύ προσεγμένες κινήσεις συνομιλούσε με τα
κορίτσια κρατώντας το ποτήρι που σε λίγο θα
άδειαζε. Και αν αδειάσει, τι να κάνω; Να τρέξω να
πάρω το μπουκάλι με την πορτοκαλάδα και να της
το γεμίσω; Τί είμαι, ο barman της έκθεσης ή μήπως
βρισκόμασταν σε κάποιο bar ώστε να την κεράσω
μια δεύτερη πορτοκαλάδα; Και πορτοκαλάδα; Χάθηκε
η εταιρία να φέρει και κανένα Johnnie Walker με
την γνωστή ατάκα, να πάρω το ποτήρι και να της
το δώσω στο χέρι, λέγοντας *''keep walking μωρό
μου, εγώ το έκανα και τα βήματα μου με οδήγησαν
κοντά σου''*.

Κι αν δεν πίνει ούισκι...Θεέ μου τα 'χω χαμένα. Θα
φύγει σε λίγο και όλα θα τελειώσουν. Κλείνω τα
μάτια μου μήπως και μου κατέβει καμιά καλή ιδέα,
καμιά σκέψη...αλλά μάταια και έτσι τα ανοίγω και
πάλι κοιτάζοντας κατευθείαν στο σημείο που
βρισκόταν...αλλά δεν είναι εκεί,

<<τί, που πήγε;>> φωνάζω, ευτυχώς όχι πολύ
δυνατά και με αγωνία κοιτάζω αριστερά δεξιά,

<<να την>> μου ξεφεύγουν πάλι οι λέξεις και
την βλέπω να έχει πλησιάσει την έξοδο μαζί με μια

από τις κοπέλες. Ξαφνικά εκείνη την στιγμή αναπάντεχα διαπιστώνω ότι με κοίταζε στα μάτια, θέλοντας να μου πει με το βλέμμα της *“θα τα πούμε αύριο πρωί πρωί”* σπάζοντας τα χείλη της σχηματίζοντας ένα ελαφρύ χαμόγελο.

Χαμόγελο; ναι, χαμόγελο δεν ήταν;...

μου χαμογέλασε ή καθόταν κάποιος ακριβώς από πίσω μου και δεν το είχα καταλάβει, στέλνοντας το χαμόγελο σ’ αυτόν;

Όχι. Το χαμόγελο ήταν για μένα. Ήταν όλο για μένα. Ήταν το χαμόγελό της και χαμογέλασε σε μένα. Σε μένα και σε κανέναν άλλον. Κι εγώ τώρα ας ανταποδώσω με ένα τεράστιο χαμόγελο μέχρι τα αφτιά πριν γυρίσει και σταματήσει να με κοιτάζει... ΤΙ!!!! γύρισε. Γύρισε και περπατά προς την έξοδο, αααχ τι να κάνω, δεν πρόλαβα να της χαμογελάσω, ουου ουου!! Ελπίδα, Ελπίδα! κοίταμε κοίταμε σου χαμογελάω, γιατί δεν με βλέπεις; ααααχ δεν της χαμογέλασα και τώρα θα με θεωρήσει αγενή και χωρίς τρόπους. Χάθηκε μέσα στον κόσμο. Πάει. Γιατί να μου συμβεί εμένα τώρα αυτό; Και το βράδυ πώς να μπορέσω να κοιμηθώ έχοντας κάνει κάτι τέτοιο; Θεέ μου ας ξημερώσεις την μέρα γρήγορα, να πάμε και πάλι στις δουλειές μας. Σε παρακαλώ Θεούλη μου, κάνε μου την χάρη. Please!!!

Πρωί με την δροσούλα

Άλλη μια μέρα ξεκινά, νιώθοντας τυχερός και ευγνώμων που ο Θεός με άκουσε και εκπλήρωσε την χάρη που του ζήτησα, λες και δεν θα ξημέρωνε για να πάμε στις δουλειές μας. Τι όμορφη μέρα!

Το προαίσθημα μου το επιβεβαιώνει. Μια μέρα ολόκληρη από το πρωί μέχρι αργά το βράδυ ορθοστασία, μιλώντας ασταμάτητα με κόσμο και ο κόμπος της γραβάτας να μην σε αφήνει να καταπιείς. Θα ήταν μια φανταστική μέρα και το ήξερα. Αυτό που δεν ήξερα ακόμη ήταν το πώς θα πλησιάσω την Ελπίδα. Το πώς θα της κεντρίσω το ενδιαφέρον. Ήξερα όμως ένα. Πως όταν θα την δω, θα της χαμογελάσω.

Μαύρο παντελόνι, άσπρο πουκάμισο. Την γραβάτα θα μας την έδιναν στην έκθεση. Θα ήταν όλες το ίδιο χρώμα. Φτιάχνω στα γρήγορα τα μαλλιά μου στον καθρέφτη και κλείνω πίσω μου την πόρτα ξεκινώντας για την έκθεση αυτή την φορά. Ένας κόμπος στον λαιμό με ενοχλεί. Με τη δύναμη της συνήθειας, σηκώνω το χέρι να ξεσφίξω την γραβάτα ξεχνώντας πως δεν φοράω. Τώρα ο κόμπος καθώς πλησιάζω με το αμάξι μου στην έκθεση κατεβαίνει στο στήθος, κάνοντας την καρδιά μου να χτυπά τόσο δυνατά που την άκουγα καθαρά. Ο Ανδρέας με περίμενε όπως είχαμε συνεννοηθεί στην εξωτερική πύλη για να μπούμε μαζί στο περίπτερο. Έτσι θα έδινα καλύτερη εντύπωση. Μπορεί η Ελπίδα μέχρι εκείνη την στιγμή να με θεωρούσε αγενή και χωρίς τρόπους που δεν της χαμογέλασα, ωστόσο μπαίνοντας με τον Ανδρέα μέσα θα έβλεπε πως διαθέτω το αίσθημα της συναδελφικότητας. Κάτι ήταν κι αυτό.

Καθυστερημένος, όπως συνήθως φτάνω στο περίπτερο. Ήταν όλα έτοιμα. Ο χώρος είχε

χαρακτηριστεί από μπλε και κόκκινο χρώμα. Τα χρώματα από τις στολές που φορούσαν τα κορίτσια.

Ήταν όλες ντυμένες ομοιόμορφα, αλλά μια ξεχώριζε στα μάτια μου. Ήταν η Ελπίδα, που την βλέπω τώρα να έρχεται προς το μέρος μου. Κρατούσε κάτι στα χέρια της. Μια κόκκινη γραβάτα,
<<κύριε Αθανασίου αργήσατε>> μου λέει με χαμόγελο.

Να το πάλι, αυτό το χαμόγελο το οποίο εχθές το βράδυ το έβλεπα στο όνειρό μου. Ήρθε επιτέλους η ώρα να της το ανταποδώσω,

<<ναι, άργησα, λίγο η κίνηση λίγο η πρώτη μέρα στην έκθεση, λίγο...>>

<<αυτή είναι η γραβάτα σας, θα ήθελα να την φοράτε>> με διακόπτει από την εξομολόγηση που θα ξεκινούσα ασυναίσθητα,

<<ναι, ευχαριστώ, είναι πολύ όμορφη, ταιριάζει με τα ρούχα σου>>

<<υπάρχει λόγος που είναι ίδιο χρώμα>> και φεύγει αφήνοντάς με να ετοιμαστώ.

Αλλά πώς; Πώς να ετοιμαστώ μετά απ' αυτό; Είναι η πρώτη φορά που μιλήσαμε και τώρα εγώ πρέπει

να δέσω την γραβάτα, που σε κανονικές συνθήκες το κάνω με τα μάτια κλειστά. Τώρα όμως οι συνθήκες δεν είναι κανονικές. Πώς να κατορθώσω κάτι τέτοιο; Μήπως είναι αληθινό το ρητό *“οι γυναίκες είναι καταστροφή”*; Με τόσο κακόγουστο κόμπο στη γραβάτα, σίγουρα θα χάσω όλους τους πελάτες μου. Καταστροφή.

Οι πρώτες ώρες μέχρι το μεσημέρι ήταν όλο χαμογελάκια και ματιές. Αργότερα την θέση τους πήρε η κούραση από την ορθοστασία. Εγώ προσπαθούσα να βρίσκομαι όλο κοντά στην Ελπίδα, που μαζί της συνέχεια είχε και μία ακόμη κοπέλα, αρκετά όμορφη. Δεν έχανα την κάθε ευκαιρία για να ανταλλάξω έστω και μία κουβέντα μαζί της. Κάθε κουβέντα μου με έκανε να νιώθω πως την πλησίαζα όλο και περισσότερο και κάθε δίκη της πως με πήγαινε στον παράδεισο,

<<Αλέξη να σου συστήσω και την αδερφή μου Χριστίνα>>

<<αδερφή... αλήθεια; Συγχαρητήρια, χαίρομαι πολύ>> σκεπτόμενος τί δουλειά κάνει ο πατέρας τους, χωρίς να είναι δύσκολο να το μαντέψω.

Ζαχαροπλάστης. Είναι και οι δύο τόσο γλυκές και τρελαίνομαι για γλυκά. Ποτέ όμως πάνω από ένα. Κάνουν κακό στα δόντια, ενώ οι γυναίκες κακό στην υγεία. Αλλά με τέτοιο θέαμα μπροστά μου, τί να την κάνεις την υγείά σου! Τί κι αν ζήσεις πέντε ή δέκα χρόνια παραπάνω χωρίς να έχεις γευτεί τόσες γλυκές συγκινήσεις που μπορεί να σου προσφέρει μια γυναίκα όπως η Ελπίδα; Τί αξία θα έχουν αυτά τα χρόνια και τι αξία θα έχει η ζωή χωρίς να την ζήσεις;

Καμία απαντάω αμέσως στον εαυτό μου και αποφασίζω να πέσω με τα μούτρα, να παίζω φουλ επίθεση. Όλα για όλα,

<<είστε φοβερό δίδυμο και θέλω πολύ να σας πάω μετά την δουλειά για φαγητό. Τι λέτε;>>

<<ναι, γιατί όχι>> απαντά η Χριστίνα,

<<αλλά όχι απόψε>> συνεχίζει η Ελπίδα,

<<είναι η πρώτη μέρα σήμερα...>>

<<ναι...και...>> διακόπτω,

<<θα ήθελα να ξεκουραστώ, ίσως αύριο;>>

<<ok, αύριο>> απαντώ με χαμόγελο, νιώθοντας να βγαίνω από την πρώτη μάχη χωρίς σημαντικές απώλειες. Αύριο θα έχω και τον χρόνο για να

προετοιμάσω κάτι καλό. Μια νύχτα που δε θα ξεχαστεί. Η πρώτη νύχτα.

Το τέλος για την πρώτη μέρα στην δουλειά δεν αργούσε. Σε λίγο είχα βρεθεί να περπατάω μαζί με την Ελπίδα και την Χριστίνα προς την έξοδο

<<κορίτσια θέλετε να σας πάω κάπου με το αυτοκίνητο; ανατολικά πηγαίνω>> λέω με δισταγμό. Η Χριστίνα παίρνει πρώτη το λόγο:

<<ανατολικά πηγαίνω εγώ, η Ελπίδα μένει εδώ κοντά>>

<<ναι, δύο λεπτά με τα πόδια, σ' ευχαριστώ Αλέξη. Λοιπόν τότε να σας καληνυχτίσω και τα λέμε αύριο το πρωί. Όσο για το βράδυ μπορούμε να κανονίσουμε να πάμε για φαγητό όπως είπαμε>>

<<εντάξει λοιπόν, χάρηκα για την σημερινή συνεργασία, σου εύχομαι καλή ξεκούραση.

Καληνύχτα>> και φεύγω μαζί με την Χριστίνα για το αμάξι. Στο δρόμο μου είπε πως ήταν απο την πόλη της Καβάλας και ήρθαν στην Θεσσαλονίκη για να συνεχίσουν τις σπουδές τους. Οι γονείς τους έμεναν εκεί και με κάθε ευκαιρία τους

επισκέπτονταν. Τα λόγια της έδειχναν πως υπήρχε δυνατός δεσμός και μεγάλη αγάπη μεταξύ της οικογένειας. Αμέσως κατάλαβα πως οι γονείς τους πρέπει να είναι καταπληκτικοί άνθρωποι, που σίγουρα θα ήθελα να τους γνωρίσω.

Τώρα την πήγαινα στο σπίτι του φίλου της όπου έμενε εκεί μερικές φορές. Κώστα τον έλεγαν και ήταν δύο χρόνια μικρότερος της,

<<τι είναι αυτό που παίζει, cd; μου αρέσουν πολύ αυτά τα τραγούδια>>

<<αν σου αρέσουν, θα το αντιγράψω και θα σου το δώσω. Είναι και μένα από τις αγαπημένες μου μουσικές. Τρελαίνομαι για ξένες ατμοσφαιρικές μουσικές...>>

<<...που είναι και μελαγχολικές...έτσι;>> με διακόπτει συμπληρώνοντας, ενώ σχεδόν είχαμε φτάσει έξω από το σπίτι του φίλου της.

<<λοιπόν σ' ευχαριστώ πολύ που με έφερες και επίσης ευχαριστώ για το cd που είπες ότι θα μου γράψεις. Φτάνει μόνο και που το είπες>>

<<αυτοί που με γνωρίζουν ξέρουν καλά πως ότι πω, έστω και μια φορά, το κάνω. Να είσαι σίγουρη. Καληνύχτα, τα λέμε αύριο>>.

Το cd που μου ζήτησε η Χριστίνα να της γράψω, σκέφτηκα αμέσως πως είναι μια καλή ευκαιρία να το χρησιμοποιήσω προς όφελος μου. Απλά έπρεπε να περιμένω την κατάλληλη στιγμή για να της το δώσω. Και η κατάλληλη στιγμή θα ήταν σίγουρα μετά το τέλος της έκθεσης. Προς το παρόν είναι ο μόνος τρόπος για να ξαναβρεθώ με τα κορίτσια μετά το τέλος της έκθεσης, εκεί που δεν θα έχουμε την δυνατότητα να βλέπομαστε κάτω από αναγκαστικές συνθήκες, όπως είναι η δουλειά μας.

Σε λίγη ώρα, αν και με περίμενε στο σπίτι της η Ελένη, κάτι σαν φίλι και όχι μόνο, βρισκόμουν στο κρεβάτι μου, μόνος, κάνοντας τον απολογισμό της πρώτης μέρας. Έχουμε και λέμε: το πρώτο πολύ θετικό είναι η φιλικές σχέσεις που φάνηκε ότι αναπτύξαμε, δεύτερο η αυριανή βραδινή έξοδός μας για φαγητό και τρίτο ξεκαθάρισε το σκηνικό με την Χριστίνα. Έχει φίλο, πράγμα που δεν μου επιτρέπουν οι αρχές μου να προσπαθήσω να κάνω κάτι. Άλλωστε η Ελπίδα ήταν για μένα ο άγγελος που βρέθηκε μπροστά μου. Ήταν ο άγγελος της

ζωής μου. Αυτό τώρα που έμενε να μάθω ήταν αν η Ελπίδα είχε σχέση. Το προαίσθημα μου, καθώς και η εμπειρία, μου έλεγε πως η Ελπίδα έχει σχέση. Έμενε μόνο να το μάθω.

Μεσημεριανό διάλειμμα

Δεύτερο πρωινό και όλα εξελίσσονται ομαλά. Η δουλειά, οι πελάτες που μπεινοέβγαιναν συνεχώς στο περίπτερο, η διάθεση, ο καιρός, ο κόσμος, η καινούργιες μου γνωριμίες, η Ελπίδα. Στεκόταν χαμογελαστή στο πόστο της, ανανεωμένη και όλο ενέργεια. Κάθε τόσο με πλησίαζε για να δει αν πίνω τον καφέ που μου έφτιαξε. Η ελαφριά γκριμάτσα του προσώπου μου στην πρώτη γουλιά, την έκανε να νιώσει πως η ικανότητα της στο να φτιάχνει καλό καφέ, στη δική μου περίπτωση δεν ήταν αρκετή,

<<κανείς μέχρι τώρα δεν έχει κάνει παράπονα για τον καφέ μου>>

<<εεε, ούτε εγώ, απλά έλειπε αρκετή ζάχαρη και η ποσότητα του καφέ ήταν μεγαλύτερη. Κατά τ' άλλα είναι πολύ ωραίος, να δες που πίνω>>

<<ναι, τον πίνεις αφού πρόσθεσες ζάχαρη, αλλά με τον παραπάνω καφέ τι έκανες;>>

<<νεράκι γλυκιά μου, νεράκι>>

<<την επόμενη φορά θα σου τον κάνω ίδιο με τον δικό μου, γιατί κατάλαβα πως τον πίνεις όπως κι εγώ>>.

Το μεσημεριανό διάλειμμα για φαγητό έφτασε και μαζί με τον Ανδρέα κατευθυνθήκαμε σε ένα εστιατόριο έξω από την έκθεση. Σε λίγα λεπτά μπαίνουν στο μαγαζί και μερικά από τα κορίτσια. Εγώ κάθισα σε μια θέση δίπλα στο τζάμι, με θέα στον δρόμο. Σε λίγο έρχεται ο σερβιτόρος για να μας πάρει παραγγελία ενώ η παρέα των κοριτσιών κάθεται στο διπλανό από εμάς τραπέζι,

<<Ανδρέα τι θα φάμε;>>

<<κρέας μωρέ και λίγο κόκκινο κρασάκι>>

<<ωραία, φέρε μας και μια σαλάτα σε παρακαλώ...>> ενώ παράλληλα στην άκρη του

ματιού μου βλέπω την Ελπίδα και την Χριστίνα να είναι στο περίπτερο που βρισκόταν ακριβώς έξω από το μαγαζί. Χτυπώ με δύναμη το τζάμι για να γυρίσουν να με δουν κουνώντας τα χέρια,

<<ελάτε για φαγητό>> ανοιγοκλείνω το στόμα μου

<<ερχόμαστε>> φωνάζει δυνατά η Χριστίνα.

Στο τραπέζι με τα κορίτσια δεν είχε κενές θέσεις και έτσι χωρίς ερώτηση η Ελπίδα και η Χριστίνα κάθονται μαζί μας,

<<ελπίζω το μεσημεριανό γεύμα να μην είναι αιτία για να ακυρωθεί το βραδινό δείπνο;>>

<<έτερον εκάτερον>> λέει η Ελπίδα με χαμόγελο, ενώ η Χριστίνα συμπληρώνει

<<μέχρι το βράδυ θα σκυλοπεινάσουμε>>

<<ωραία, γιατί έχω κανονίσει να πάμε σε ένα μαγαζί ανατολικά>> ενώ την στιγμή που ξεκινούσα να δίνω λεπτομέρειες για το βράδυ χτυπά το κινητό της Ελπίδας. Σε πέντε λεπτά ένα αυτοκίνητο διπλοπαρκάρει έξω από το μαγαζί με τα alarm αναμμένα.

<<ο Νίκος...>> λέει η Χριστίνα στην Ελπίδα και αυτή σηκώνεται και πάει έξω όπου αρχίζουν να

μιλάνε. Ποιός είναι τώρα αυτός, σκέφτομαι, κατεβάζοντας όλο το κρασί που υπήρχε μέσα στο ποτήρι μου. Ο Ανδρέας με καταλαβαίνει και μου γεμίζει ξανά το ποτήρι,

<<Χριστίνα, να σου βάλω;>> λέει ο Ανδρέας ενώ ξαφνικά η συζήτηση έξω αρχίζει να γίνεται όλο και πιο έντονη.

Δεν χάνω την ευκαιρία και ρωτάω την Χριστίνα

<<φαίνεται να γνωρίζονται καλά...>>

<<ναι, τόσο που έχουν παραγνωριστεί>> κατεβάζοντας το κεφάλι της, θέλοντας να μην συνεχίσει τη συζήτηση. Η ειρωνεία στο πρόσωπο της Χριστίνας ήταν ολοφάνερη, κάνοντας με να καταλάβω πως η Ελπίδα έχει σχέση με αυτόν τον Νίκο. Άλλωστε έπρεπε να το είχα καταλάβει και από την εμφάνιση του. Πώς γίνεται πάντα όλες οι όμορφες γυναίκες να έχουν σχέση με άσχημους και απεριποίητους άντρες; Πώς μπορούν να είναι μαζί τους και να τους αγγίζουν; Πάντα αναρωτιέμαι μήπως πρέπει να σταματήσω να περιποιούμαι τον εαυτό μου; Να βγάλω τα κουστούμια με τα λευκά πουκάμισα στην τσίτα σιδερωμένα και να βάλω τα λερωμένα σκισμένα όλο λίγδα τζιν; Μήπως να

αφήσω γένια και μαλλιά που ποτέ δεν θα λούζω και
νύχια που ποτέ δε θα κόβω; Πώς γίνεται έτσι να με
πλησιάσει μια γυναίκα... και αν με πλησιάσει για
πόσο θα μπορέσει να κάτσει κοντά μου;

Σε λίγο η Ελπίδα επιστρέφει στο τραπέζι ενώ
αυτός έχει μπει στο αμάξι και έχει εξαφανιστεί.
Κάτι μέσα μου παρακαλεί να είναι και για πάντα. Η
Ελπίδα ανάβει τσιγάρο, προσπαθώντας να κρύψει
την απογοήτευση και την νευρικότητα του προσώπου
της με ένα ατυχές χαμόγελο.

Αυτό ήταν σκέφτηκα μέσα μου. Χώρισαν, του
έδωσε τα παπούτσια στο χέρι, τον ξαπόστειλε.
Ένιωσα μια ανακούφιση και μια χαρά, αλλά
ταυτόχρονα και μία δυσαρέσκεια που χαιρόμουνα,
ενώ η Ελπίδα περνούσε μια άσχημη κατάσταση.
Ήθελα, αν περνούσε από το χέρι μου, να την κάνω
να ξεχάσει αυτή την άτυχη στιγμή, να εξαφανίσω
κάθε κακό συναίσθημά της. Αλλά πώς; Μόνο ο
χρόνος είναι τόσο ικανός για κάτι τέτοιο...

Όλες αυτές οι αγωνίες και όλα τα συναισθήματα
που με κύκλωναν, μου έδωσαν να καταλάβω πως ο

έρωτας μου χτύπησε την πόρτα. Ήμουν ερωτευμένος.
Ήμουν ερωτευμένος με έναν άγγελο. Ο έρωτας με
την πρώτη ματιά. Ο αληθινός. Αυτόν που ποτέ δεν
είχα συναντήσει. Αυτόν που ποτέ δεν είχα ζήσει και
δεν ήξερα αν θα ζήσω. Ήθελα να είμαι ποιητής.
Ήθελα να γίνω ποιητής για χάρη της. Ήθελα να της
γράψω τα πιο όμορφα ποιήματα. Να της πω ότι τα
ομορφότερα πράγματα είναι αυτά που δεν έχουμε
κάνει ακόμη και τα πιο γλυκά λόγια...δεν τα
έχουμε πει. Να της γράψω για τον έρωτα. Τον
μοναδικό έρωτα.

*Αγάπη και έρωτας
ανακατεμένα στον αέρα,
στο οξυγόνο που αναπνέω,
στα βάθη των θαλασσών,
που οι αχτίδες ποτέ δεν υπήρξαν.*

*Σαν τον έρωτα μου,
που ποτέ ξανά δε θα γνωρίσει ύπαρξη.*

Ήταν τόσο νωρίς για μένα και την Ελπίδα και έπρεπε να γίνουν τόσα πολλά ακόμη. Είχαμε δρόμο μπροστά μας και δεν ήξερα αν θα τον διανύσουμε. Ήθελα κάποιος να μου πει αν θα μπαίναμε στην διαδικασία να τον ξεκινήσουμε. Κάποιος που θα με ακουμπούσε στον ώμο και χαμογελώντας θα μου κουνούσε το κεφάλι, δείχνοντας μου πως όλα θα πάνε καλά.

Ποιος Νίκος;

Το βράδυ έφτασε και η διάθεση της Ελπίδας είχε αλλάξει. Τώρα πια όλα έδειχναν φυσιολογικά. Σε λίγο η έκθεση θα έκλεινε και εγώ μαζί με τα κορίτσια θα πηγαίναμε για φαγητό. Σε ένα πολύ καλό εστιατόριο μιας καλής μου φίλης, μας περιμένανε για να μας περιποιηθούν αναλόγως. Ήταν η πρώτη επίσημη βραδινή έξοδός μας και έπρεπε να είναι όλα τέλεια. Παρά τη κούραση της ημέρας, τα κορίτσια με χαρά περίμεναν το βραδινό μας δείπνο και έτσι σε λίγο ήμασταν μέσα στο αυτοκίνητο με κατεύθυνση στα ανατολικά της πόλης. Σε πέντε λεπτά θα φτάναμε στο μαγαζί. Η Χριστίνα μας ρωτάει αν μπορεί να καλέσει τον φίλο της τον Κώστα να έρθει μαζί μας για φαγητό,

<<δουλεύει εδώ κοντά και σε μισή ώρα σχολάει, να του τηλεφωνήσω αν θέλει να έρθει;>>

<<και βέβαια, μας κρατήσανε μεγάλο τραπέζι>> απαντώ και αμέσως η Χριστίνα τηλεφωνεί στον Κώστα.

Σκέφτηκα πως αρχίζω να γνωρίζω και την υπόλοιπη παρέα και αυτό έδειχνε καλό,

<<τελικά ο Κώστας δεν θα έρθει. Είναι ακόμη στη δουλειά και δεν έχει κατάλληλα ρούχα για το μαγαζί που πάμε. Θα τον δω μετά>>

<<...εδώ είμαστε, φτάσαμε>> ενώ ξαφνικά χτυπάει το κινητό της Ελπίδας. Αμέσως η χαρά από το πρόσωπό της μετατρέπεται σε εκνευρισμό καθώς απαντάει,

<<ναι...μισό λεπτό...παιδιά μπείτε στο μαγαζί και μόλις τελειώσω έρχομαι>>.

Μαζί με την Χριστίνα μπαίνουμε και καθόμαστε στο τραπέζι μας. Αμέσως έρχεται η ιδιοκτήτρια μαζί με δύο σερβιτόρους για να μας καλωσορίσουνε. Το μαγαζί ήταν γεμάτο από ώρα και το μόνο τραπέζι κενό ήταν το δικό μας που βρισκόταν στο κέντρο του μαγαζιού. Ξεχώριζε απ' όλα τα άλλα. Τώρα όμως θα γινόταν ακόμη πιο ξεχωριστό με δύο τόσο

όμορφες γυναίκες και εμένα με την κατάλληλη ένδυση, παρά το ότι ήταν τα ρούχα της δουλειά. Μπροστά μας το τεράστιο παράθυρο με θέα το φεγγάρι να καθρεφτίζεται στα νερά του Θερμαϊκού κόλπου και τα φώτα από την Περαιά απέναντί μας να τρεμοσβήνουν ρυθμικά λόγω της απόστασης. Η ιδιοκτήτρια, μια πολύ εντυπωσιακή γυναίκα, έχει καθίσει δίπλα μου και ενώ έχω κάνει τις συστάσεις μας λέει πόσο χαίρεται που απόψε είμαστε εκεί. Οι δύο υπεύθυνοι του μαγαζιού, έχουν πλησιάσει κι αυτοί για να με χαιρετήσουν. Η Χριστίνα χαμογελά με έκπληξη προσπαθώντας να καταλάβει τι ακριβώς γίνεται και μου ψιθυρίζει στο αφτί,

<<πού τους ξέρεις όλους αυτούς...και ποιός είσαι ρε παιδί μου;>>

<<δεν είμαι παρά ένας απλός άνθρωπος που απόψε έχει βγάλει για φαγητό δύο πανέμορφες γυναίκες>>

<<ναι ναι, καλά...>>

<<να είσασταν και δύο θα ήταν ωραία, μα που είναι η Ελπίδα;>>

<<να τη, έρχεται επιτέλους>>

<<χίλια συγγνώμη, αλλά έπρεπε να μιλήσω στο τηλέφωνο, ήταν ο Νίκος>> λέει η Ελπίδα κάνοντας την Χριστίνα να τσαντιστεί που κάποιος Νίκος κάνει δυστυχισμένη την αδερφή της,

<<τί θέλει επιτέλους μωρέ, δεν του είπες ότι θα βγούμε για φαγητό μετά την δουλειά; Τώρα τι θέλει και σε πρήζει;>>

<<του το είπα, αλλά τώρα θέλει να έρθει από εδώ και να με πάρει να φύγουμε>>

<<δεν υπάρχει πρόβλημα, αν θέλετε μπορούμε να φύγουμε τώρα>> διακόπτω την Ελπίδα,

<<όχι βέβαια, δεν θα του κάνω τη χάρη, το ήξερε για απόψε, οπότε τέλος, δεν θα ασχοληθούμε άλλο μαζί του>>.

Όσο και να ήθελα η βραδιά έδειχνε να έχει χαλάσει. Όσο καλά και να είχα προγραμματίσει όλα αυτά που ήταν απαραίτητα για ένα αξέχαστο δείπνο, η διαίσθησή μου έλεγε πως πάντα με την Ελπίδα θα προκύπτουν αστάθμητοι παράγοντες, που θα με έβγαζαν εκτός προγράμματος. Έτσι

λοιπόν το μόνο που μου έμενε να κάνω ήταν να ελαφρύνω την ατμόσφαιρα, όσο μπορούσα και να απολαύσω το φαγητό μου. Σύντομα λέγαμε κάτω από το σπίτι τους, καληνύχτα, με την Ελπίδα να μου ζητάει για δεύτερη φορά συγγνώμη,

<<θα επανορθώσω, σου το υπόσχομαι>>

<<μην το σκέφτεσαι τώρα αυτό, πέρασα ωραία. Καληνύχτα>>.

Το επόμενο πρωινό, μας έφερε και πάλι όλους μαζί στην έκθεση. Η μέρα κύλησε κάπως περίεργα, ωστόσο η Ελπίδα κρατώντας την υπόσχεση της, θέλησε να επανορθώσει για την χθεσινή νύχτα με ένα ποτό μετά την δουλειά.

Αφού είχε ήδη βραδιάσει και η πόλη κινούνταν πλέον σε βραδινούς ρυθμούς, πήγαμε οι δυο μας σε ένα μικρό μπαράκι στο κέντρο της πόλης. Συνήθιζα να πηγαίνω αρκετά συχνά. Ήταν μικρό, ζεστό, πολύ ωραίο διακοσμημένο και γνώριζα τον Λάκη τον ιδιοκτήτη του μαγαζιού εδώ και μερικά χρόνια.

<<Τι ωραίο μπαράκι!>>

<<ναι, έρχομαι μερικές φορές>>.

Σε λίγο η Μαρία που δούλευε ως σερβιτόρα έρχεται να μας πάρει παραγγελία,

<<γεια σας, Αλέξη τι κάνεις, καιρό έχουμε να σε δούμε, τι θα πιείτε;>>.

Ασυναίσθητα θέλοντας να μην χάνω ούτε λεπτό από την τόσο ξεχωριστή αυτή νύχτα, ξεχνάω τους τρόπους μου και βιαστικά απαντώ στη Μαρία,

<<ένα Drambuie με δυο πάγους για μένα>>

Η Ελπίδα ξαφνικά παγώνει και με κοιτάζει όλο έκπληξη,

<<δεν το πιστεύω, πίνουμε το ίδιο ποτό;>>

<<τότε δυο>> λέω πάλι βιαστικά στην Μαρία,

<<δεν είναι απίστευτο που πίνουμε και οι δυο Drambuie; Να ήταν κάποιο άλλο ποτό θα έλεγα ok, αλλά Drambuie δεν πίνουν πολλοί>>

<<ναι, μου αρέσουν τα γλυκά, πίνω χρόνια Drambuie>>.

Επιτέλους όλα πάνε καλά. Έχουμε το ίδιο γούστο, το τηλέφωνο της δεν χτυπάει, έχουμε καλή διάθεση και η νύχτα είναι όλη μπροστά μας. Εγώ κι αυτή μαζί να μιλάμε με τις ώρες. Και μιλούσε και πολύ.

Γνωριζόμασταν μόλις τρεις μέρες και είχαμε τόσα πολλά να πούμε. Τέλεια χημεία. Μου μίλησε και για τον Νίκο που είχε σχέση δυο χρόνια και έμεναν στην ίδια πολυκατοικία, στον ίδιο όροφο. Ήταν ο γείτονας της διπλανής πόρτας και έτσι γνωριστήκανε. Αυτό όμως την δυσκόλευε αρκετά, γιατί ένιωθε πως έτσι έχει χάσει την ελευθερία της και τις προσωπικές στιγμές. Και η Ελπίδα το είχε ανάγκη αυτό. Επίσης είπε, πως του έχει μιλήσει για μένα μετά την χθεσινή βραδιά που τις πήγα για φαγητό, όπως το ίδιο είχε κάνει και η Χριστίνα στον Κώστα. Ο Νίκος όμως εξαιτίας της ζήλιας του είχε διαφορετική αντίδραση από αυτήν του Κώστα. Απορροφημένοι από την κουβέντα, μας διακόπτει η Μαρία,

<<συγγνώμη, μπορείτε να με πληρώσετε, πρέπει να κλείσουμε>>

<<να κλείσετε...πω πω, πως πέρασε η ώρα!>>.

Η Ελπίδα κάνει την κίνηση να πληρώσει, αλλά ποτέ δεν θα μπορούσε να συμβεί αυτό μαζί μου,

<<βάλε τα λεφτά σου μέσα>> είπα με έντονο ύφος και αυτή υπακούει τρομαγμένη,

<<την επόμενη φορά εγώ κερνάω>>.

Την επόμενη φορά; τι ωραίο που ακούστηκε. Θα υπάρξει κι άλλη φορά; Ένιωθα πως με αυτό που είπε, μου είχε κάνει ακόμη ένα δώρο, μαζί με όλα τα άλλα,

<<το σπίτι μου ξέρεις είναι κοντά, οπότε θα περπατήσω, θα τα πούμε αύριο>>

<<σίγουρα. Αύριο λοιπόν>>

<<καληνύχτα>> και πλησιάζει να με φιλήσει για να με ευχαριστήσει για την πρώτη όμορφη νύχτα μας. Το πρώτο φιλί. Όλα σταμάτησαν. Ακόμη και ο χρόνος. Αν και φιλικό δεν παύει να είναι ένα φιλί. Τα χείλη της στο μάγουλό μου, λες και το έκανε επίτηδες για να μην μπορέσω να κοιμηθώ. Έτσι κι αλλιώς το ξενύχτι το είχα μονοπώλιο από την μέρα που γνώρισα την Ελπίδα και ας μην το ήξερε. Το ίδιο βράδυ έμαθα πως το ξενύχτι ήταν προνόμιο και δικό της. Για διαφορετικούς λόγους όμως...

Ο Νίκος την περίμενε στο σπίτι με κακές προθέσεις, σαν κανέναν νταής που τα βάζει μόνο με απροστάτευτες γυναίκες. Ωστόσο η Ελπίδα δεν είχε κανένα τέτοιο χαρακτηριστικό και ο καυγάς τους κράτησε μέχρι νωρίς το πρωί. Αυτός ο καυγάς

θα σήμαινε και το τέλος αυτής της τόσο πειστικής σχέσης της Ελπίδας.

Απεριποίητη, καταβεβλημένη και απογοητευμένη η Ελπίδα φτάνει αργοπορημένη στην έκθεση το επόμενο πρωί. Αμέσως φτιάχνει έναν καφέ και κάθεσαι σε μια ήσυχη γωνία. Είναι το πρώτο πρωινό που δεν μου φτιάχνει καφέ. Η παράληψη αυτή με στεναχώρησε. Παρά το ότι δεν μου τον πετύχαινε, εγώ ήθελα να πίνω αυτόν τον καφέ. Ήταν ο καφές που μου έκανε με τα χέρια της, με την θέληση της. Αυτός ο καφές έδειχνε ότι ήθελε να με φροντίζει και αυτό γινόταν κάθε πρωί, εκτός από σήμερα. Ο καθένας θα μπορούσε να καταλάβει ότι κάτι προσωπικό της συμβαίνει. Εγώ ήξερα. Παίρνω το θάρρος και την πλησιάζω. Κάθομαι δίπλα της,

<<μην στεναχωριέσαι...>>

<<μετακομίζω>> λέγοντας με βραχνιασμένη φωνή κατεβάζοντας το κεφάλι για να μην φανεί το δάκρυ που ξεπηδά από τα μάτια της,

<<όλα θα πάνε καλά, θα το δεις>> και ακουμπάω το χέρι της. Σε λίγη ώρα βλέπω την Ελπίδα να παίρνει τα πράγματά της και να φεύγει. Ο Ανδρέας έρχεται και με ρωτάει,

<<πού πάει, είναι καλά;>>

<<δεν ξέρω ρε συ Ανδρέα, τι να σου πω!>>.

Η Χριστίνα αμίλητη αφοσιώνεται στην δουλειά της μέχρι το τέλος. Ήταν και η προτελευταία μέρα της έκθεσης. Την τελευταία θα μας έβγαζε η εταιρία όλους στα μπουζούκια. Όσο για απόψε, είχα να πάω στην Ελένη, την οποία έβλεπα περιστασιακά, για μια ακόμη νύχτα πάθους και έρωτα που θα τελείωνε το πρωί. Άλλωστε είχε μέρες να με δει και μου έκανε παράπονα. Η επόμενη μέρα θα ήταν και η τελευταία που θα έβλεπα την Ελπίδα, αν βέβαια ερχόταν στη δουλειά.

Νυχτοπερπατήματα

Σήμερα είναι η τελευταία μέρα της έκθεσης. Αύριο όλα αυτά θα ανήκουν στο παρελθόν και στην ιστορία. Η ιστορία γράφτηκε με έναν έρωτα ανομολόγητο και αβέβαιο. Αυτή την φορά ο καφές μου με περίμενε. Η Ελπίδα τον είχε ετοιμάσει,

<<καλημέρα κύριε Αθανασίου, πως είστε;>>

<<καλημέρα δεσποινίς μου, πολύ καλά και χαιρόμαστε που σας βλέπουμε και εσάς καλά>>

<<δε βαριέσαι, μια ζωή την έχουμε. Ο καφές σου, ελπίζω να σου αρέσει σήμερα>>

<<να ξέρεις ότι μου έλειψε, αφού εχθές δεν με περιποιήθηκες>>

<<ζητώ συγνώμη, δεν θα ξαναγίνει>> λέει με νάζι

<<μας πώς να ξαναγίνει; σήμερα είναι η τελευταία μας μέρα εδώ, όσο για το βράδυ έχει μπουζούκια. Θα με συνοδεύσεις ωραία μου δεσποινίς;>>

<<μεγάλη μου τιμή κύριε Αθανασίου>>.

Αυτό το είδος της διασκέδασης δεν ήταν και το καλύτερο μου. Η αλήθεια είναι πως δεν περνούσα ούτε έξω απ' αυτά τα μαγαζιά. Τον συνωστισμό που έπρεπε να υποστώ, πραγματικά δεν τον άντεχα. Απόψε όμως κάτι θα είναι διαφορετικό, κάτι με κάνει να περιμένω το βράδυ με αγωνία. Η ιδέα το να είμαι μαζί με την Ελπίδα, μπορούσε να με κάνει ακόμη και να φτάσω στην άκρη του κόσμου. Έτσι τα μπουζούκια φάνταζαν σαν την τέλεια διασκέδαση. Μαζί σου και στην κόλαση μωρό μου. Ένας άγγελος στην κόλαση κι εγώ μαζί της.

Λίγες ώρες πριν την βραδινή μας διασκέδαση αποφασίσαμε τελικά να βρεθούμε στο μαγαζί. Έπρεπε να διανύσω αρκετά χιλιόμετρα παραπάνω για να περάσω από το σπίτι της Ελπίδας να την πάρω και ο χρόνος δεν μας το επέτρεπε. Αυτό που με ανησυχούσε τώρα ήταν το πώς θα καθόμασταν

στο τραπέζι. Έπρεπε με κάθε τρόπο να κάτσω δίπλα στην Ελπίδα. Έπρεπε να θέσω τις προϋποθέσεις ότι τώρα που η έκθεση τελείωσε δεν θα χαθούμε. Αποφάσισα να της πω ότι θέλω να συνεχίσουμε να βλέπομαστε και μετά την έκθεση. Είχα σκεφτεί κάποιους τρόπους και αφορμές για να το πετύχω. Έφτανε μόνο να κάτσω δίπλα της στο τραπέζι. Ωστόσο η είσοδος μου στο μαγαζί έπρεπε να προκαλέσει εντύπωση και αυτό θα το πετύχαινε η αργοπορημένη μου άφιξη που τελικά δεν ήταν. Φτάνοντας στο μαγαζί η Ελπίδα με την Χριστίνα δεν είχαν φτάσει και στην διπλανή μου θέση έκατσε ο Ανδρέας, κάτι που ήταν πολύ φυσικό,

<<Ανδρέα βάλε μου να πω σε παρακαλώ>>

<<γι' αυτό ήρθαμε εδώ αγόρι μου, αμέσως>>.

Το πρώτο ποτήρι άδειαζε όταν έφτασαν στο μαγαζί τα κορίτσια. Η Ελπίδα κάθεται δίπλα στο Ανδρέα και αυτό κάπως με ηρεμεί,

<<αργήσαμε λίγο. Είχε κίνηση από το κέντρο>>.

Σύντομα η πίστα και το τραπέζι είχε γεμίσει από γαρύφαλλα και τα ποτά να διαδέχονται το ένα το άλλο,

<<δεν έχει απόψε Drambuie γι' αυτό θα πιούμε ούισκι>> προσπαθώ να μιλήσω στην Ελπίδα, με τόσο θόρυβο όμως, η επικοινωνία μας να είναι εύκολη. Αυτό ήταν. Το πήρα απόφαση πως δεν θα προχωρήσει το σχέδιο μου και έτσι αρκέστηκα στο να της πετάω λουλούδια όλο το βράδυ.

Άλλη μια ευκαιρία για να έρθω πιο κοντά της είχε χαθεί. Σαν να ήταν γραφτό. Εντάξει... χάθηκε μια μάχη κι αυτό ήταν όλο, ο πόλεμος όμως δεν έχει χαθεί, δεν έχει τελειώσει. Μάλλον τώρα αρχίζει, σε αντίθεση με την βραδιά μας. Φόρτωσα όσα κορίτσια μπορούσα στο αυτοκίνητο και άρχισα την διανομή. Ένα χρέος που προήλθε από το χαμένο στοίχημα που βάλαμε με τους άνδρες της παρέας όσο διασκεδάσαμε. Για το πώς βρέθηκα εγώ να είμαι ο χαμένος του στοιχήματος είναι μια ιστορία που κανείς δεν θα μάθει. Μόνο ο καλός μου φίλος και συνεργάτης Ανδρέας, που βέβαια είχε πολύ καλά καταλάβει από την πρώτη στιγμή το ενδιαφέρον μου για αυτή την κοπέλα. Για κάποιον που με

ήξερε καλά ήταν πολύ εύκολο και ο Ανδρέας με ήξερε καλά. Εγώ, ένας λάτρης του ωραίου φύλου δεν μπορούσε να μείνει ασυγκίνητος μπροστά σε έναν άγγελο σταλμένο από τον ίδιο τον Θεό. Όλες αυτές τις ημέρες, η συμπεριφορά μου είχε αλλάξει και πρώτος ο Ανδρέας ήταν αυτός που το είχε καταλάβει. Όσο για το στοίχημα, το πόσο χαμένος ήμουν θα έδειχνε στα επόμενα λεπτά. Με την Ελπίδα να κυριαρχεί στην παρέα των κοριτσιών που μπήκανε στο αυτοκίνητο άρχισα την μεταφορά. Ο άγγελος μου έφτασε τελευταίος στο σπίτι του. Ήταν η τελευταία μου ευκαιρία,

<<λοιπόν κύριε Αθανασίου...αυτό ήταν. Η συνεργασία μας μόλις έλαβε τέλος>>

<<ελπίζω μόνο η συνεργασία μας>>

<<δεν ανησυχώ μήπως δεν σε ξαναδώ γιατί απλά δεν θα χαθούμε, άλλωστε έχει το τηλέφωνο σου η Χριστίνα. Χρειάζομαι λίγο χρόνο...>>

<<μην πεις τίποτα άλλο, το ξέρω. Πέρασα όμορφα σήμερα και γενικά απ' την πρώτη μέρα της γνωριμίας μας. Σου εύχομαι όλα να έρθουν όπως τα θέλεις, ακόμη κι αυτά που ποτέ σου δεν τόλμησες να ονειρευτείς. Καλή σου νύχτα>>

<<καληνύχτα Αλέξη και σε ευχαριστώ για όλα.
Γεια>>.

Με φιλάει και κλείνει πίσω της την πόρτα.

Αύριο μια καινούργια μέρα ξεκινούσε. Χωρίς την Ελπίδα να με περιμένει για να μου φτιάξει τον καφέ μου. Αύριο θα έπινα τουλάχιστον έναν καφέ έτσι όπως μου αρέσει. Αύριο μπαίναμε ξανά στην καθημερινή μας ρουτίνα με συνεχή ραντεβού στους πελάτες, με συζητήσεις ωρών και τυποποιημένες καταστάσεις. Αυτή είναι η ζωή. Η ζωή μου.

*Η ζωή που πέρασε,
αδύναμο απομεινάρι της τελευταίας νύχτας.
Ήταν όλα όσα απέμειναν.*

*Η επόμενη, άδεια αγκαλιά,
νύχτα βαθιά και κρύα.*

Ξημερώνει το αύριο,
περιμένοντας τη στιγμή που θα γεμίσει και
πάλι το φεγγάρι.
Μέχρι τότε όλα όσα αγάπησα,
μένουν μακριά.

Μοναχικά στη προσμονή αναπολώντας στιγμές
διψάς για τη μορφή της,
ελπίζοντας τον άνεμο να σηκώσει τη σκόνη
και μέσα της
να τη δεις να σχηματίζεται.

Νέο ξεκίνημα

Δεύτερη μέρα στην δουλειά και όλα μοιάζουν να μην έχουν νόημα. Οι κανονικοί ρυθμοί επέστρεψαν για τα καλά, αφήνοντας μια πικρή γλύκα για τις όμορφες μέρες της έκθεσης. Δεν έχω καμία όρεξη για δουλειά και σίγουρα το μυαλό μου ταξιδεύει αλλού. Είναι και αυτός ο φόρτος εργασίας μετά την έκθεση που με τρελαίνει. Η ώρα πήγε 2 το μεσημέρι και είναι προτιμότερο να γυρίσω σπίτι. Άδικα περιφέρομαι στους δρόμους προσπαθώντας να γίνω λίγο παραγωγικός. Ίσως κάποιες απογευματινές συναντήσεις με πελάτες, να καλύψουν τις απαιτήσεις της ημέρας, απέναντι στην εταιρία μου. Κατευθύνομαι προς το parking για να πάρω το αμάξι. Ξεσφίγγω την γραβάτα και ξεκινάω για την Καλαμαριά. Σε μισή ώρα θα ήμουνα στον καναπέ φορώντας της πιτζάμες μου. Η κίνηση στον δρόμο με καθυστέρησε αλλά λίγο με ένοιαζε. Από την είσοδο του σπιτιού παίρνω τους λογαριασμούς που έφερε ο ταχυδρόμος. Τους πετάω πάνω στο τραπέζι

της κουζίνας και μπαίνω για ένα κρύο μπάνιο. Σε δέκα λεπτά ξαπλώνω στον καναπέ και ανοίγω την τηλεόραση. Παίρνω στο χέρι το κινητό για να δω αν έχω αναπάντητες κλήσης. Καμία. Ούτε φίλοι, ούτε πελάτες. Τη στιγμή εκείνη χτυπάει. ``Χριστίνα`` γράφει η οθόνη και ήταν η πρώτη φορά που έγραφε αυτό το όνομα. Απίστευτο. Η κλήση αυτή δείχνει πως δεν επρόκειτο για μια τυπική επαγγελματική γνωριμία που είχε τελειώσει με την έκθεση,

<<παρακαλώ>> απαντώ με αγωνία,

<<Αλέξη γειά, η Χριστίνα είμαι, ενοχλώ;>>

<<Χριστίνα, τι έκπληξη, δεν ενοχλείς, μόλις γύρισα στο σπίτι>>

<<ήμαστε με την Ελπίδα για καφέ στο κέντρο μαζί με ένα ζευγάρι φίλους και είπαμε να σε πάρουμε να έρθεις για καφέ αν έχεις χρόνο>>

<<για καφέ; ε, εντάξει τότε, αφού το είπατε, να έρθω>>

<<ok, σε περιμένουμε, μην αργείς>>.

Να αργήσω; υπήρχε τέτοια περίπτωση; δεν νομίζω. Και μόλις είχα ξεντυθεί. Ποιος νοιάζεται όμως. Σε ένα λεπτό φόρεσα κάτι ποιο ανάλαφρο, ανέβηκα

στην μηχανή μου και σε χρόνο μηδέν βρισκόμουν
μαζί με τα κορίτσια,

<<καλά, πότε κιόλας ήρθες; πέταξες;>>

<<πως το βρήκες;>>

<<μας έλειψες μετά από δυο μέρες που έχουμε
να σε δούμε>> πετάγεται η Ελπίδα

<<κι εμένα, αλλά πείτε μου τι κάνατε αυτές τις
δυο μέρες και έχετε ομορφύνει τόσο πολύ;>>

<<ξεκουρασθήκαμε, τίποτα άλλο>>.

Ήταν και οι δυο τόσο όμορφες. Η Ελπίδα έδειχνε
φρέσκια και ανανεωμένη. Δεν την αποκαλούσα
άδिका άγγελο. Είναι η πρώτη φορά που δεν κοιτάμε
το ρολόι μήπως αργήσουμε ή μήπως κοντεύει να
τελειώσει το διάλειμμα μας. Όλα ήταν τέλεια. Μου
είπε πως σε δυο μέρες θα μετακομίσει στο
καινούργιο σπίτι που βρήκε προς τα ανατολικά.
Έτσι ξεμπέρδευε μια και καλή με τον Νίκο. Αυτό
που έπρεπε τώρα εγώ να κάνω, παρά τις αρνήσεις
των κοριτσιών, ήταν να δώσω ένα χεράκι βοήθειας
για να τελειώνουμε πιο γρήγορα. Ακόμη πιο θετικό
είναι, ότι θα άλλαζε και τηλέφωνο για να ξεκόψει
εντελώς από το παρελθόν και από ανεπιθύμητες

ενοχλήσεις. Η Ελπίδα ήξερε καλά πως ο Νίκος δεν θα τα παρατούσε τόσο εύκολα.

Στις επόμενες δυο εβδομάδες όλα έχουν πάρει τον δρόμο τους και η Ελπίδα έχει ξεκινήσει μια νέα ζωή. Καινούργιο σπίτι, καινούργιο τηλέφωνο και καινούργια δουλειά. Στην περίοδο της έκθεσης, η εταιρία διαπίστωσε τις επαγγελματικές ικανότητές της και την προσέλαβαν υπεύθυνη στο διαφημιστικό γραφείο που είχε η εταιρία στο κέντρο της πόλης. Άλλωστε οι σπουδές στην ψυχολογία και όλες οι διάφορες δραστηριότητές της στον συγκεκριμένο κλάδο, ήταν πολύ περισσότερα απ' αυτά που χρειάζονταν. Μέσα στην καινούργια ζωή της Ελπίδας υπήρχα κι εγώ.

Οι μέρες περνούσαν και ο φόρτος της εργασίας περιόριζε αρκετά τον χρόνο μας. Η Ελπίδα έδινε ιδιαίτερο βάρος στις φιλίες και αφιέρωνε σ' αυτές σημαντικό κομμάτι από τον χρόνο της ημέρας. Έτσι οι προσωπικές συναντήσεις μου με τα κορίτσια

ήταν κάπως σπάνιες. Ωστόσο η καθημερινή μου τηλεφωνική επικοινωνία με την Ελπίδα είχε καθιερωθεί. Το ενδιαφέρον που δείχναμε και οι δυο ήταν ολοφάνερο. Πέρασαν δύομιση μήνες από τότε που γνωριστήκαμε και ένιωθα ότι η στιγμή που θα ερχόμασταν πιο κοντά πλησίαζε. Το ένιωθα αλλά είχα πάψει να το προσδοκώ. Ζούσα κάνοντας αυτά που ήθελα χωρίς προσδοκίες κι έτσι είχα καταφέρει να έχω αυτά που χρειαζόμουν.

Το επόμενο μεσημέρι βρέθηκα ως συνήθως στην εταιρία για την καθημερινή κατάθεση των συμβολαίων και εγγράφων μου. Αρκετός κόσμος πηγαينوερχόταν πάνω κάτω στους διαδρόμους και στα γραφεία. Μαζί τους κι εγώ προσπαθώντας να τελειώνω με όλα αυτά τα χαρτιά που κρατούσα στα χέρια μου και έπρεπε να καταχωρήσω στα συστήματα της εταιρίας. Μπροστά μου ξαφνικά ανοίγει μια πόρτα ενός γραφείου και πετάγεται από μέσα ο άγγελος μου,

<<Ελπίδα, εσύ εδώ, τι έκπληξη!>>

<<γιατί έκπληξη; ξέχασες ότι εδώ και δυο μήνες δουλεύω στην εταιρία;>>

<<και βέβαια δεν το ξεχνάω, απλά δεν είχα σκεφτεί πόσο ευχάριστη μπορεί να γίνει ξαφνικά η δουλειά μου>>

<<τότε έχουμε και οι δυο μας μία ευχάριστη δουλειά. Εγώ τελείωσα για σήμερα και λέω να φύγω>>

<<εγώ δυστυχώς έχω ακόμη αρκετή δουλειά. Το βραδάκι τι κάνεις;>>

<<το βραδάκι θα περιμένω να με πάρεις τηλέφωνο να βγούμε για ποτάκι, τί λες;>>

<<λέω πως πάντα έχεις καταπληκτικές ιδέες>>

<<ωραία τότε. Φεύγω και θα τα πούμε αργότερα. Καλή δουλειά κύριε Αθανασίου>>.

Αυτό ήταν. Νομίζω πως απόψε είναι η νύχτα μας. Κανένας προγραμματισμός. Απλά, θα αφήσω τα πράγματα να έρθουν από μόνα τους. Για απόψε ήθελα απλά να ζήσω ωραίες στιγμές.

Το βράδυ είχε έρθει και βρήκε εμένα μαζί με την Ελπίδα σε ένα κεντρικό εστιατόριο της πόλης. Η ρομαντική ατμόσφαιρα μας χαλάρωσε. Το κρασί έκανε τις καρδιές μας να είναι έτοιμες για εξομολογήσεις. Δεν είχε έρθει όμως ακόμη η ώρα

για κάτι τέτοιο και πήρα την Ελπίδα για ένα ανατολίτικο ξεφάντωμα με χανούμισσες και ναργιλέδες. Μπορεί ποτέ στην ζωή μου να μην είχα καπνίσει, αλλά ποτέ δεν έλεγα όχι σε ναργιλέ. Έτσι βρεθήκαμε να καθόμαστε σε έναν καναπέ, να καπνίζουμε και να απολαμβάνουμε την μεθυστική ανατολίτικη βραδινή ατμόσφαιρα

*Νύχτες της ανατολής,
κλέφτες της καρδιάς στον έναστρο ουρανό,
με την ηχώ της Λεϊλά
να σου χορεύει ως το πρωινό.*

Ήμασταν πλέον τόσο κοντά. Καπνίζαμε τον ίδιο ναργιλέ και κοιταζόμασταν. Απολαμβάναμε τις στιγμές, περιμένοντας να κάνω το πρώτο βήμα. Τα πρόσωπά μας είχαν έρθει τόσο κοντά που μια μικρή μου κίνηση προς τα εμπρός θα έφερνε τα χείλη μας ενωμένα. Κάθε φορά που αυτή η κίνηση πήγαινε να ξεκινήσει πάντα κάτι την σταματούσε. Ήταν τόσο όμορφη που δεν μπορούσα να πιστέψω πως ζούσα αυτή τη στιγμή. Φοβόμουν... αυτή είναι αλήθεια. Χρειαζόμουν θάρρος, αλλά όσο κι αν διέθετα δεν

ήταν αρκετό για την ώρα. Η ευκαιρία είχε χαθεί, όπως επίσης και η εμπιστοσύνη προς τον εαυτό μου. Με είχα απογοητεύσει. Ελπίζω να μην ένιωθε και η Ελπίδα έτσι.

Σε λίγο φτάσαμε κάτω από το καινούργιο σπίτι της,

<<φτάσαμε δεσποινίς μου>>

<<ναι, φτάσαμε>>

<<δεν βλέπω φώτα επάνω, δεν είναι η αδερφή σου εδώ;>>

<<σήμερα θα κοιμηθεί στον Κώστα και με άφησε μόνη>>

<<μάλιστα. Με το σπίτι πως τα πας; το συνήθισες;>>

<<όχι ακόμη, είναι αρκετά μεγάλο και μερικές φορές φοβάμαι όταν είμαι μόνη μου>>

<<όπως σήμερα δηλαδή>>

<<ναι, όπως σήμερα>>

<<θέλεις να σε ανεβάσω μέχρι επάνω;>>

<<ναι, γιατί όχι, έλα να πιούμε και ένα ποτάκι τελευταίο>>

<<ok, πάμε>>.

Αυτή είναι η τελευταία ευκαιρία. Τελευταία. Άλλη δεν θα υπάρξει. Παρά το ότι το θάρρος μου με είχε εγκαταλείψει από νωρίς, την ακολούθησα στο ασανσέρ και σε λίγο καθόμασταν στο καναπέ μιλώντας. Η Ελπίδα είχε την τάση να μιλάει πολύ, ειδικά όταν βρισκόταν σε κατάσταση αμηχανίας. Έλεγε τόσα πολλά που όλα ήταν χωρίς ουσία και ενδιαφέρον. Η ρομαντική ατμόσφαιρα δεν υπήρχε πια. Τώρα έπρεπε να αλλάξω την κατάσταση. Έπρεπε να την κάνω να σταματήσει να μιλάει. Είχα μόνον ένα τρόπο. Να της κλείσω το στόμα. Οπλίζομαι με θάρρος και με μια απότομη κίνηση προς το μέρος της, πέφτω επάνω της και την φιλάω. Επιτέλους. Είχε σταματήσει να μιλάει και έδειχνε να συμμετέχει,

<<γιατί το έκανες αυτό;>>

<<γιατί μιλούσες πολύ μωρό μου>>

<<κι αν δεν με ξαναφιλήσεις να ξέρεις πως θα αρχίσω πάλι>>

<<τότε να σε ξαναφιλήσω>>

<<αν δεν έχουν ενδιαφέρον αυτά που λέω, τότε μπορείς να το κάνεις>>.

Μαγεμένος από την στιγμή αποφάσισα πως το μόνο που ήθελα ήταν να την φιλάω μέχρι το πρωί. Φιλιόμασταν με πάθος, μέχρι που κουραστήκαμε. Από το παράθυρο του σαλονιού που βρισκόταν απέναντί μας βλέπαμε τον Χορτιάτη και τον ήλιο που άρχισε να προβάλλει από πίσω του. Τα σύννεφα έπαιζαν μοναδικά παιχνίδια χρωμάτων με τον ήλιο.

Οι πρώτες αχτίδες που μπαίνανε δειλά μέσα στο δωμάτιο μας βρήκαν αγκαλιασμένους στον καναπέ, κάτω από μια κουβέρτα. Για ώρες κοιταζόμασταν στα μάτια και μιλούσαμε ψιθυριστά για όσα αισθανόμασταν και επιθυμούσαμε. Ένας έρωτας γεννήθηκε και τώρα διένυε τις πρώτες ώρες του, το πρώτο του ξημέρωμα. Συναισθήματα πρωτόγνωρα με κυρίευαν και με ωθούσαν να φωνάξω δυνατά, *''άγγελε μου σ' αγαπώ''*. Τώρα ένιωθα πως μπορούσα να πεθάνω στην αγκαλιά της χαρούμενος. Ποιητής ήθελα να γίνω και να το γράψω.

*Μαγεμένος,
στα σύννεφα ξυπόλητος περπάτησα
και έζησα μαζί της.*

*Γρήγορα ήρθε ο ήλιος να μας ζεστάνει,
να φωτίζει το πρόσωπο της
και να πεθαίνω χαρούμενος.*

Χρόνια πολλά

Νύχτες σαν κι αυτή σου δείχνουν πόσο ωραία είναι η ζωή. Η νύχτα που θα μείνει για πάντα στο μυαλό μου. Η νύχτα που ερωτευτήκαμε. Η νύχτα που τελείωσε και τώρα είναι η ώρα για να πάμε στις δουλειές μας. Θα ναι μια δύσκολη μέρα, χωρίς καθόλου ύπνο, αλλά σίγουρα θα είναι και η πιο όμορφη. Αφού πήγα την Ελπίδα στην δουλειά της και την χαιρέτησα με ένα φιλί, τώρα το πρώτο πράγμα που έπρεπε να κάνω ήταν να πιω έναν καλό καφέ. Στο μπαράκι του Λάκη ήδη είχε καταφθάσει και ο αδερφός μου. Η καλή παρέα είναι το ιδανικό ξεκίνημα της ημέρας μετά από ένα τέτοιο ξενύχτι. Δεν ένιωθα καθόλου κουρασμένος. Ακριβώς το αντίθετο. Ο έρωτας με είχε τονώσει. Κάποια θέματα της δουλειάς απαιτούσαν άμεσες

λύσεις και με την παρουσία του αδερφού μου εκεί, γρήγορα τις είχα.. Ήμουν γεμάτος ευτυχία. Παρά τον δυνατό καφέ, σε λίγο άρχιζαν τα πρώτα συμπτώματα. Σίγουρα δεν θα κατάφερνα να βγάλω εις πέρας την ημέρα. Την ίδια στιγμή το κινητό μου έμενε από μπαταρία. Τότε κατάλαβα πως το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να πάρω την άδεια του προϊστάμενού μου και να αποσυρθώ για έναν καλό ύπνο στο σπίτι μου.

Την επόμενη μέρα που ξύπνησα, το κινητό μου είχε γεμίσει από αναπάντητες κλήσεις. Είχα και μια δουλειά που με περίμενε αλλά πρώτα έπρεπε να ενδιαφερθώ για τον άγγελό μου. Με είχε πάρει τρεις φορές κι έτσι της τηλεφώνησα αμέσως,

<<καλημέρα άγγελέ μου, τι μέρα είναι;>>

<<επιτέλους ξύπνησες, είναι η επόμενη μέρα, μεσημέρι. Θα πάμε για φαγητό με την Χριστίνα και τον Κώστα, ντύσου και έλα>>

<<ναι άγγελέ μου, ντύνομαι και έρχομαι>>.

Ευκαιρία να γνωρίσω και τον Κώστα καλύτερα. Τα δύο ζευγάρια μαζί για φαγητό. Μου ακουγότανε ωραίο.

Ο επόμενος καιρός πέρασε ανέμελα με πολλούς καφέδες, βόλτες και διανυκτερεύσεις κυρίως για μένα εκτός του σπιτιού μου. Είχα ερωτευτεί την Ελπίδα, αλλά στην ζωή μου υπήρχε ακόμα η Ελένη. Ήθελα να ξεκαθαρίσω την κατάσταση, όμως περίμενα να δω πως θα κυλήσει η σχέση μου με την Ελπίδα. Από την μεριά της κι αυτή έδειχνε κάπως μπερδεμένη και διστακτική. Ίσως χρειαζότανε χρόνο. Σε μερικές μέρες πλησιάζανε τα γενέθλια της. Με τόσο μεγάλο σπίτι αυτή την φορά θα καλούσε αρκετό κόσμο. Εγώ προτίμησα για δώρο κάτι ουδέτερο, κάτι για το σπίτι. Το βράδυ τον γενεθλίων έφτασα πρώτος για να βοηθήσω στις τελευταίες ετοιμασίες. Μου είχαν αναθέσει το κομμάτι της μουσικής. Οι γονείς των κοριτσιών έφτασαν αμέσως μετά από μένα και ήταν η δεύτερη φορά που τους συναντούσα. Αρκετά νέοι και ευχάριστοι άνθρωποι. Τους είχα συμπαθήσει, ειδικά τον πατέρα της που είχε την ίδια τρέλα με μένα για το βουνό τον χειμώνα. Η βραδιά δεν μπορούσε παρά μόνο επιτυχία να έχει. Το σπίτι γέμισε με κόσμο που τους περισσότερους τους έβλεπα για πρώτη φορά. Μετά το κόψιμο της

τούρτας το κέφι απογειώθηκε με την μουσική στην διαπασών. Τα ποτήρια άδειαζαν γρήγορα και τα φλας δεν σταματούσαν από τις φωτογραφίες που τραβούσε ο Κώστας. Κάποια στιγμή και αφού αρκετός από τον κόσμο είχε αποχωρήσει, χτυπάει το κουδούνι. Είναι μια γνωστή φυσιογνωμία που χρειάστηκαν μερικά λεπτά για να την θυμηθώ. Ήταν το ξεχασμένο παρελθόν της Ελπίδας ή μάλλον το ξεχασμένο παρελθόν για μένα. Ήταν ο πρώην Νίκος της, που γνώριζε την διεύθυνση του καινούργιου σπιτιού και προφανώς και το καινούργιο κινητό της. Όλος αυτός ο κόπος, η προσπάθεια και τα έξοδα για να απαλλαγεί η Ελπίδα από το παρελθόν και να χαθούν τα ίχνη της, πήγαν χαμένα μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα. Σίγουρα σε μια στιγμή αδυναμίας θα του αποκάλυψε όλα αυτά που τον τελευταίο καιρό, για μένα τουλάχιστον, ήταν επτασφράγιστο μυστικό

Η βραδιά μόλις είχε τελειώσει για μένα. Ίσως να είχαν τελειώσει κι άλλα μ' αυτή την βραδιά. Μια τυπική δικαιολογία ήταν αρκετή για να εξαφανιστώ, παρά την απορία της Ελπίδας. Η βραδιά σε λίγο θα τελείωνε. Η Χριστίνα είχε

καθίσει σε μια γωνιά, δείχνοντας πως δεν συμφωνούσε με την παρουσία του Νίκου. Έκλεισα την πόρτα πίσω μου και έφυγα. Κάτι μου έλεγε πως ποτέ δεν σταμάτησε να τον βλέπει και μ' αυτήν την σκέψη έφτασα στο σπίτι μου. Το επόμενο πρωί είχα να ξυπνήσω νωρίς και έτσι προσπάθησα να κοιμηθώ, ενώ ήξερα καλά πως ήταν μαζί του.

Το κινητό μου δεν άργησε να χτυπήσει διακόπτοντας τον ύπνο μου. Ήταν ο άγγελός μου που τώρα με είχε προδώσει. Χτυπούσε επίμονα δείχνοντας σε εμένα πως είναι αποφασισμένη να μου μιλήσει, έστω κι από το τηλέφωνο. Πρέπει να απαντήσω.

Μια ανήσυχη και γεμάτη αγωνία φωνή ακούγεται στο ακουστικό:

<<Αλέξη...>>

<<ναι...>> δίνοντας της τον λόγο για να απολογηθεί,

<<γιατί έφυγες έτσι... με στεναχώρησες πολύ>>

<<τότε σου χρωστάω συγνώμη...>>

<<κοίτα με τον Νίκο δεν συμβαίνει τίποτα, απλά με πήρε στο τηλέφωνο να μου ευχηθεί κι εγώ τον είπα να περάσει μια βόλτα>>

<<...>>

<<...εντάξει, ήθελε να μείνει μετά και γι' αυτό αναγκαστήκαμε να βγούμε με την Χριστίνα και τον Κώστα έξω σε κάποια μπουζούκια ώστε να τον αναγκάσουμε να φύγει. Μόλις τώρα γυρίσαμε στο σπίτι>>

<<...>> η σιωπή μου συνεχίζεται περιμένοντας να ακούσω κι άλλα,

<<...λοιπόν, έρχομαι τώρα από κει, θέλω να σε δω>>

<<όχι Ελπίδα, κοιμάμαι και έχω πρωινό ξύπνημα>>

<<επιμένω να έρθω, θέλω να σου εξηγήσω>>

<<δεν χρειάζεται, κοιμήσου. Θα τα πούμε αύριο. Καληνύχτα>>.

Ήθελα τόσο να την πιστέψω, αλλά δεν μπορούσα. Ήξερα ότι μου έλεγε ψέματα αλλά παράλληλα μου έδειχνε ότι δεν ήθελε να με χάσει. Τουλάχιστον όχι ακόμη. Για μένα ήταν η ζωή που δεν είχα. Ήταν πολλά. Θα έπρεπε να ζήσω με τα ψέματα που αναγκαζότανε να μου πει.

Ποια αλήθεια να δεις
και πώς να αντιδράσεις στο κρύψιμό της;
Γυρίζεις το κεφάλι
και αγκαλιάζεις αυτό για το οποίο έχεις
γεννηθεί.

Έχεις σκοπό και μεγαλώνεις,
με προσπάθεια να γίνεις ο ιδανικός,
για κάθε ανατολή και δύση
του κόσμου.

Νέος χρόνος

Ο χειμώνας είχε μπει για τα καλά. Βρισκόμασταν ήδη στην καρδιά του, καθώς πλησιάζαμε σε μερικές ημέρες και στην αλλαγή του χρόνου. Οι χαρούμενες μέρες των Χριστουγέννων έκαναν τον κόσμο να προετοιμάζεται για την αλλαγή της χρονιάς και το ρεβεγιόν, που όλοι θέλουμε να μας βρει με τους αγαπημένους μας ανθρώπους. Εγώ είχα μια ανησυχία καθώς πλησίαζε αυτή η στιγμή. Η Ελπίδα βρισκόταν στην πόλη καταγωγής της όπου θα περνούσε τις γιορτές μαζί με τους γονείς της. Η Χριστίνα θα έφευγε μόλις τελείωνε την δουλειά της την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Έτσι οι δυο μας μόνοι στη Θεσσαλονίκη, προσπαθούσαμε να απολαύσουμε τις γιορτινές ημέρες διασκεδάζοντας και κάνοντας βόλτες εντός και εκτός της πόλης στα κοντινά χιονοδρομικά κέντρα. Το πάθος μας για το

βουνό και τα χιόνια ήταν κοινό, σε αντίθεση με την Ελπίδα, που πάντα έβαζε μπροστά την δικαιολογία του φόρτου εργασίας της και ποτέ μέχρι τώρα δεν μας είχε ακολουθήσει. Όποτε ήθελε να ασχοληθεί με τον εαυτό της, έκανε yoga σε ένα κέντρο ψυχικής ανάτασης. Μάλιστα το είχε καθιερώσει δυο φορές την εβδομάδα. Η αλήθεια ήταν πως ενώ είχα σχέση με την Ελπίδα, με την Χριστίνα περνούσα περισσότερες ώρες, λόγω του ελεύθερου χρόνου που μας επέτρεπαν οι δουλειές μας.

Ο Κώστας μερικές φορές μας ακολουθούσε, αλλά δυσκολευόταν λόγω του διαβάσματός του στο πανεπιστήμιο. Τις ελεύθερες ώρες του δούλευε ως σερβιτόρος, για να καλύψει τα προσωπικά του έξοδα.

Περνούσαμε ωραία με την Χριστίνα εκείνες της ημέρες, αλλά μου έλειπε η Ελπίδα και με στεναχωρούσε το γεγονός ότι θα αλλάζαμε την χρονιά χώρια. Υπήρχε αμηχανία και από το μέρος των κοριτσιών, που μάλλον για κάποιον λόγο ήθελαν να είναι μαζί μου αλλά δεν μπορούσαν. Ωστόσο μέσα μου ήλπιζα πως θα χτυπούσε το τηλέφωνο, έστω και την τελευταία στιγμή και θα με προσκαλούσε η Ελπίδα να κάνουμε μαζί

πρωτοχρονιά. Αν δεν γινόταν αυτό, θα περνούσα ακόμη μια πρωτοχρονιά μόνος και τα κορίτσια αυτό το ήξεραν.

Την επόμενη μέρα η Χριστίνα, αφού με χαιρέτησε, έφυγε για την πόλη της και η τελευταία νύχτα του χρόνου είχε φτάσει. Εγώ μόνος στο σπίτι μου αρκετά στεναχωρημένος, περίμενα απλά να περάσει η νύχτα και μαζί όλες αυτές οι γιορτινές ημέρες. Χωρίς κανέναν λόγο να περιμένω την αλλαγή του χρόνου έπεσα στο κρεβάτι και αποκοιμήθηκα. Στις 12 ακριβώς ο ήχος των πυροτεχνημάτων με ξύπνησαν. Ήταν εμφανές ότι ο χρόνος μόλις είχε αλλάξει και με βρήκε μόνο στο κρεβάτι. Ήταν η στιγμή που όλος ο κόσμος αντάλλαζε ευχές με φιλία και αγκαλιές. Για λίγο ανοίγω τα μάτια μου για να πω δυο λέξεις και να τα κλείσω πάλι,

<<καλή χρονιά άγγελέ μου>>.

Θα ήθελα να ξέρεις πως αυτές τις γιορτές
θέλω να σ' αγαπήσω ακόμη λίγο.

Θέλω να βγω στους δρόμους
με τα στολισμένα δέντρα στις άκρες τους
και να το φωνάξω τρέχοντας.

Θέλω να πάρω τους δρόμους που οδηγούν σε
'σένα
και ας ξέρω πως είναι μακρινοί.

Θα τρέξω πολύ.

Θέλω να πάρω τους δρόμους που οδηγούν σε
'σένα
και ας ξέρω πως είσαι μακριά.

Θα τρέξω γρήγορα.

Γρήγορα να περάσουν οι γιορτές,
για να είμαστε και πάλι μαζί.

Επιστροφή στις ρίζες

Η γιορτές πέρασαν. Η καθημερινότητα επέστρεψε. Μαζί και τα κορίτσια που έλειπαν από την πόλη. Ήμουν και πάλι χαρούμενος. Ήμουν και πάλι μαζί της. Κάθε μέρα. Μέρα με την μέρα. Ο χειμώνας έδωσε την θέση του στην άνοιξη. Η διάθεση όλων μας είχε ανθίσει σαν τις αμυγδαλιές. Είχα γνωρίσει τον έρωτα της ζωής μου και το ήξερα. Ήθελα να κάνω τα πάντα για την Ελπίδα και τα έκανα. Με την παραμικρή ευκαιρία ξεκινούσαμε πρωί πρωί για τα πιο όμορφα μέρη και απολαμβάναμε τις στιγμές μας μέχρι αργά το βράδυ. Οι επισκέψεις μας στους γονείς της ήταν όλο και πιο συχνές. Οι διανυκτερεύσεις μας εκεί συνδυάζονταν με καλό

φαγητό και διασκέδαση, που μόνο αυτή η πόλη ξέρει να προσφέρει. Μαγαζιά για γαστρονομικές απολαύσεις μπροστά στην θάλασσα ή με θέα το βουνό. Βραδινά μπαράκια με μουσική, που θα μάγευαν τον καθέναν. Ατμόσφαιρα ερωτική. Η εκδρομές μας εκεί ήταν το καλύτερό μας. Μου έδινε ζωή το μέρος αυτό. Το ίδιο αισθάνονταν και η Ελπίδα. Πάντα ήθελε να πηγαίνουμε στην πόλη της και πάντα έφευγε γεμάτη από εκεί, όπως κι εγώ. Ο καθένας μας για τους λόγους του. Μου έκανε εντύπωση το πόσο καλά ένιωθε κάθε φορά που ήμασταν εκεί. Εγώ ποτέ δεν χαιρόμουνα όταν επισκεπτόμουνα το χωριό μου. Τον πρώτο καιρό δεν το είχα προσέξει τόσο πολύ. Με την πάροδο του χρόνου όμως, οι συχνές επισκέψεις της εκεί, μου προκάλεσαν την περιέργια που ενδιαφερόταν τόσο πολύ για την πόλη της. Κάποιος παιδικός έρωτας ίσως; Σκέψεις έκανα συνεχώς, αλλά το παρελθόν της Ελπίδας ήταν κάτι που κανείς δεν μπορούσε να το διαγράψει. Ωστόσο εγώ περνούσα πολύ όμορφες ημέρες. Οι δουλειές μας ήταν αυτές που μας έκαναν να σκεφτόμαστε τις διακοπές του

Πάσχα και ειδικά η Ελπίδα που δυστυχώς θα τις έχανε.

Μια σειρά από προγραμματισμένα εκπαιδευτικά σεμινάρια ψυχολογίας θα της στερούσαν την δυνατότητα για ξεκούραση στις ημέρες της άδειάς της. Επρόκειτο για έναν καθαρό εγκλεισμό μιας ομάδας ανθρώπων για κάποιες ημέρες, δύο φορές τον χρόνο. Ο χώρος που θα λάμβαναν μέρος τα σεμινάρια κάθε φορά ήταν διαφορετικός. Εισηγητής ένας Γάλλος, μεγάλης ηλικίας, ειδικός στον συγκεκριμένο κλάδο, με σκοπό την επιστημονική ανάδειξη της ψυχολογίας.

Ήταν πολύ σημαντική η συμμετοχή της Ελπίδας στο πρόγραμμα, μιας και θα τις πρόσφερε ουσιαστικές, όπως έλεγε, επαγγελματικές εμπειρίες. Εγώ το μόνο που σκεπτόμουνα ήταν πως και αυτές τις γιορτές θα τις περνούσαμε χώρια. Ευκαιρία λοιπόν για επιστροφή στις ρίζες και στους γονείς μου για ανάσταση και σούβλισμα.

Μια αλλαγή

Ποτέ δεν ήμουνα τόσο καλά στη ζωή μου. Νομίζω πως τα έχω όλα. Οικογένεια, καλή δουλειά, καλούς φίλους, την αγάπη της Χριστίνας, τον έρωτα της Ελπίδας. Ένιωθα τώρα πως πρέπει να προχωρήσω στη ζωή μου. Να κάνω ένα ακόμη βήμα. Ήθελα να αλλάξω περιβάλλον και με την Ελπίδα αφορμή γρήγορα πήρα την απόφαση. Μια μετακόμιση σε ένα μεγαλύτερο σπίτι, σε ένα κανονικό σπίτι, που μέχρι εκείνη την περίοδο της ζωής μου δεν είχα ποτέ, ήταν η κατάλληλη στιγμή. Η Ελπίδα θα έλειπε για πέντε μέρες στο σεμινάριο της και όλα έπρεπε να γίνουν γρήγορα. Θα είναι μια ωραία έκπληξη όταν γυρίσει να το βρει έτοιμο.

Ήξερα ακριβώς τι θέλω να κάνω κι έτσι δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος για να το ολοκληρώσω. Το σπίτι βρέθηκε την επόμενη κιόλας μέρα από τον παιδικό μου φίλο Κώστα και χρόνια κτηματομεσίτη. Τα συμβόλαια ήταν διαδικασία μιας ώρας και οι

υπογραφές ήταν πλέον γεγονός. Από το παλιό πια σπίτι στο οποίο έμενα με τον αδερφό μου, το μόνο που πήρα ήταν το κρεβάτι μου. Όλα τα άλλα πράγματα θα τα άφηνα εκεί. Ήθελα η αλλαγή να είναι πραγματική αλλαγή. Την δεύτερη μέρα αρχίσανε οι αγορές για την επίπλωση του σπιτιού, κάτι που ονειρευόμουν και σχεδίαζα καιρό. Δύο επισκέψεις ήταν αρκετές. Η πρώτη στον πρώην διευθυντή μου, που είχε φύγει από την εταιρία και άνοιξε ένα μεγάλο κατάστημα επίπλων πολυτελείας. Η δεύτερη σε έναν γνωστό μου, με αλυσίδα καταστημάτων ηλεκτρικών ειδών. Την τρίτη ημέρα οι προμηθευτές κατέφθασαν και το σπίτι πήρε την τελική του μορφή. Σ' αυτό βοήθησε η πολύ καλή μου φίλη Εύη, που ήταν υπεύθυνη διακόσμησης σε πολλούς γνωστούς χώρους της πόλης. Χαλιά, ριχτάρια πεταμένα στο πάτωμα, ειδικά φωτιστικά χώρου, μεγάλοι πίνακες, μικρά παραδοσιακά έπιπλα της Ανατολής, κουρτίνες με κρυφό φωτισμό από πίσω, έκαναν το σπίτι ένα μικρό παλατάκι. Η πριγκίπισσα σε λίγες ημέρες θα γυρνούσε στην πόλη κι όλα ήταν έτοιμα.

Ψυχολογικό σοκ

Η μέρα της επιστροφής επιτέλους έφτασε. Ανυπομονούσα να την δω, να την πάρω στα χέρια μου, να την αγκαλιάσω. Είναι ήδη απόγευμα και τώρα θα έχει φτάσει στο σπίτι της στη Θεσσαλονίκη. Έπρεπε μόνο να της τηλεφωνήσω. Βρισκόμουν καθισμένος στον καινούργιο καναπέ του νέου μου σπιτιού. Αρπάζω το τηλέφωνο και αμέσως τηλεφωνώ.

Το γνωστό τραγούδι κλήσης ακούγεται στο ακουστικό μου,

''θα περιμένω, χειμώνας θα ντυθώ...''

<<ναι...>> μια γνωστή αγαπημένη, αλλά και τόσο κουρασμένη φωνή απαντά,

<<γλυκιά μου, καλωσόρισες>>

<<γεια σου Αλέξη, τι κάνεις>>

<<μάλλον είμαι καλύτερα από σένα απ' ότi ακούω>>

<<ννναί, είμαι πολύ κουρασμένη. Μόλις έφτασα στο σπίτι και τα λέμε εδώ με την Χριστίνα ... εεεε, αν δεν σε πείραζε θα ήθελα να μείνω απόψε λίγο μόνη, να συνέλθω από το ψυχολογικό σοκ της απομόνωσης που μας είχαν τόσες ημέρες. Άσε που σε λίγο θα πέσω και για ύπνο>>

<<μάλιστα, καταλαβαίνω. Κρίμα όμως, σου είχα μια μικρή έκπληξη. Σίγουρα μπορεί να περιμένει>>

<<έκπληξη; τί, πες πες!!>>

<<οοοόχι, τιμωρία. Όταν θα έρθει η ώρα του>>

<<εντάξει τότε, καληνύχτα, πρέπει να σ' αφήσω>>

<<καληνύχτα, καλή ξεκούραση>> και κλείνω το τηλέφωνο με ερωτηματικά και υποψίες. Δεν την άκουσα καλά. Δεν ήταν η Ελπίδα που ήξερα. Κάτι μεσολάβησε, είμαι σίγουρος. Τί όμως... και τώρα στο καινούργιο μου σπίτι, τί κάνω; Απολαμβάνω αυτά που δημιούργησα... μόνος;

Οι επόμενες δυο μέρες πέρασαν χωρίς κανένα σημάδι ζωής από την Ελπίδα. Μόνο ο Κώστας μου είχε τηλεφωνήσει και μου ζήτησε να πιούμε ένα

καφέ οι δύο μας. Έτσι σε λίγο συναντήθηκα μαζί του, σε ένα συνοικιακό μπαράκι, κάπου κοντά στο σπίτι του. Ήταν η πρώτη φορά που θα βρισκόμουν με τον Κώστα και σίγουρα ήμουν αρκετά περίεργος για το πώς μπορούσε να καταλήξει αυτή η συνάντηση.

Ο Κώστας είχε φτάσει πρώτος και με περίμενε. Κάθονταν σε ένα τραπέζακι στο βάθος του μαγαζιού, δίνοντάς μου την εικόνα πως δεν έπρεπε να μάθει κανείς για αυτή τη συνάντηση,

<<καλώς τον Αλέξη>>

<<γεια σου Κωστάκη, τι κάνεις;>>

<<εγώ καλά...,κάθισε>>

<<ευχαριστώ. Ποιος δεν είναι καλά; Για πες...>>.

Αμέσως είχα καταλάβει πως κάτι έτρεχε και μάλιστα και για ποιο θέμα. Κοιτάζοντας το πρόσωπο του, σίγουρα καταλάβαινες πως είχε να πει πολλά. Εγώ όμως δεν ήξερα αν ήμουν έτοιμος να ακούσω,

<<τίποτα μωρέ, όλα (ας τα λέμε) καλά. Είπα να πίνουμε ένα καφεδάκι και να κουβεντιάζαμε σχετικά με την...>>

<<...Ελπίδα>>

<<ννννναι>>.

Αυτό ήταν. Ξαφνικά ένιωσα το αίμα μου να παγώνει και μαζί του ολόκληρο το σώμα μου. Η καρδιά μου είχε αρχίσει να χτυπά τόσο δυνατά που ο Κώστας μου μιλούσε, αλλά εγώ δεν τον άκουγα,

<<Αλέξη... Αλέξη, ακούς; άλλαξε λίγο το χρώμα σου ή μου κάνεις πλάκα;>>

<<ε!! τι...τίποτα, έλα, τι είπες;>>.

Έχασα τα λόγια μου. Έπρεπε όμως να συνέλθω και να συγκεντρωθώ για να ακούσω τι ακριβώς έτρεχε με την Ελπίδα. Έτσι, πήρα βαθιά ανάσα και ετοιμάστηκα να ακούσω,

<<πες , τι τρέχει μαζί της, ξέρεις κάτι;>>

<<βασικά, από καιρό ήθελα να σου μιλήσω γιατί σε έχω συμπαθήσει απ' την αρχή και από την άλλη πιστεύω πως με την Ελπίδα ταιριάζετε...>>

<<ναι...και λοιπόν...>>

<<ξέρεις που η Ελπίδα κάνει yoga, σωστά;>>

<<σωστά. Τα βράδια μετά την δουλειά της>>

<<αυτός λοιπόν που έχει αυτό το κέντρο..., τον έχω γνωρίσει...>>

<<...>>

<<η αλήθεια είναι ότι μας τον έχει γνωρίσει, εμένα και της Χριστίνας και μάλιστα τώρα τελευταία τον φέρνει και στο σπίτι>>

<<κατάλαβα. Σ' ευχαριστώ που αποφάσισες να μου μιλήσεις>> και γύρισα το κεφάλι προς την έξοδο του μαγαζιού. Ήθελα να βγω έξω, να με φυσήξει λίγος αέρας. Ένωθα να την χάνω.

*Νιώθω τον δυνατό άνεμο γύρο σου,
να σε παίρνει μακριά σε ξένη αγκαλιά.*

*Να σε παρασύρει χωρίς έλεγχο
και να σε ρίχνει σε καινούργιες ερωτικές
αποχρώσεις.*

*Τα όνειρα μου κυλισμένα
στα ρυάκια του Έρωτα που τα πήρε το νερό,
χωρίς δύναμη να τα βλέπω μαζί με σένα
να χάνονται για πάντα.*

Μόνος δεν πρόλαβα.

*Όσα ήθελα και θέλω να σου πω,
περιέχονται πια μέσα σε δύο λέξεις...
γύρνα πίσω.*

Στα επόμενα λεπτά ο Κώστας μου εξήγησε όλες τις λεπτομέρειες. Τον έλεγαν Πέτρο και ήταν και αυτός ψυχολόγος. Σαράντα ετών και ανύπαντρος. Πολλές φορές μετά την yoga η Ελπίδα έμενε εκεί μαζί του μέχρι το ξημέρωμα. Την είχε γοητεύσει με την ιδιότητα του ψυχολόγου και με τις πολύωρες συζητήσεις επάνω στην θεραπεία της ψυχής.

Αρχικά τον είχε γνωρίσει από τα σεμινάρια απομόνωσης, όπως τα έλεγα εγώ, κι έτσι στη συνέχεια άρχισαν <<οι yoges>> και όλα τα υπόλοιπα.

Τελικά την έκπληξη που είχα ετοιμάσει για την Ελπίδα, τώρα μου την έκανε αυτή. Αν και βρισκόμουν στο καινούργιο μου σπίτι, ήθελα να φύγω, να πάω κάπου μακριά, κάπου που να έχω έναν καλό φίλο για να με συμβουλευτεί και να μου συμπαρασταθεί. Ο Κώστας θα μπορούσε να είναι αυτός ο άνθρωπος, αλλά φοβόμουν πως η κρίση του θα ήταν επίσης επηρεασμένη μιας και βιώνει τα γεγονότα από πρώτο χέρι.

Ένα γράμμα

Το καλοκαίρι ήταν ήδη στο ξεκίνημά του κι εγώ έπρεπε να φύγω. Να πάω κάπου μακριά να σκεφτώ, να συνειδητοποιήσω την νέα πραγματικότητα και σίγουρα την Ελπίδα στην αγκαλιά κάποιου άλλου. Με τις ημέρες να περνάνε και το τηλέφωνο μου να μην χτυπά, το μήνυμα που ήθελε να περάσει η Ελπίδα, ήταν ξεκάθαρο.

Ο πρώτος που πέρασε από το μυαλό μου ήταν ο επί δέκα συναπτά έτη καλός φίλος και έμπειρος στα θέματα αυτά, Σάκης. Ήταν η δεύτερή του σαιζόν ως ιδιοκτήτης ενός παραθαλάσσιου bar στην παραλία της Ασπροβάλλτας. Είχε επενδύσει πολλά και οι κόποι του τώρα θα ανταμείβονταν. Αυτό το καλοκαίρι περίμενε πάρα πολλά από την επιχείρηση αυτή. Το προσωπικό είχε αυξηθεί

αριθμητικά, αλλά και ποιοτικά. Αυτό φαινόταν ξεκάθαρα στον ανδρικό πληθυσμό που επισκεπτόταν το μπαράκι, είτε το μεσημέρι για μπάνιο, είτε το βραδάκι για ποτό με φωτιές στην παραλία κάτω από τον έναστρο ουρανό. Η καλή μουσική, που ήταν εξολοκλήρου κομμάτι δικό μου, είχε κάνει την διαφορά στην νυχτερινή διασκέδαση της περιοχής. Όλα φαίνονταν ιδανικά για ένα αξέχαστο καλοκαίρι, εάν μπορούσα βέβαια να ξεχάσω τον λόγο που ήθελα να πάω εκεί. Σίγουρα μια γρήγορη βόλτα και μια διανυκτέρευση εκεί θα με βοηθούσε να ξεσκάσω λίγο.

Έτσι χωρίς σκέψη έριξα δυο ρούχα μέσα στη τσάντα, μπήκα στο αυτοκίνητο και σε μια ώρα βρισκόμουν μπροστά στο μπαράκι. Ήταν σούρουπο και ο ήλιος μόλις που χανόταν πίσω από τα βουνά. Στο μαγαζί διέκρινα μόλις δύο άτομα. Το ένα προφανώς η βραδινή σερβιτόρα, που σκούπιζε τα τραπεζάκια και το άλλο σίγουρα ο Πασχάλης, θεός του Σάκη, αλλά όχι κανονικός, απλά τον αποκαλούσε έτσι για λόγους που ποτέ δεν ρώτησα να μάθω. Πενηντάρης, με ανάστημα που θα ζήλευαν πολλοί συνομήλικοί του και γκρίζα μαλλιά με μούσι. Ένας άνθρωπος ολοκληρωμένος, που έχει ζήσει κάθε

εμπειρία της ζωής, γκουρού σε πολλούς τομείς και κλάδους. Η παρουσία του Πασχάλη εκεί, ήταν σίγουρα ότι καλύτερο για την περίπτωσή μου. Επίσης και η παρουσία της σερβιτόρας ήταν πολύ καλό για την περίπτωσή μου. Είχε το όνομα και την χάρη. Η ωραία Ελένη, μαθαίνοντας στη συνέχεια. Το όνομα αυτό μου θύμιζε το παρελθόν που είχα αφήσει.

Το βράδυ είχε έρθει για τα καλά και με τον Σάκη, μέσα από το bar να βάζει ασταμάτητα ποτά και σφηνάκια, η ατμόσφαιρα ήταν μαγική. Σίγουρα η μαγεία χανόταν τις στιγμές που στο μυαλό μου ερχόταν οι άσχημες σκέψεις που έκανα για την Ελπίδα και τον ίδιο μου τον εαυτό. Η ωραία Ελένη συμμετείχε κι αυτή ενεργά στην αποθεραπεία μου και απ' ότι είχα καταλάβει στο τέλος της βραδιάς η συμβολή της θα ήταν καταλυτική. Θα κοιμόμασταν παρέα στο δωμάτιο που της παραχωρούσε ο Σάκης, για όλο το καλοκαίρι, μιας και αλλού δεν υπήρχε διαθέσιμος χώρος. Ωστόσο το μυαλό μου δεν έφευγε από την Ελπίδα. Το ξαφνικό χτύπημα και η απότομη διακοπή της επικοινωνίας μου μαζί της με εξόργιζε. Ήθελα να κάνω κάτι. Να λάβω δράση. Να

πολεμήσω για κάποια που αγαπούσα τόσο. Να βγάλω τον Πέτρο από την μέση.

Πώς όμως γίνεται αυτό; Πώς πολεμάω τον εχθρό χωρίς καλά καλά να τον ξέρω; Αυτά και άλλα τόσα ερωτηματικά με τρελαίνανε. Δύσκολες απαντήσεις με λύσεις που ήθελαν χρόνο και υπομονή. Ενέργειες που ήθελαν θάρρος και τόλμη, καθαρό μυαλό και σκέψη ανεπηρέαστη. Έτσι κερδίζεται η αγάπη. Έτσι θα κέρδιζα την Ελπίδα.

Το σχέδιο ήταν έτοιμο. Δεν χρειάστηκε καν να επινοηθεί μιας και ο Πασχάλη ήξερε πολύ καλά πώς να χειριστεί τη κατάσταση . Δεν έπρεπε να κάνω πολλά, παρά μόνο αυτά ακριβώς που μου έλεγε. Ήξερα πως αν τα έκανα θα είχα και πάλι την Ελπίδα πίσω. Θα είχα όλα για όσα είχα κάνει όνειρα και το μόνο που έμενε ήταν να γίνουν πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα που αυτή τη στιγμή από όνειρο είχε μετατραπεί σε έναν ζωντανό εφιάλη. Χρειαζόταν μονάχα να ξυπνήσω και οι φίλοι μου ήταν εκεί για να με βοηθήσουν.

Έτσι πήρα χαρτί και μολύβι και άρχισα να γράφω αυτά που μου έλεγε ο Πασχάλης:

“ Ήθελα σήμερα να βρεθούμε, επειδή έχω καιρό να σε δω, αλλά πιο πολύ επειδή ήθελα να σου μιλήσω.

Την ημέρα που σε γνώρισα πίστεψα ότι βρήκα την κοπέλα του ονείρων μου. Τοητεύτηκα με την ομορφιά σου αλλά και με την γενικότερη παιδεία σου. Ασυναίσθητα άρχισα να κάνω όνειρα για τους δυό μας, με φυσική συνέχεια να θέλω να είμαι πάντα μαζί σου. Αυτό ίσως σ’ έκανε να νιώσεις πίεση.

Από την πλευρά μου δεν είχα καμία απαίτηση να νιώσεις το ίδιο και για μένα, αλλά ήθελα να πιστεύω πως με τον καιρό θα καταλάβαινες το πόσο σ’ αγαπούσα.

Σήμερα, μετά από ένα χρόνο, κατάλαβα ότι δεν μπορούμε να κάνουμε κοινά όνειρα, γιατί οι προτεραιότητες σου απέχουν πολύ από τις επιθυμίες μου.

Θέλω για το δικό μου καλό να διακόψουμε αυτή την ημιτελή σχέση, απελευθερώνοντας και ‘σένα από την πίεση ενός ανθρώπου που σ’ αγάπησε, αλλά εσύ δεν μπορείς να αγαπήσεις όπως αυτός θέλει.

Δεν μετάνιωσα που σε γνώρισα και νιώθω τυχερός που στη ζωή μου γνώρισα μια τόσο αξιόλογη γυναίκα όπως εσύ. Εύχομαι να έχεις μια καλή ζωή και να είσαι πάντα ευτυχισμένη. “

Η αλήθεια να λέγεται. Το γράμμα είναι απλά τέλειο. Είναι το πρώτο δυνατό χτύπημα μια αντεπίθεσης που μόλις ξεκίνησε. Το διάβαζα και το ξαναδιάβαζα και κάθε φορά που γινότανε αυτό, το ηθικό μου αναπτρωνόταν. Αμέσως αρπάζω το κινητό μου και το γράφω σε μήνυμα για να το στείλω στην Ελπίδα... “ Ήθελα σήμερα να βρεθούμε, επειδή έχω καιρό να σε δω...

Με την αγωνία μου να κορυφώνεται σε δέκα λεπτά το μήνυμα ήταν έτοιμο για αποστολή. Ένα πάτημα και το μήνυμα θα πάρει τον δρόμο του. Τα χέρια μου έτρεμαν, η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, αποστολή σε...- αναζήτηση σε επαφές- προς: Ελπίδα- αποστολή... και το μήνυμα έφυγε. Κρύος ιδρώτας. Ο πόλεμος για την κατάκτηση (των πατρίων εδαφίων) άρχισε. Το κινητό ακόμη στο χέρι μου περιμένοντας να χτυπήσει για την ενημέρωση της παράδοσης,

<<μα γιατί δεν χτυπά, γιατί δεν έφτασε ακόμη;>>.

Σκέφτομαι για κακή μου τύχη μήπως το έχει κλειστό. Μα γιατί όμως; Κοιτώ την ώρα και με έκπληξη διαπιστώνω πως είχε πάει κιόλας μεσάνυχτα. Σίγουρα τώρα η Ελπίδα θα κοιμάται και θα έχει κλείσει το κινητό της. Ή μπορεί και να μην κοιμάται ή και να μην είναι καν στο σπίτι της. Άσχημες σκέψεις πάλι με στοιχειώνουν και ο Σάκης μου φτιάχνει ένα δυνατό σφηνάκι,

<<πιές το. Σε λίγο θα τα ξεχάσεις όλα. Ειδική συνταγή by Σάκης. Στην υγειά μας>>.

Κατέβασα τους ώμους και σκέφτηκα πως για απόψε το βράδυ δεν μπορούσα να κάνω κάτι άλλο. Θα έπρεπε να περιμένουμε μέχρι αύριο το πρωί που η Ελπίδα θα ξυπνήσει και θα ανοίξει το κινητό της. Τότε θα διαβάσει το μήνυμα.

*Που να 'σαι τώρα;
Σε ποιο όνειρο να ζεις;*

*Δύο σκιές στο φως του φεγγαριού κάποτε.
Κλεισμένος μέσα στην αγκαλιά σου κάποτε.*

Όλα όσα ζήσαμε και δε θα ξεχάσουμε μέχρι το
τέλος,
μαζί μας μέσα στο χώμα.

Μια ζωή χάθηκε
και μαζί η επιθυμία να σου τη χάριζα,
αν μου χάριζες έστω και μία ώρα από τη δική
σου.

Κρυμμένες αλήθειες θα ξεχαστούν για πάντα.

Μόνο οι ψυχές που θα περιφέρονται
στοιχειωμένες
στα μέρη που υπήρξαμε μαζί,
θα τις κρατάνε σαν μυστικό
στους αιώνες που θα έρθουν.

Τώρα όμως έχω την νύχτα μπροστά μου καθώς και
το σφηνάκι που σε κάνει να τα ξεχνάς όλα. Απλώνω
το χέρι, σηκώνω το κεφάλι και το κατεβάζω με την
μια. Ξαφνικά μπροστά μου βλέπω την ωραία Ελένη
να μου κλείνει το μάτι χαμογελώντας.

Η απάντηση

Τί δίψα είναι αυτή, σκέφτομαι. Όλα γυρίζουν. Το κεφάλι μου θα σπάσει. Πού βρίσκομαι όμως; Παρά την ζαλάδα, νιώθω και μια ζεστή αναπνοή να χτυπά γλυκά το στήθος μου. Ανοίγω τα μάτια και με μεγάλη έκπληξη βλέπω την ωραία Ελένη γυμνή στην αγκαλιά μου. Αμέσως κατάλαβα τι είχε συμβεί προσπαθώντας παράλληλα να θυμηθώ. Μετασφηνάκια της λησμονιάς του Σάκη, ήταν μάταιο. Φοβερός barman ο Σάκης, το ομολογώ.

Ασυναίσθητα πιάνω το κινητό για να δω την ώρα και αμέσως θυμάμαι τα πάντα. Θυμάμαι την

Ελπίδα, θυμάμαι την αιτία που βρίσκομαι στην Ασπροβάλτα και όχι στην δουλειά μου, όπως θα έπρεπε, θυμάμαι τα σφηνάκια του Σάκη και θυμάμαι το μήνυμα που έστειλα στην Ελπίδα. Επίσης θυμάμαι και την αιτία που με έκανε να την ξεχάσω για μια νύχτα και τώρα αρχίζει να κουνιέται στην αγκαλιά μου. Γυρίζω το κεφάλι προς την Ελένη, που μόλις άνοιξε τα μάτια της,

<<καλημέρα>> δίνοντας μου ένα φιλί και αμέσως σηκώνεται για να πάει στο μπαράκι που δούλευε πρωινή,

<<τί έγινε Αλέξη, σου απάντησε η καλή σου;>> θυμίζοντάς μου τον πόλεμο που ξεκίνησα,

<<μπα, καμία απάντηση, μόνο το μήνυμα της παράδοσης>>

<<αν θέλεις μπορώ να σου στείλω εγώ ένα μήνυμα>> προσπαθώντας να μου φτιάξει λίγο την διάθεση.

Σε λίγα λεπτά ήμασταν στο μπαράκι όπου ο Σάκης μόλις είχε φτάσει και έφτιαχνε καφέ. Εγώ τη στιγμή αυτή ήμουν αδικαιολογήτως απών από τη δουλειά μου. Είναι η πρώτη φορά που γινόταν αυτό και σίγουρα προφασιζόμενος προσωπικούς λόγους

δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα. Έτσι αποφάσισα να χαλαρώσω και να απολαύσω το πρωινό μου, όσο βέβαια μπορούσα, με καλό καφέ και παρέα στην παραλία. Κοντά στο μεσημέρι έφτασε και ο Πασχάλης και η απαρτία ολοκληρώθηκε. Του Πασχάλη ανέκαθεν του είχαμε χρεωμένα τα καθήκοντα του μάγειρα, μιας και τα κατάφερνε άψογα. Τα βράδια έμπαινε κρυφά στον κήπο του σπιτονοικοκύρη του Σάκη και έκλεβε ντομάτες και μελιτζάνες. Το επόμενο πρωινό στο μπαράκι έφτιαχνε μοναδική σπιτική μελιτζανοσαλάτα. Μερικές φορές ερχότανε και ο σπιτονοικοκύρης και τσιμπούσε ένα μεζέ, δίνοντας τα εύσημά του στον σεφ, χωρίς βέβαια να γνωρίζει το παραμικρό.

Έτσι λοιπόν με πήρε μαζί του για τα ψώνια του μεσημεριανού μας γεύματος. Σε λίγο, και ενώ ο Πασχάλης ήταν μέσα στο super market της περιοχής, το τηλέφωνο χτυπά. Ο γνωστός αλλά εδώ και μερικές μέρες ξεχασμένος γλυκός ήχος, τον ακούω και πάλι,

“θα περιμένω, χειμώνας θα ντυθώ...” επιτέλους σκέφτομαι και απαντώ,

<<ναι...>>

<<καλημέρα, τι κάνεις>> με φωνή που δύσκολα αντιλαμβάνεσαι την διάθεσή της <<ωραίο μήνυμα και πολύ αληθινό>> συνεχίζει αφήνοντας να φανούν στοιχεία ανακωχής,

<<ναι, πολύ αληθινό>> μη ξέροντας τι να πω

<<που είσαι; έμαθα πως δεν πήγες στην δουλειά σήμερα>>

<<ναι δεν πήγα, είπα να κάνω ένα διάλειμμα και να φύγω εκτός>>

<<μάλιστα, κατάλαβα. Θέλω να τα πούμε, να σε δω. Πότε γυρίζεις;>>

<<άγνωστο. Λέω να μείνω λίγο>>

<<μάλιστα. Αν και θα ήθελα να τα λέγαμε σήμερα, όταν θα επιστρέψεις θα μου τηλεφωνήσεις;>>

<<ναι, φυσικά>>

<<εντάξει τότε, καλά να περάσεις και να προσέχεις. Φιλιά>>.

Αυτό ήταν. Ο πόλεμος ξεκίνησε νικηφόρα αλλά είναι μόνο η αρχή. Άκουσα και πάλι την φωνή της και το μόνο που ήθελα ήταν να μπω στο αυτοκίνητο και να τρέξω κοντά της, να γυρίσω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα πίσω στη Θεσσαλονίκη. Σίγουρα τα επόμενα βήματά μου πρέπει να είναι σωστά

οργανωμένα και να μην κάνω βιαστικές κινήσεις όπως αυτή που σκεφτόμουν τώρα.

Με τη συναίνεση του Πασχάλη αργά το απόγευμα είχα επιστρέψει, μιας και την επόμενη το πρωί δούλευα. Αυτή ήταν και η δικαιολογία που ανέφερα από το τηλέφωνο στην Ελπίδα αμέσως μόλις έφτασα στο σπίτι. Η συνάντησή μας για το επόμενο απόγευμα και μετά την δουλειά της είχε κανονιστεί. Ανυπομονούσα τόσο να την δω και παράλληλα αναρωτιόμουν τι είχε να μου πει. Θα ερχόταν στο σπίτι μου και αυτό θα γινόταν για πρώτη φορά. Το μόνο που έμενε ήταν να καθαρίσω λίγο τους χώρους μέσα αλλά και έξω στο μπαλκόνι όπου και θα καθόμασταν. Ένας διθέσιος μπαμπού καναπές με γεμάτο μπονζάι δεντράκια και κινέζικες καλαμιές να διακοσμούν τους τοίχους είναι το τέλειο σημείο για να προκαλέσω εντύπωση και να δημιουργήσω ατμόσφαιρα. Όλα είχαν την σημασία τους σ' αυτή την συνάντησή μας, η οποία δεν άργησε να πραγματοποιηθεί. Το επόμενο απόγευμα και με τον ήλιο να δύει δίνοντας στα σύννεφα χρώματα που θα ζήλευε και ο καλύτερος ζωγράφος, η κατάσταση εξελίσσονταν όπως την ήθελα. Η Ελπίδα τρομερά εντυπωσιασμένη από το σπίτι που

δημιούργησα, καθόταν στον καναπέ του μπαλκονιού μου περιμένοντας τα ποτά που ετοίμαζα στην κουζίνα.

Στην επόμενη μισή ώρα και με τα πράγματα να έχουν πάρει διαφορετική εξέλιξη, μου είχε εξηγήσει πολλά απ' αυτά που φοβόμουν. Προσπαθώντας να δείξει το πόσο εντάξει ήθελε να είναι απέναντί μου, μου αποκάλυψε την σχέση που είχε με αυτόν τον ψυχολόγο. Έτσι εξήγησε και την απομάκρυνσή της από κοντά μου όλο αυτό τον καιρό. Ωστόσο ο λόγος που βρισκόταν μαζί μου εκείνη τη στιγμή δεν ήταν αυτός που περίμενα, αλλά για να μου πει το πόσο με εκτιμάει σαν άνθρωπο. Της ήμουν πολύτιμος και με ήθελε στην ζωή της σαν φίλο. Έναν φίλο για να της κρατά συντροφιά, κάθε φορά που ο <<ψυχολόγος>> της θα έχει δουλειά... Ένας φίλος από τα παλιά ήρθε και πάλι απόψε''. Λίγες ευκαιρίες αντίδρασης ομολογώ μου άφηνε η <<νέα>> φιλενάδα μου, που μη μπορώντας να κάνω κάτι διαφορετικό για την ώρα, δέχτηκα. Έτσι θα μπορούσα να βρίσκομαι κοντά της και να πραγματοποιώ τα σχέδια πολέμου που με μεγάλη προσοχή θα εφαρμόζα στο άμεσο μέλλον.

Νέα φιλία

Δύσκολες μέρες οι επόμενες, προσπαθώντας να τις γεμίσω με πολύ δουλειά και όσο το δυνατόν λιγότερη σκέψη. Από την άλλη, είναι σημαντικό να αποκτάς καινούργιους φίλους, που θα σε ξέρουν καλά και θα σε καταλαβαίνουν. Αυτό που δεν ήθελα να καταλάβω ήταν το πως θα μπορούσαμε να έχουμε φιλικές σχέσεις. Από την μεριά μου δεν υπήρχε τέτοιο ενδεχόμενο. Από την γυναικεία πλευρά ίσως να είναι διαφορετικά. Η Ελπίδα σίγουρα ένιωθε ασφάλεια στο πρόσωπο μου και τώρα είναι σημαντικό γι' αυτήν να μην την χάσει. Ειδικά για δυο κορίτσια που ζούνε μόνα στη Θεσσαλονίκη μακριά από τους γονείς τους.

Μετά από μερικές ημέρες η Ελπίδα επικοινωνήσε μαζί μου. Ήταν η στιγμή που περίμενα και βέβαια τα επόμενα βήματά μου ήταν προετοιμασμένα. Σίγουρα ζητώντας της να βρεθούμε το επόμενο πρωινό για καφεδάκι, δεν θα μπορούσε να καταλάβει

τα σχέδια μου γι' αυτήν. Ήμουν αποφασισμένος να την κερδίσω και πάλι και αυτή την φορά για πάντα. Όλα ήταν τόσο καλά προετοιμασμένα που δεν χρειάζονταν να κάνω κάτι παραπάνω, εκτός από το να περιμένω να ξημερώσει. Όσο το βράδυ πλησίαζε, το άγχος μου για την συνάντησή μας όλο και μεγάλωνε.

*Τώρα που η μέρα φεύγει,
νιώθω τη σκέψη σου να με κυριεύει.
Τη δίψα σου να με αφυδατώνει.
Την επιθυμία μου να σε αγαπήσω περισσότερο
και την εικόνα σου
πιο έντονη από ποτέ.*

*Τώρα παρέα με τη μουσική των γρύλλων
να συνθέτουν τα πιο όμορφα τραγούδια της
νύχτας, γράφω για την αγάπη
που έζησε μέσα 'μας.*

*Γρήγορα το ξημέρωμα
θα μας φέρει και πάλι μαζί.*

Το στομάχι μου σφιχτό μέρες τώρα, είχε ξεπεράσει τα όριά του. Σκεπτόμενος πως και αποτέλεσμα να μην έχω από δω και πέρα, σίγουρα την Ελπίδα δεν θα την ξεχνούσα ποτέ. Το πρόβλημα στο στομάχι που είχα αποκτήσει, από τις δυσκολίες και τις στεναχώριες που μου πρόσφερε από τότε που την γνώρισα, θα μου την θύμιζαν για πάντα.

Η μέρα ξημέρωσε και με βρήκε στον καναπέ μου βυθισμένο στις σκέψεις που έκανα ξανά και ξανά. Τον ειρμό των σκέψεών μου διέκοψε το τηλέφωνο της Δέσποινας, η προσωπική μου γραμματέας από την δουλειά,

<<καλημέρα Αλέξη>>

<<καλημέρα Δέσποινα>>

<<τι κάνεις, είσαι καλά;>>

<<θα σου πω στο τέλος της ημέρας...>>

<<μάλλον κάτι καλό ετοιμάζεις πάλι για σήμερα... κανένα δυνατό ραντεβού με πελάτη;>>

<<δυνατό ναι, με πελάτη δεν ξέρω αν θα είναι και μιας και το ανέφερες, μετέφερε όλα τα σημερινά μου ραντεβού για αύριο>>

<<κατάλαβα, πάλι θα δουλέψουμε σήμερα... αν σε χρειαστώ κατά την διάρκεια της ημέρας να σε ενοχλήσω;>>

<<καλύτερα όχι, αν με καταλαβαίνεις...>>

<<αν δεν σε καταλαβαίνω εγώ τότε ποιά μπορεί να σε καταλάβει;...>>

<<αυτό είναι και μένα το πρόβλημά μου, ότι δεν με καταλαβαίνουν. Λοιπόν σε κλείνω. Γεια σου Δέσποινα>>

<<γεια σου Αλέξη>>.

Σε δυο ωρίτσες βρισκόμουν στο κέντρο και περίμενα το τηλέφωνο της Ελπίδας για να πιούμε το πρώτο μας φιλικό καφεδάκι. Σε λίγο, μιας και η ίδια δεν είχε πολύ όρεξη για δουλειά, συναντηθήκαμε σε ένα ήσυχο καφέ στον πεζόδρομο της Ικτίνου. Δυο καλά φιλαράκια βρεθήκαν και τα λένε λίγο για να περάσει η ώρα. Πώς μπορούσε κάτι τέτοιο αναρωτιόμουν συνεχώς μέσα μου,

<<η Χριστίνα πάλι μάλωσε με τον Κώστα>>
ανοίγει κουβέντα θέλοντας να μου δείξει ότι ακόμη με θεωρεί άνθρωπο της οικογένειάς της και ότι μπορεί να συζητήσει προσωπικά θέματα μαζί μου,

<<μια από τα ίδια αυτά τα παιδιά, αλλά δεν ανησυχώ γι' αυτούς, βρίσκουν τον δρόμο τους>>

<<να δούμε για πόσο όμως θα τον βρίσκουν κι αυτοί>>.

Μιλούσαμε αρκετή ώρα δείχνοντας να απολαμβάνει ο ένας την παρέα του άλλου,

<<σε βλέπω άνετη με την ώρα, δεν θα γυρίσεις στην δουλειά;>>

<<κάποια στιγμή θα πρέπει, αλλά δεν αγχώνομαι καθόλου, γιατί ρωτάς; Έχεις κάτι στο μυαλό σου;>>

<<πάντα έχω, αφού με ξέρεις>>

<<για πες>>

<<λοιπόν, πριν σαν άντρα σου με εμπιστευόσουν, τώρα σαν φίλο σου με εμπιστεύεσαι ακόμη;>>

<<τι ερώτηση είναι αυτή, εννοείται και να σου ξανά πω πως νιώθω πολλά για σένα...>>

<<ok τότε, θέλω να μου αφιερώσεις μια ακόμη ώρα για να πάμε κάπου>>

<<εντάξει, αλλά που;>>

<<αφού με εμπιστεύεσαι δεν θα 'πρεπε να ρωτάς, αλλά αφού θα το δεις θα στο πω. Θέλω να πάμε λίγο στο σπίτι μου>>

<<..., εντάξει. Να πάμε>>.

Το σχέδιο δείχνει να πηγαίνει όπως το οργάνωσα. Τώρα μονάχα μένει να το ολοκληρώσω, μιας και τα πιο δύσκολα πέρασαν. Σε λίγο μπαίναμε στο σπίτι. Η Ελπίδα ένιωθε αρκετά άνετα συνεχίζοντας να δείχνει ότι της αρέσει που περνάει τις ώρες της μαζί μου. Αυτό εμένα μου έδινε ακόμη περισσότερο κουράγιο για να υλοποιήσω το σχέδιο μου. Η Ελπίδα έδειχνε άνετη στον καναπέ όπου εκεί συνεχίσαμε την κουβέντα μας,

<<Ελπίδα θέλω να σου πω μερικά πράγματα για το πως αισθάνομαι. Πρόσφατα σου τα έγραψα κιόλας, αλλά παρά το ότι στον γραπτό λόγο τα πάω καλά, ήθελα να σου τα πω και ο ίδιος...>> τότε η Ελπίδα πήρε θέση, συγκεντρώθηκε και ήταν έτοιμη να ακούσει με μεγάλη προσοχή,

<<πολύ ωραία, θα ήθελα να σ' ακούσω, είμαι έτοιμη>>

<<έχουμε περάσει πολλά μαζί, και καλά και άσχημα. Μετά απ' όλο αυτό το καιρό που είμαστε μαζί, σε έχω αγαπήσει αληθινά και αυτό μου συμβαίνει για πρώτη φορά. Νιώθω τόσα για σένα, που για καμία άλλη γυναίκα δεν έχω νιώσει και επειδή ακόμη συνεχίζω να είμαι ερωτευμένος μαζί σου όπως την πρώτη μέρα, θέλω να σου ζητήσω κάτι...

Θα με παντρευτείς;>>.

Αμέσως ένα βαρύ φορτίο ένιωσα να φεύγει από πάνω μου. Η αίσθηση του ``ότι ήταν να κάνω το έκανα``, με ολοκλήρωσε, όπως ένας μαθητής που μόλις ολοκλήρωσε την τελευταία μέρα της σχολικής του ζωής. Το αν θα περνούσα τη τάξη με καλό βαθμό ή όχι δεν με ένοιαζε και τόσο. Ωστόσο ένας κανονικός άνθρωπος, θα αγωνιούσε ίσως και μέχρι θανάτου για την πρώτη αντίδρασή της.

Η Ελπίδα αμέσως μετά το πρώτο σοκ της συνειδητοποίησης της κατάστασης, που δεν κράτησε παραπάνω από μερικά δευτερόλεπτα, άρχισε να αντιδρά. Ένα ελαφρύ σπάσιμο των χειλιών, προσπαθώντας να χαμογελάσει, μετατρέπει την αγωνία μου σε απορία,

<<γιατί χαμογελάς πες μου σε παρακαλώ; μόλις σου μίλησα όσο πιο σοβαρά σου έχω μιλήσει ποτέ>>.

Τότε σοβαρεύει και σαφώς σοκαρισμένη αρχίζει να μιλά,

<<εεε, όχι δε χαμογελάω... απλά... να... πρώτη φορά μου κάνουν τέτοια πρόταση... και με έχεις συγκινήσει όσο κανείς άλλος. Ήξερα... ένιωθα ότι σημαίνω πολλά για σένα, αλλά... με εξέπληξες ευχάριστα... δεν ξέρω τι να πω, έλα εδώ σε παρακαλώ, έλα>> και με αγκαλιάζει, ενώ τα πρώτα δάκρυα ξεκίνησαν να κυλάνε από τα βουρκωμένα μάτια της. Πόσο αληθινή στιγμή Θεέ μου! Αγκαλιασμένοι, με όλη τη δύναμή μας, ακούγαμε τις καρδιές μας να χτυπούν δυνατά.

Με κοίταξε στα μάτια και με ψιθυριστά λόγια σχημάτισε με τα χείλη της τη λέξη *''μ' αγαπάς''* που τώρα πια έδειχνε να το καταλαβαίνει. Τότε σήκωσα το χέρι και με τα δάχτυλα σκούπισα τα δάκρυά της, ενώ παράλληλα αρχίσαμε να φιλιόμαστε με πάθος. Σίγουρα εγώ εκείνη τη στιγμή δεν περίμενα να ακούσω το *''ναι''*. Σίγουρα δεν περίμενα να ακούσω τίποτα. Το μόνο που ήθελα τώρα ήταν να κάνουμε έρωτα. Έναν έρωτα όχι όπως κάθε φορά. Έναν έρωτα που θα επιβεβαίωνε το *''ναι''* της Ελπίδας με πράξεις και όχι πια με λόγια.

Όσο η ώρα περνούσε και βυθιζόμασταν όλο και περισσότερο στα μονοπάτια της ηδονής του έρωτα, τα χέρια μου αργά αργά άρχισαν να αγγίζουν τα κουμπιά του παντελονιού της. Έπρεπε να απελευθερωθούμε από το εμπόδιο των ρούχων μας και να φέρουμε τα γυμνά κορμιά μας σε πλήρη επαφή. Δύο τέλεια κορμιά με άσβεστη επιθυμία το ένα για το άλλο. Φτιαγμένα το ένα για το άλλο. Με ατελείωτο πάθος και ένταση, τα χέρια μου με δύναμη άγριου κτήνους σπάνε τα κουμπιά του παντελονιού της. Η απότομη κίνηση ξυπνά την Ελπίδα από τον λήθαργο της ηδονής και με μία κίνηση τραβιέται πίσω δείχνοντας να διαφωνεί για την επικείμενη ερωτική πράξη που θα ακολουθούσε. Μπερδεμένη και με σημάδια δυσανασχέτισης, εγώ επιμένω με όλη τη δύναμή μου. Ένα είδος άτυπης πάλης μεταξύ μας, ρίχνει την Ελπίδα κάτω στο πάτωμα με το παντελόνι μισοφορεμένο. Τα μαλλιά της ανακατωμένα όσο και η ίδια, χαμένη στον κόσμο της, δείχνει αποφασισμένη να διακόψει την τόσο φορτισμένη ατμόσφαιρα φωνάζοντας δυνατά και με λυγμούς,

<<μη, σταμάτα>> εξοργίζοντάς με.

Πλέον με κινήσεις που δεν ήλεγχα, σε ξέφρενη κατάσταση πιάνω την Ελπίδα και την σύρω προς την εξώπορτα, φωνάζοντας με θυμό,

<<φύγε ,εξαφανίσου τώρα>>

<<να ντυθώ, να ντυθώ, σε παρακαλώ Αλέξη, μη...>>.

Ανοίγω την πόρτα και την πετάω έξω. Γυρίζω και την κλείνω με δύναμη πίσω μου. Η Ελπίδα τώρα πεσμένη στο πάτωμα και σε κατάσταση πραγματικού σοκ προσπαθεί να κρύψει τα γυμνά σημεία του κορμιού της. Εγώ σαν σωστός θεατρίνος, πολύ ήρεμος πια και κρυμμένος πίσω από την πόρτα, περιμένω να δω τις αντιδράσεις της από το ματάκι. Σαστισμένη η Ελπίδα δίνει μερικά δευτερόλεπτα στον εαυτό της για να συνέλθει και αμέσως σηκώνεται από το πάτωμα. Τρέχει προς το ασανσέρ και το καλεί. Με σκυμμένο το κεφάλι να το περιμένει, χιλιάδες σκέψεις και εικόνες έδειχνε να περνούν από το μυαλό της. Σίγουρα δεν είχε βιώσει ποτέ ξανά τέτοια εμπειρία. Σε λίγο το ασανσέρ φτάνει και η Ελπίδα ανοίγει την πόρτα για να μπει και όλα να τελειώσουν. Με την πόρτα μισάνοιχτη κοντοστέκεται και γυρίζει το κεφάλι

της προς την εξώπορτά μου. Ξαφνικά νιώθω σαν να ξέρει πως στέκομαι από πίσω και την κοιτάζω. Με μια κίνηση αφήνει το ασανσέρ και τρέχει προς την πόρτα μου, αρχίζοντας να την χτυπά με δύναμη,

<<άνοιξε, άνοιξε που σου λέω>>

με αποφασιστικότητα και δυνατή φωνή. Ήξερα τώρα πως αν την άνοιγα, θα φανέρωνα την αδυναμία μου και θα έχανα το παιχνίδι. Ήμουν ακόμη δυνατός. Αποφασισμένος να κάνω ότι χρειαστεί για να την κερδίσω. Έπρεπε να μείνω σκληρός και το έκανα. Η Ελπίδα το ήξερε αυτό αλλά είχε κι αυτή ενεργό ρόλο στο παιχνίδι και έτσι συνέχισε να χτυπά ακόμη πιο δυνατά. Η φασαρία τώρα σίγουρα θα ενοχλούσε όλους όσους μένανε στην πολυκατοικία. Ομολογώ πως με ήξερε καλά. Απεχθάνομαι να νιώθω πως ενοχλώ και τώρα με όλη αυτή τη φασαρία ενοχλούσα. Έτσι λοιπόν απότομα και γρήγορα ανοίγω με θυμό την πόρτα, αντικρίζοντας την στα μάτια. Ξαφνικά όλα σταμάτησαν σ' αυτό το κοίταγμά μας. Ακίνητοι να κοιταζόμαστε ο χρόνος έδειχνε να σταματά. Κάποιος μου χτυπά την πόρτα κι εγώ ανοίγω. Η

επόμενη κίνηση είναι να περιμένω να δω τι θέλει αυτός που χτυπά. Κι αν δεν σου μιλάει; Κι αν ξαφνικά τρέξει να σ' αγκαλιάσει; Τότε εγώ τι κάνω; Δέχομαι την αγκαλιά της σαν να ήταν το μόνο που με λύτρωνε. Αμέσως την απωθώ με ευγένεια. Η Ελπίδα γυρίζει και τρέχει στο ασανσέρ. Μπαίνει μέσα και χάνετε για πάντα.

Μόνος πια, κλείνω την εξώπορτα και κάθομαι στον καναπέ για λίγο, προσπαθώντας να καταλάβω τι είχε γίνει. Ασυναίσθητα από το μυαλό μου περνά η σκέψη ότι σε λίγο έπρεπε να βρίσκομαι πίσω στην δουλειά και έτσι άρχισα να ντύνομαι βιαστικά. Στην διάρκεια, σενάρια και σκέψεις πολλές να περνάνε από το μυαλό μου, με βασική εικόνα την Ελπίδα να τρέχει στους δρόμους της γειτονιά μου σε κατάσταση σοκ,

<<Θεέ μου, τι έκανα>> πρέπει να τρέξω να την προλάβω.

Θέλω να τρέξω κοντά σου.

Ποια κατεύθυνση να πάρω;
Ποιο δρόμο να ακολουθήσω;

Αραιά τα σημάδια.
Χάθηκαν στο χρόνο.
Κι εγώ...
σε ξέχασα.

Με γρήγορες κινήσεις σε λίγα λεπτά βρίσκω μέσα στο αμάξι μου, ψάχνοντας στους γύρω δρόμους για την Ελπίδα. Δεν μπορεί να είχε πάει μακριά. Η στάση του αστικού λεωφορείου ήταν αρκετά μακριά και η πιθανότητα για να βρει κάποιο ταξί στην περιοχή, ήταν πολύ μικρή. Σε πέντε λεπτά κατάλαβα πως είχε εξαφανιστεί και ότι δεν θα την έβρισκα. Η ώρα είχε περάσει και έτσι συνέχισα για το γραφείο απογοητευμένος.

Με την αναστάτωση εμφανή στο πρόσωπό μου, με το που έφτασα στην εταιρία, κατευθύνθηκα όσο πιο

αθόρυβα και διακριτικά μπορούσα στο γραφείο μου. Σε λίγο, η Δέσποινα, που με είχε δει, ενδιαφέρθηκε να ρωτήσει τί μου συμβαίνει,

<<Δέσποινα σε παρακαλώ, όχι σήμερα, please>>

<<ααα, εντάξει, θα κλείσω την πόρτα σου για να μην σ' ενοχλήσει κανείς>>

<<Δέσποινα... σ' ευχαριστώ...>>.

Το αποχαιρετιστήριο

Αισθάνεσαι για πρώτη φορά συναισθήματα
τα οποία δε γνώριζες ότι υπάρχουν.

Συναισθήματα με μορφή
να φωνάζουν ότι μπορείς να νιώσεις.

Κάποια πράγματα δε φτιάχνονται,
πρέπει να τα βρεις.

Σαν σκιά στο όνειρο μου
φτάνεις περαστική.
Ξυπνώ.

Ένα ακόμη όνειρο που χάνεται το πρωί.

Όταν πονέσεις
τότε θα φτάσεις εκεί που θέλεις.

Οι εφιάλτες των τελευταίων ημερών με είχαν καταρρακώσει. Προκάλεσα πόνο και πανικό με τα τρομερά μου σχέδια για να την ξανακερδίσω. Τουλάχιστον να ήξερα το τι είχε βγει απ' όλη αυτή την ιστορία;

Οι τηλεφωνικές επαφές με την Χριστίνα σχετικά με το θέμα, μου έδιναν κουράγιο, αλλά καμία ξεκάθαρη εικόνα για το τι μπορεί να σκέφτεται τώρα η Ελπίδα. Σχεδόν μια ολόκληρη εβδομάδα έχει ήδη περάσει από την ημέρα της πρότασής μου και το μόνο που γνώριζα ήταν πως όλες αυτές τις ημέρες, δεν είχε βγει καθόλου από το σπίτι της. Κλεισμένη στο δικό της κόσμο, έδειχνε να προσπαθεί να πάρει αποφάσεις.

Την έβδομη μέρα το πόρισμα είχε βγει και το έμαθα από την Χριστίνα. Η Ελπίδα θα χώριζε τον Πέτρο, τον παππού όπως τον αποκαλούσε ο Κώστας. Τα καλά αυτά νέα με λυτρώνανε, αλλά απλά είχε αποφασίσει να τον χωρίσει. Μέχρι να το κάνει εγώ θα ζούσα το δικό μου μαρτύριο.

Η επόμενη σημαντική αλλαγή που είχαν προκαλέσει τα σχέδια μου, ήταν πως η Ελπίδα θα δήλωνε παραίτηση από την δουλειά της και θα έφευγε για

την Καβάλα. Εκεί, θα ζούσε με τους γονείς της. Θα προσπαθούσε, αφού δεν μπορούσε να πει στον "παππού" της να χωρίσουν, να εφαρμόσει το ρητό "μάτια που δεν βλέπονται, γρήγορα λησμονιούνται". Στο άκουσμα αυτού, ήλπιζα να μην είναι τα δικά μου μάτια αυτά που θα λησμονήσει.

Όλες αυτές οι καινούργιες ριζικές αλλαγές, έδειχναν πως η Ελπίδα είχε δεχτεί μέσα της την πρόταση μου και είχε καταλάβει ποιος την αγαπούσε πραγματικά. Το τελευταίο της βράδυ στη Θεσσαλονίκη είχε εκφράσει την επιθυμία να με συναντήσει. Θα ήταν το αποχαιρετιστήριο βράδυ μας.

Της είχα ετοιμάσει δυο cd's με επιλογές, που θα την συντροφεύανε τα μοναχικά της βράδια στην Καβάλα. Ήθελα να πάρει μαζί της κάτι, κάτι που θα τις θύμιζε έντονα εμένα. Ένα μικρό δώρο χωρίς ιδιαίτερες προσδοκίες και υπονοούμενα.

<<Αλέξη, αποφάσισα για λίγο καιρό να φύγω στους γονείς μου, να ξεκουραστώ. Ευκαιρία να βγάλω και το δίπλωμα οδήγησής μου στη σχολή του φίλου του πατέρα μου>>

<<ωραία θα είναι εκεί. Καινούργια ζωή, καινούργιες παραστάσεις και γνωριμίες...>>

<<...δεν πάω για καινούργιες γνωριμίες, αλλά για να ξεκόψω κάποιες παλιές>> είπε αφήνοντας υπονοούμενα για τον Πέτρο,

<<και πόσο θα κρατήσει αυτό; εμείς τι θα κάνουμε χωρίς εσένα εδώ;>>

<<θα λείπω μέχρι να βγάλω το δίπλωμα, μετά θα γυρίσω και θα ψάξω για καινούργια δουλειά. Εσύ όποτε θέλεις, μπορείς να έρχεσαι να με βλέπεις>>.

Σε λίγο θα με αποχαιρετούσε και θα έφευγε για το σπίτι της να ετοιμάσει τα πράγματά της. Το επόμενο πρωί θα αναχωρούσε για την Καβάλα αφήνοντας την ζωή που είχε, για μια καινούργια.

Έφυγες για κάτι καλό.

Ενθουσιασμός στα χρώματα του έρωτα.

Στο άχρωμο του νέου και αγνώστου.

Ίσως να μην καταφέρουμε να δούμε αυτό το χρώμα.

Ίσως να το δούμε σύντομα να χρωματίζει αισθήματα και όνειρα.

Μαθήματα ψυχολογίας

Μια καινούργια αρχή για όλους μας ξεκινούσε. Έπρεπε να αποδεχτώ τις νέες συνθήκες που η Ελπίδα μας είχε ορίσει. Αλλάζοντας την ζωή της, έστω και προσωρινά, αυτόματα άλλαζε και τις δικές μας. Η Χριστίνα τώρα έπρεπε να συντηρήσει μόνη της το σπίτι στη Θεσσαλονίκη. Έπρεπε να μάθει και να συνηθίσει την μοναξιά που άθελά της δημιούργησε η αδερφή της. Πόσο πολύ ταιριάζαμε σ' αυτό. Ταυτίστηκαν οι ζωές μας. Είχα πολλά κοινά με την Χριστίνα. Τώρα ένα ακόμη.

Οι δύο μας μαζί πορευτήκαμε για τον επόμενο καιρό, καθώς η Ελπίδα προσπαθούσε στην Καβάλα να ξεχάσει τα λάθη μιας παλιάς ζωής. Ο Κώστας πήγαινε τα βράδια και έμενε μαζί με την Χριστίνα.

Είχαν κι αυτοί τις στιγμές τους, αλλά γρήγορα θα τελείωναν. Ο Κώστας έπρεπε να πάρει το πτυχίο του και στη συνέχεια να εκτίσει τη θητεία του στον στρατό. Η Χριστίνα σ' αυτή την ιδέα έδειχνε ξεκάθαρα την δυσανασχέτησή της, μιας και μεγαλύτερη στην ηλικία ήθελε να προχωρήσει σε κάτι πιο σοβαρό. Μερικές φορές της έλεγα "σκέψου τον εαυτό σου σε λίγα χρόνια από τώρα, αν πρόκειται να συνεχίσεις με τον Κώστα σοβαρά" και έδειχνε τα λόγια αυτά να την βοηθούν να κάνει βήματα μπροστά.

Βήματα μπροστά εκτός από την Χριστίνα έπρεπε να κάνω κι εγώ. Έτσι αποφάσισα να εκμεταλλευτώ όλο αυτό τον καιρό που η Ελπίδα θα ήταν μακριά. Έπρεπε να αντιστρέψω την τόσο φαινομενικά αρνητική αυτή κατάσταση σε θετική. Να χρησιμοποιήσω το διάστημα αυτό για να αποκτήσω όλα αυτά τα εφόδια που μου έλειπαν και έκαναν την Ελπίδα να απομακρυνθεί από μένα. Έπρεπε να μάθω να ψυχολογώ. Έπρεπε να μάθω πως σκέφτονται και πως ενεργούν όλοι αυτοί οι

άνθρωποι που έχουν σπουδάσει ψυχολογία. Πρέπει να γίνω ψυχολόγος. Πρέπει να διαβάσω ψυχολογία κι αυτό θα κάνω.

Leo Buscalia, Joseph Murphy και John Gray ήταν μερικά από τα βιβλία που μέρα και νύχτα ξεκοκάλιζα και όλες τις σημαντικές παραγράφους τις κατέγραφα σε ένα τετράδιο, όπου και τις μάθαινα παπαγαλία. Πολλές φορές συνδύαζα κομμάτια από όλα τα βιβλία σχηματίζοντας δικές μου παραγράφους με πολύ καλό αποτέλεσμα. Το μόνο που έμενε ήταν να το έβλεπα και στην πράξη.

Τα νέα από την Ελπίδα ερχόντουσαν καθημερινά μιας και η τηλεφωνική επικοινωνία ήταν σχετικά συχνή με την αδερφή της. Μερικές φορές της τηλεφωνούσα κι εγώ, έτσι απλά για να ακούσω την φωνή της. Όσο περνούσε ο καιρός την ίδια ανάγκη εκδήλωνε και η Ελπίδα. Εκτός από τις ώρες που διάβαζε για την άδεια οδήγησης και που έβλεπε κάποιες φίλες της από το σχολείο, η Καβάλα δεν είχε άλλες δραστηριότητες που να κεντρίζουν το ενδιαφέρον της. Έτσι η επικοινωνίες μας γίνονταν

όλο και πιο συχνές και εμένα με έβγαζαν από τις κακές σκέψεις, όταν η Ελπίδα παλαιότερα εκδήλωνε τεράστια χαρά με τον πηγαιμό της στην Καβάλα.

Ο Δεκέμβριος έφτανε και μαζί σιγά σιγά πλησίαζε και ο καιρός που τα μαθήματα οδήγησης θα ολοκληρώνονταν. Στις αρχές του μήνα τα γενέθλια της Ελπίδας ήταν το γεγονός που περίμενα ανυπόμονα από τη μέρα που έφυγε για την Καβάλα. Σίγουρα η παρουσία της Χριστίνας και της δικής μου την ημέρα εκείνη, επιβάλλονταν και μαζί με τους γονείς της κανονίσαμε να της κάνουμε έκπληξη. Το μεσημέρι της ημέρας εκείνης η Ελπίδα θα έβγαινε για φαγητό με τους γονείς της και εκεί με την απρόσμενη παρουσία μας θα κάναμε την έκπληξη. Παρά την εργάσιμη μέρα, κατάφερα και πήρα άδεια από την δουλειά και κατά τις δώδεκα το μεσημέρι έφτανα στο σπίτι της Χριστίνας για να την πάρω και να ξεκινήσουμε για την Καβάλα. Σε δύο ώρες βρισκόμασταν έξω από το εστιατόριο, όπου λίγο πριν είχαν φτάσει η

Ελπίδα και οι γονείς τους. Η καρδιά μου χτυπούσε, που μετά από τόσο καιρό θα συναντιόμασταν. Η χαρά της Ελπίδας ήταν μεγάλη όταν ξαφνικά μας είδε μπροστά της. Δεν είχε αλλάξει καθόλου. Πανέμορφη όπως κάθε φορά. Την κοίταζα στα μάτια και έβλεπα την Ελπίδα της έκθεσης, εκεί που την πρωτοείδα.

Αργά το απόγευμα εγώ και η Χριστίνα θα επιστρέφαμε στην Θεσσαλονίκη και ένα ευχάριστο διάλλειμα για την Ελπίδα αλλά και για μένα θα τελείωνε. Τα μηνύματα ωστόσο όλης της ημέρας ήταν πολύ θετικά, δίνοντάς μου δύναμη για να αντέξω και το υπόλοιπο διάστημα, που η Ελπίδα θα έπρεπε να ζει στην Καβάλα. Σίγουρα σημαντική ήταν και η συνδρομή της Χριστίνας απέναντί μου όλο αυτό το διάστημα, αφού κοντά της ένιωθα και βίωνα καταστάσεις παρόμοιες μ' αυτές της Ελπίδας. Οι ώρες που περνούσαμε μέρα και νύχτα μας έφερναν όλο και πιο κοντά, μιας και η σχέση της με τον Κώστα άρχιζε να μπαίνει στην τελική της ευθεία. Είχαμε γίνει μια κανονική οικογένεια. Πολλές βραδιές έμενα στο σπίτι των κοριτσιών και πάντα κοιμόμουν στο κρεβάτι της Ελπίδας, εκεί

που οι αναμνήσεις ζωντάνευαν τις πιο όμορφες στιγμές με τον άγγελό μου.

Δουλειά, διάβασμα και παρέα με την Χριστίνα ήταν οι βασικές δραστηριότητές μου όλο εκείνο τον καιρό. Στο τέλος του μήνα ήταν η σειρά για τα δικά μου γενέθλια, που όπως έβλεπα θα περνούσαν χωρίς να οργανώσω κάτι ιδιαίτερο. Μέχρι τότε όμως, ίσως κάτι να γινόταν μου έλεγε η Χριστίνα, αφήνοντάς με να υποθέτω τι μπορούσε να συμβεί. Χωρίς την Ελπίδα στην Θεσσαλονίκη ένιωθα μισός και σίγουρα χωρίς διάθεση για γιορτές και πανηγύρια. Την ίδια κουβέντα ξανάπιασα με την Χριστίνα ένα βράδυ που είχαμε βγει για ποτό μόνοι μας. Η συζήτηση βέβαια για την αγαπημένη μου μονοπωλούσε την βραδιά,

<<θα έβγαινε σήμερα με κάποιες φίλες της στα μπουζούκια της Καβάλας, μου είπε το πρωί στο τηλέφωνο η Ελπίδα>>

<<δηλαδή τώρα τέτοια ώρα κανονικά εκεί θα είναι>>

<<τι ώρα πήγε;>>

<<μιάμιση>>

<<...πάμε να την βρούμε; θέλεις;>>

<<αν θέλω; σαν τρελός, αλλά κάνει;>>

<<γιατί; δεν κατάλαβα, απαγορεύεται; πρώτα όμως να την πάρω τηλέφωνο να διαπιστώσουμε που βρίσκετε>>

<<ok, πάρε πάρε>>

και αμέσως η Χριστίνα καλεί την αδερφή της στο κινητό,

<<694...55...,...έλα Ελπίδα, τι κάνεις, που είσαι, τι φασαρία...>>

<<έλα Χριστίνα, μόλις μπήκαμε στα μπουζούκια, πως και με παίρνεις τέτοια ώρα, έγινε κάτι>>

<<όχι καλέ, τι να γίνει, είμαστε έξω με τον Αλέξη για ποτάκι και...>>

<<...άντε ελάτε...>>

<<...ναι... αυτό λέμε να κάνουμε>> κοιτάζοντας με στα μάτια η Χριστίνα,

<<μπράβο, ωραία σας περιμένω...>>

<<εντάξει, κλείσε, τα λέμε...>>.

<<κατάλαβα καλά, η Ελπίδα μας κάλεσε...;>> είπα με χαρά,

<<καλά κατάλαβες. Είδες που σου έλεγα!! Λοιπόν, πάμε;>>

<<φύγαμε κιόλας>>.

Η τρέλα κυλούσε στο αίμα μας. Ίσως τέτοιες στιγμές μένουν για πάντα χαραγμένες στο μυαλό ενός ανθρώπου.

Ο καιρός δεν ευνοούσε ένα εγχείρημα σαν κι αυτό που μόλις ξεκινούσαμε μαζί με την Χριστίνα. Το ψιλόβροχο και το σχετικά άσχημο οδικό δίκτυο προς Καβάλα φάνταζε όχι καλή ιδέα. Τα μερικά ποτά που είχαμε προλάβει να πιούμε, ενίσχυαν την άποψη αυτή. Εγώ όμως, δεν υπολόγιζα τίποτα. Όλα αυτά ήταν λίγα για να με εμποδίσουν. Το μόνο που με ένοιαζε ήταν το πόσο γρήγορα θα έφτανα κοντά της.

Σε λίγο παραπάνω από μια ώρα, εγώ και η Χριστίνα βρισκόμασταν έξω από το μαγαζί όπου η Ελπίδα μας είχε πει. Η δυνατή μουσική, ο κόσμος που περίμενε να μπει μέσα και η ατμόσφαιρα της διασκέδασης που ξεχείλιζε μέχρι έξω όπου βρισκόμασταν, υποδήλωναν πως η νύχτα που ζούσαμε ήταν ακόμη στην αρχή. Με την πολύ όμορφη παρουσία της Χριστίνας στο πλάι μου, μπορέσαμε να μπούμε γρήγορα και εύκολα μέσα,

όπου αμέσως αρχίσαμε να ψάχνουμε για τον άγγελό μου και την παρέα της. Μέσα σε τόσο κόσμο ήταν κάτι δύσκολο, μα το ένστικτο της Χριστίνας μας οδήγησε γρήγορα μπροστά στο τραπέζι της Ελπίδας. Μια θερμή αγκαλιά ήταν το πρώτο δώρο μου, για το μικρό τόλμημα που εγώ και η Χριστίνα επιχειρήσαμε. Μέχρι να φύγουμε από το κατάστημα η Ελπίδα μου κρατούσε το χέρι. Παρά το ότι τέτοιου είδους μαγαζιά δεν είναι της αρεσκείας μου, ομολογώ πως πέρασα φανταστικά. Τελικά είναι αλήθεια πως όπου και να βρίσκεσαι, ρόλο για να περάσεις όμορφα παίζει η παρέα και ο άνθρωπος με τον οποίον θα είσαι. Ένα παραπάνω όταν ο άνθρωπος αυτός είναι το άλλο σου μισό. Το alter ego σου. Επίσης σε μια τέτοια κατάσταση η ώρα περνάει τόσο γρήγορα που δεν το καταλαβαίνεις. Έτσι όταν η Ελπίδα μας ζήτησε να φύγουμε για το σπίτι των γονιών της, όπου και θα μέναμε για την νύχτα, μου φάνηκε πολύ νωρίς. Η ώρα όμως είχε περάσει, παρά το ότι το μαγαζί παρέμενε ασφυχτικά γεμάτο. Σε λίγο οι τρεις μας και η υπόλοιπη παρέα, περπατούσαμε προς τ' αυτοκίνητα. Η Χριστίνα προχώρησε με τις υπόλοιπες κοπέλες αρκετά πιο μπροστά μιας και το ψιλόβροχο συνεχίζονταν. Η Ελπίδα με είχε πιάσει αγκαλιά και περπατούσαμε

με αργό βήμα. Ξαφνικά καθώς απομακρυνόμασταν από το μαγαζί και η ένταση της μουσικής σιγά σιγά μειωνόταν, ο άγγελός μου ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου. Αμέσως ένιωσα μια θλίψη να διαπερνά το σώμα μου και ένα δάκρυ να ξεχύνεται από τα μάτια της. Την σταμάτησα απορημένος και τότε με αγκάλιασε με όλη την δύναμή της,

<<τι καλά που είσαι εδώ. Δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς εσένα απόψε... πάρε με μακριά απ' όλα αυτά εδώ, σε παρακαλώ, πάρε με...>> και άρχισε να κλαίει ενώ παράλληλα όσο με κρατούσε, τόσο δύναμη ένιωθα να παίρνει. Οι ανάσες της άρχισαν να γίνονται όλο και πιο γρήγορες και τόσο καυτές που εύκολα μπορούσα να τις παρομοιάσω με τον έρωτά μου, που κι αυτός καιρό τώρα έδειχνε να βρίσκεται σε αδιέξοδο. Μέσα σε έναν λαβύρινθο από άγριες τριανταφυλλιές, που παρά την άγρια ομορφιά, προκαλούν αφόρητο πόνο και λύπη στο άπλωμα του χεριού. Τί μπορούσε να είχε συμβεί αναρωτήθηκα και το μόνο που έκανα ήταν να την σφίξω δυνατά στην αγκαλιά μου.

Η ζωή σου οξυγόνο που τελείωνε.
Ζήτησες να σου πιάσω το χέρι
και να σε σώσω.
Να σε πάρω μακριά απ' όλα.
Μακριά απ' όλους.
Να σε κλέψω από την ζωή σου εκείνη.

Έτοιμη για την περιπέτεια της νύχτας αυτής.
Υγρή από τις σταγόνες τις βροχής
και των δακρύων σου.

Δεν κατάλαβα γιατί μου το ζήτησες.
Ίσως δεν κατάλαβες τη ζητούσες από εμένα.

Βράδυ γενεθλίων

Η μέρες περνούσαν και όσο η Ελπίδα σε κατάσταση αυτοεξορίας επ' αορίστου τιμωρούσε τον εαυτό της, εγώ βασανιζόμουν διπλά πίσω στην πόλη. Σε λίγο τα γενέθλιά μου θα ήταν το γεγονός που περίμεναν οι περισσότεροι φίλοι μου για να γιορτάσουμε. Χωρίς τον άγγελό μου όμως κοντά μου, δεν είχα καμία διάθεση για γιορτές. Ωστόσο έπρεπε να το κάνω γιατί έτσι είναι το σωστό. Το πάρτυ βέβαια θα γινόταν χωρίς σκέψη στο μπαράκι του φίλου μου του Λάκη. Εκεί που για πρώτη φορά είχα βγει με την Ελπίδα. Ήταν το σωστό μέρος μιας και δεν χρειάζονταν ιδιαίτερες προετοιμασίες. Έτσι την επόμενη μέρα τηλεφώνησα στον Λάκη και όλα ετοιμάστηκαν για την βραδιά των γενεθλίων μου. Στις επόμενες δύο μέρες τηλεφωνικά προσκάλεσα και όλους τους φίλους και συνεργάτες που ήθελα.

Η Χριστίνα για την συγκεκριμένη νύχτα μου είπε πως είχε κιόλας αγοράσει φόρεμα. Η παρουσία της ήθελα να πιστεύω πως θα κάλυπτε το κενό της αδερφής της. Βαθιά μέσα μου όμως ήξερα πως αυτό είναι αδύνατον. Το μόνο που έπρεπε να έχω για εκείνη τη νύχτα ήταν θετική σκέψη και διάθεση, μιας και δεν θα ήθελα να προσβάλω τους καλεσμένους μου. Άλλωστε και πάλι ήταν μέρες γιορτής. Τα Χριστούγεννα μόλις που πέρασαν. Τα γενέθλιά μου, είχαν φτάσει.

Το τηλέφωνό μου από το πρωί συνέχεια χτυπούσε. Ήταν όλοι οι φίλοι, γνωστοί, συνεργάτες και συγγενείς. Από τα πρώτα τηλεφωνήματα ήταν και αυτό της Ελπίδας, που πήρε για να μου ευχηθεί από την Καβάλα. Πόσο ωραία θα ήταν να είναι κι αυτή μαζί μου το βράδυ, αλλά δεν το πίεσα μιας και η σχέση μας ακόμη ήταν σε μια πολύ περίεργη φάση. Από την άλλη η Ελπίδα, από τη στιγμή που έφυγε για την Καβάλα, δεν είχε ξαναγυρίσει ποτέ πίσω στην Θεσσαλονίκη. Φάνταζε δύσκολο λοιπόν τα

γενέθλια μου να είναι το γεγονός που θα έκαναν την Ελπίδα να επιστρέψει πίσω στη ζωή που είχε αφήσει καιρό τώρα.

Η ώρα είχε φτάσει και εγώ μόλις έφτασα στο μαγαζί του Λάκη. Τα τραπέζια που είχαμε κρατήσει ήταν έτοιμα με όλα τα ποτά επάνω. Μάλιστα οι πρώτοι καλεσμένοι είχαν καταφτάσει πριν από εμένα και με περίμεναν.

Ήταν η Ηρώ και η Δέσποινα από την δουλειά μου. Σε λίγο οι περισσότεροι ήταν εκεί και διασκεδάζαμε. Ο χώρος γύρω από τα τραπέζια είχε γεμίσει με τσάντες από δώρα. Η αλήθεια είναι ότι η Χριστίνα μαζί με τον Κώστα είχαν καθυστερήσει. Παρόλ' αυτά υπήρχε αρκετός χώρος για να καθίσουν κοντά μου. Ήταν οι μόνοι που έλειπαν και έτσι πήρα το κινητό μου και την κάλεσα για να δω που βρίσκονται,

<<Χριστίνα... που είστε;>>

<<μόλις φτάσαμε. Είμαστε απ' έξω...>>

<<α! Εντάξει, ελάτε>> κι αμέσως άνοιξε η πόρτα και βλέπω την Χριστίνα με τον Κώστα. Ένα φανταστικό φόρεμα που την έκανε να ακτινοβολεί. Γρήγορα ήρθε κοντά μου και με ένα χαμόγελο

ευτυχίας με αγκαλιάζει θερμά. Το ίδιο χαμόγελο είχε και ο Κώστας που μου έκλεινε πονηρά το μάτι. Η Χριστίνα με κοίταξε και είπε,

<<Αλέξη...είσαι καλά;>>

κι εγώ λίγο μπερδεμένος απάντησα,

<<καλά...>>

<<είσαι έτοιμος...;>>

<<για ποιο...;>> και αμέσως η Χριστίνα γυρίζει το βλέμμα της στην πόρτα του μαγαζιού η οποία ξαφνικά ανοίγει. Έτσι κι εγώ χωρίς να καταλαβαίνω κοιτάζω στην πόρτα και με μεγάλη έκπληξη βλέπω την Ελπίδα να μπαίνει. Ήταν ο άγγελός μου. Είχε έρθει. Είχε γυρίσει και τώρα ήταν μπροστά μου μέσα σε μια λάμψη να την φωτίζει. Τόσο όμορφη. Τόσο παραμυθένια. Ήταν σίγουρα η πριγκίπισσα του παραμυθιού. Η πριγκίπισσα της βραδιάς κι εγώ ο βασιλιάς που υπομονετικά την περίμενε να έρθει και πάλι στην ζωή μου,

<<χρόνια πολλά, αγάπη μου>> και με φιλά,

<<γύρισες...;>>

<<...ναι...γύρισα. Γύρισα και τώρα είμαι εδώ>>.

Από εκείνο το λεπτό και μετά, όλα ήταν διαφορετικά. Ένιωθα και πάλι ο Θεός να μου χαμογελά. Έχοντας τον άγγελο δίπλα μου, τα είχα όλα. Τώρα μπορώ και πάλι να ζήσω, να νιώσω, να γευτώ, να ταξιδέψω. Η νύχτα τελείωσε γρήγορα, με την επιθυμία και των δυο μας να μας επιβάλει να αποχαιρετήσουμε τους τελευταίους προσκεκλημένους και να αναχωρήσουμε εσπευσμένα για το σπίτι μου. Βιαζόμασταν και πάλι να ερωτευτούμε. Κι αυτό κάναμε.

Σε μια εβδομάδα αναχωρούσαμε για το πρώτο μας ταξίδι στο Πήλιο. Έμοιαζε με ταξίδι νεόνυμφων. Ήταν η πρώτη φορά που η Ελπίδα ακολουθούσε έναν άντρα σε ταξίδι. Ένα ταξίδι ονειρεμένο. Ένα ταξίδι ονείρων. Αξέχαστες στιγμές για μία ζωή. Μαγεία και έρωτας. Την τελευταία μέρα ξυπνήσαμε και όλα έξω είχαν καλυφτεί από πυκνό χιόνι. Τα κλαδιά των δέντρων τώρα στέκουν κατάλευκα και όλοι μας έχουμε αποκλιστεί στα πανέμορφα ορεινά χωριά του Πηλίου. Οι διακοπές μας μόλις παίρνουν παράταση. Ο Θεός μας το χρωστούσε. Ένα όνειρο που έγινε πραγματικότητα και η πραγματικότητα, υποσχέσεις ζωής. Μιας ζωής που μαζί με τον

άγγελο μου απολαμβάναμε επιτέλους. Ήξερα όμως
πως και η ίδια η ζωή κάποτε ολοκληρώνεται.

Χαθήκαμε στα χιόνια.
Εσύ κι εγώ.
Μέρες πολλές δίπλα στο τζάκι αγκαλιά.
Να πίνεις το ποτό των Θεών
κι εγώ
να σου γεμίζω το ποτήρι σου επιθυμίες.

Ήμασταν εκεί,
χωρίς να μπορεί κάποιος να φύγει.
Χιονίζει ακατάπαυστα
και το ποτήρι πάλι γεμάτο.
Σου χαϊδεύω τα μαλλιά ως το πρωί.

Πεινάσαμε αλλά αντέξαμε.
Δεν άντεξε το χιόνι
και πέθανε.

Η τελευταία άνοιξη

Πέρασαν τρεις μήνες και ξαναπήγαμε στο Πήλιο για Σαββατοκύριακο. Τα χιόνια είχαν λιώσει και τα λουλούδια κάλυπταν τις περισσότερες πλαγιές του βουνού. Μια διήμερη εξόρμηση ήταν ότι έπρεπε για να θυμηθούμε το ταξίδι του χειμώνα, που μόλις είχε φύγει. Από Δευτέρα και πάλι εγώ στην δουλειά. Σίγουρα η καθημερινότητα δεν με ανησυχούσε καθόλου, γιατί πάλι το επόμενο Σαββατοκύριακο κάπου όμορφα και μακριά από την πόλη θα μας έβρισκε. Την Δευτέρα το πρωί είχα πει στην Ελπίδα πως θα περνούσα από το σπίτι της να την πάρω για να πάμε για καφέ. Μετά την ολοκλήρωση ενός πρωινού επαγγελματικού ραντεβού, της τηλεφώνησα για να της πω πως ξεκινάω για να πάω να την πάρω,

<<καλημέρα μωρό μου...>>

<<καλημέρα>>

<<τι κάνεις, είσαι έτοιμη να έρθω;>>

<<ναι, μόλις τελείωσα κάτι δουλειές, είμαι στο νοσοκομείο δίπλα στο σπίτι μου. Έδωσα αίμα για την καθιερωμένη μου αιμοδοσία>>

<<είσαι καλά, περίεργα σ' ακούω...>>

<<...ε, δε καταλαβαίνεις...;>>

<<...τι να καταλάβω...;>>

<<...>>

<<Ελπίδα τι έχεις... τι συμβαίνει;>>

<<έλα να με πάρεις να τα πούμε από κοντά, σε περιμένω έξω από το νοσοκομείο>>.

Σε πέντε λεπτά φτάνω έξω από την κεντρική πύλη του νοσοκομείου. Η Ελπίδα στεκόταν σε μια άκρη και με περίμενε. Της κορνάρισα για να με δει. Έτρεξε και μπήκε στο αμάξι,

<<Ελπίδα τι συμβαίνει;>> λέω με έντονο ύφος έτοιμος να εκνευριστώ,

<<ηρέμησε, σε παρακαλώ. Πάμε κάπου να καθίσουμε;>>

<<όχι. Πρώτα θα μου πεις και μετά.>>

<<σε παρακαλώ Αλέξη, μη φωνάζεις, θέλω να μιλήσουμε ήρεμα. Πάμε σπίτι μου;>>

<<...εντάξει, πάμε σπίτι σου>>.

Σε λίγο ήμασταν στο σπίτι και η Ελπίδα ήταν έτοιμη να μιλήσει. Έδειχνε προβληματισμένη και αρκετά μπερδεμένη,

<<λοιπόν Ελπίδα, θα μου πεις τώρα;>>

<<δεν καταλαβαίνεις μωρέ...;>>

<<τι να καταλάβω ρε συ Ελπίδα;>> τρομερά εκνευρισμένος φωνάζω,

<<θέλω να χωρίσουμε>>

<<... τι;>>

<<...θέλω να χωρίσουμε, δεν πάει άλλο. Τόσο καιρό δεν το κατάλαβες;>>

<<όχι... δεν το κατάλαβα>> λέω με χαμηλή φωνή,

<<ρε Αλέξη, τόσο καιρό δεν έχεις καταλάβει πόσο προσπαθώ...αλλά...>>

<<εντάξει Ελπίδα, κατάλαβα, μην πεις τίποτα>> και κάθομαι στον καναπέ αμίλητος. Ένιωσα ξαφνικά τόσο κουρασμένος από αυτή τη κατάσταση, που δεν ήθελα να ακούσω τίποτα. Δεν ήθελα να μάθω τίποτα και δεν ήθελα να ρωτήσω τίποτα. Η Ελπίδα ήξερε πως δεν θα αντιδράσω. Ήξερε πως θα σεβαστώ την απόφαση που πήρε και για τους δυό μας. Σηκώθηκα και την κοίταξα. Είχε δακρύσει,

<<εντάξει, όπως νομίζεις. Τα κλειδιά του σπιτιού μου μόνο δώσε μου. Δεν σου χρειάζονται πια>>.

Ανοίγει την τσάντα της και μου τα δίνει,

<<ευχαριστώ. Να είσαι καλά...αντίο>> και κάνω
να την προσπεράσω για να φύγω. Τότε μπαίνει
μπροστά μου και με αγκαλιάζει κλαίγοντας,

<<σ' αγάπησα. Σε θέλω στη ζωή μου, σε
παρακαλώ...>> χαμήλωσα το κεφάλι μου, την
αγκάλιασα σφιχτά και προχώρησα προς την πόρτα
κλείνοντάς την πίσω μου. Με το κλείσιμο της
πόρτας, χωρίς να το ήθελα, ένιωσα πως έκλεισε για
πάντα το κεφάλαιο αυτό.

Φθινόπωρο σε κοίταξα
και τα κλαδιά της ψυχής άνθισαν
στα χρώματα του έρωτα.
Μικρά αλλά τόσο ζωνερά,
τόσο δυνατά,
που άντεξαν στο βαρύ χειμώνα.

Γρήγορα η άνοιξη,
μα τα φύλλα μαράθηκαν
και έπεσαν.

Φθινόπωρο
και ο αέρας τα πήρε μακριά.

Πήγα κατευθείαν σπίτι μου και χωρίς να καταλαβαίνω πολλά, έβαλα να μαγειρέψω. Έφαγα και έπεσα για ύπνο. Ήθελα απλά να κοιμηθώ. Αργά το απόγευμα το κινητό μου με ξύπνησε. Ήταν η Χριστίνα. Δεν είχα κάτι μαζί της και ούτε είχα σκοπό να διακόψω την επικοινωνία, αλλά την συγκεκριμένη στιγμή δεν ήθελα να της μιλήσω και έτσι το άφησα να χτυπά. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και έφτιαξα έναν καφέ. Αν κάπνιζα, θα άναβα σίγουρα τσιγάρο. Αντί γι' αυτό τηλεφώνησα στον Πασχάλη. Η αλήθεια είναι πως με την Ελπίδα όλο αυτόν το καιρό είχα παραμελήσει τους φίλους μου. Έτσι ο Πασχάλης ήταν ο άνθρωπος που χρειαζόμουν. Ήταν ο μόνος που μπορούσε να βοηθήσει στην νέα αυτή περίοδο της ζωής μου που μόλις ξεκινούσε.

Η πρώτη μου ζωή

Οι πρώτες μέρες ήταν καλές. Ένιωθα καλά. Ένιωθα απελευθερωμένος από κάτι που με απορροφούσε ολοκληρωτικά. Με το πέρασμα των ημερών σιγά σιγά άρχισα να βαλτώνω. Η επίδραση της έλλειψης της γινόταν όλο και πιο έντονη. Με έπνιγε το δίκαιο. Όσο την στιγμή του χωρισμού δεν ήθελα να πω τίποτα, τόσο τώρα όλα έχουν μαζευτεί και δεν μπορώ να τα βγάλω από μέσα μου. Ήθελα να την έχω μπροστά μου και να της μιλήσω. Να της πω όλα όσα με έπνιγαν και δεν μ' άφηναν να αναπνεύσω. Προσπαθούσα να βρω λύση για το πρόβλημα μου και τελικά την βρήκα. Πήρα ένα τετράδιο και άρχισα να γράφω όλα αυτά που ένιωθα μέσα μου. Όλα αυτά που ήθελα να της πω και ήταν πάρα πολλά. Σκέψεις που πήραν μορφή επάνω σε χαρτί, υπό καθεστώς αδικίας. Μέσα σε

δύο μέρες είχα γεμίσει ένα τετράδιο, που χωρίς ενδοιασμό, έγινε βιβλίο που γρήγορα τύπωσα και της το έστειλα με το ταχυδρομείο. Τα έξοδα για την αποστολή του βιβλίου, θα ήταν και τα τελευταία που θα έκανα γι' αυτήν. Τώρα έγινα καλά. Τώρα δεν θέλω τίποτα πια. Τελείωσα με την Ελπίδα, όσο κι αν την σκεφτόμουν. Όσο κι αν δεν μπορούσα να την βγάλω από το μυαλό μου.

Ο Πασχάλης έλεγε πως πρέπει να καλύψω το κενό της Ελπίδας και πάνω σ' αυτή την κουβέντα μου λέει,

<<φτιάξ' τα με την αδερφή της. Άκουσε με>>.

Εγώ χαμογέλασα και το προσπέρασα αμέσως λέγοντας στον Πασχάλη πως δεν με βοηθάει έτσι και ότι αστειεύεται με την κατάστασή μου,

<< φτιάξ' τα με την αδερφή της και θα δεις τι ωραία θα νιώσεις. Επιτέλους, δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι άπραγο να κλαις την μοίρα σου>>.

Τότε κατάλαβα πως μου μιλούσε σοβαρά για την Χριστίνα. Ωστόσο για μένα ήταν κάτι το αδιανόητο για την σχέση που είχα μαζί της όλο αυτό τον

καιρό και περισσότερο για τον χαρακτήρα μου. Έδειχνε εντελώς αντίθετο με τις αρχές μου.

Η Χριστίνα από την μεριά της μου τηλεφωνούσε συχνά. Μιλούσαμε μόνο τηλεφωνικά, αφού για λίγο καιρό δεν ήθελα να βλέπω ούτε κι αυτήν. Στο μυαλό μου ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την Ελπίδα. Αργά ή γρήγορα όμως η τόσο δυνατή σχέση μου με την Χριστίνα θα μας έφερνε και πάλι κοντά για να συνεχίσουμε από κει που είχαμε μείνει. Είχε χωρίσει με τον Κώστα για άλλη μια φορά και αυτή έδειχνε πως ήταν και η τελευταία. Ο Κώστας είχε γνωρίσει μια νέα κοπέλα από το πανεπιστήμιο. Έτσι Χριστίνα και Κώστας είχαν οριστικά τελειώσει. Ίδια κατάσταση με την δική μου, με την διαφορά ότι εγώ ακόμη είχα στο μυαλό μου την Ελπίδα.

Όσο ο καιρός περνούσε και καλοκαίριαζε, σιγά σιγά η σχέση μου με την Χριστίνα ξαναέβρισκε την παλιά της αίγλη. Καφέδες, βόλτες και εκδρομές,

ξαναμπήκαν στο καθημερινό μας πρόγραμμα. Σχεδόν κάθε Κυριακή μαζί με την Χριστίνα είχαμε και μια ημερήσια εξόρμηση, κάνοντας την Ελπίδα να ζηλεύει κάθε φορά που έφτανα κάτω από το σπίτι τους για να την πάρω. Κάποιες φορές το εξέφραζε στην Χριστίνα και έτσι εγώ το μάθαινα. Δυστυχώς όμως η Ελπίδα είχε τραβήξει τον δικό της δρόμο. Από την άλλη και ο φόρτος εργασίας δυσκόλευαν τέτοιες εξορμήσεις για όλους μας. Η Χριστίνα είχε προσληφθεί σε ένα μεγάλο ιδιωτικό νοσοκομείο της πόλης, αλλά τουλάχιστον εμείς μπορούσαμε να περνάμε και όμορφα.

Ο Πασχάλης επέμενε στη θέση του όσον αφορά στην σχέση μου με την Χριστίνα, με αποτέλεσμα να το έχω βάλει για τα καλά στο πίσω μέρος του μυαλού μου. Στις ίδιες όμως θέσεις παρέμενα κι εγώ. ``Τέτοιες καταστάσεις γίνονται μόνο στις ταινίες``. Άλλωστε μετά την Ελπίδα δεν είχα καμία διάθεση για καινούργιες σχέσεις. Είχα χάσει πολύ χρόνο και δεν ήμουν διατεθειμένος να χάσω κι άλλο. Το καλοκαίρι μπορεί να είχε ξεκινήσει, αλλά

ούτε όρεξη για διακοπές είχα. Χρειαζόμουν και χρήματα για πολλά προσωπικά μου έξοδα. Έτσι γι' αυτό το καλοκαίρι δεν προέβλεπα διακοπές. Δουλειά και πάλι δουλειά. Οι Κυριακές με την Χριστίνα παρέα θα ήταν αρκετές. Έτσι τουλάχιστον πίστευα, αλλά η Χριστίνα είχε διαφορετική άποψη. Μιάς και δεν είχε άλλες παρέες εκτός της δικής μου, ήμουν ο μόνος που είχε για κάτι τέτοιο και αυτό δεν άργησε να το συζητήσει μαζί μου,

<<που θα πάμε διακοπές;>>

<<διακοπές...; είπαμε ότι θα πάμε διακοπές...;>>

<<όχι δεν είπαμε, αλλά να μην πάμε κι εμείς λίγες μέρες...να κάπου κοντά σε κάποιο νησάκι...;>>

<<νησάκι ε!! είπα φέτος να μην πάω διακοπές...>>

<<...και θα μ' αφήσεις μόνη μου να πάω; δεν είναι σωστό>> βάζοντας όλο της το νάζι,

<<...να, τέτοια μου κάνεις και δεν μπορώ να πω όχι. Και για πότε λες...>>

<<θα πάρω άδεια αρχές Σεπτεμβρίου>>

<<η πιο ωραία εποχή... εντάξει>>

<<Σκόπελο έχεις πάει; Θέλω να πολύ να πάω>>

<<δεν έχω πάει και είναι μάλλον η πιο καλή ιδέα. Θα αναλάβεις για τα εισιτήρια όμως>>

<<Όπως διατάξετε κύριέ μου>>.

Η ζέστη του καλοκαιριού και αυτή την χρονιά ήταν ανυπόφορη. Ένα παραπάνω για μένα που όλη μέρα έπρεπε να κινούμαι στο κέντρο της πόλης. Οι λίγες έστω μέρες στην Σκόπελο άρχισαν να φαντάζουν σαν λύτρωση από την κούραση της δουλειάς όλου του καλοκαιριού. Με την άδεια που τελικά κατάφερα να πάρω αρχές του Σεπτεμβρίου, θα γλύτωνα και την έκθεση που σίγουρα για μία ακόμη φορά θα ήταν θάνατος. Αλλά έτσι είναι ο παλιός...

Όσο οι μέρες πλησίαζαν για τις διακοπές μας, τόσο περισσότερο μου άρεσε η ιδέα του να πάω με την Χριστίνα σε κάποιο νησί. Το ίδιο άρχισε να μου αρέσει και η ιδέα του Πασχάλη και στη Σκόπελο θα είχα την ευκαιρία για να πραγματοποιήσω ένα ακόμη σχέδιο του. Σίγουρα δε θα χρειαζόταν να θυσιάσω κάτι αφού και η Χριστίνα ήταν μια γυναίκα που δεν άφηγε κανέναν άντρα αδιάφορο. Όσο για τον χαρακτήρα της, τον γνώριζα καλά και σίγουρα ταίριαζε ακριβώς με τον δικό μου. Ίσως και πιο πολύ από αυτόν της Ελπίδας, που έδειχνε τώρα να μην την ενοχλεί η ιδέα των διακοπών μας. Ακόμη και όταν συνειδητοποίησε μια μεγάλη

σύμπτωση. Η μέρα της αναχώρησης μας για την Σκόπελο ήταν η ίδια με την ημέρα που γνωριστήκαμε με την Ελπίδα στην έκθεση. Ίσως το γεγονός αυτό να ενθάρρυνε κάποιες νέες καταστάσεις που επρόκειτο να ακολουθήσουν στο άμεσο μέλλον. Και η μέρα αυτή είχε φτάσει. Στις δέκα το πρωί ακριβώς χτυπούσα το κουδούνι των κοριτσιών. Σε λίγο η Χριστίνα ήταν κάτω με την βαλίτσα της. Με εντελώς καλοκαιρινό ντύσιμο και διάθεση, άφηνε να δείχνει πως αυτό το τετραήμερο θα μείνει αξέχαστο. Το ταξί μας πήγε στο λιμάνι, όπου και αμέσως επιβιβαστήκαμε στο πλοίο. Μόλις καθίσαμε στις θέσεις μας χαρούμενοι κουβεντιάζαμε με την Χριστίνα,

<<σαν σήμερα γνωριστήκαμε στην έκθεση, θυμάσαι;>>

<<το θυμάμαι και πολύ καλά μάλιστα. Μόλις μας είδες με την Ελπίδα δεν έχασες χρόνο, κατευθείαν όρμησες να μας γνωρίσεις...>>

<<συναδελφική αλληλεγγύη καλή μου...>> και μας πιάσανε τα γέλια,

<<αισθάνομαι τυχερός που γνώρισα εσένα και την Ελπίδα, παρά τα όσα έχουνε συμβεί>>

<<ναι, αυτό είναι αλήθεια. Και εμείς νιώθουμε έτσι. Από τότε που μας γνώρισες, έχεις κάνει πολλά για μας, κάτι που κανείς δε θα έκανε. Να ξέρεις αυτή είναι και η γνώμη της Ελπίδας. Το έχουμε συζητήσει πολλές φορές μεταξύ μας>>

<<τι να κάνει τώρα... λέω να της στείλω ένα μήνυμα σχετικό με την σημερινή ημέρα. Τι λες;>>

<<τι να πω παιδάκι μου, στείλε, τι με ρωτάς>>

<<έγραψα ένα ποίημα για την ημέρα...>>

<<μπράβο ποιητή μου εσύ. Στείλε το μήνυμα και μετά περιμένω να μου το διαβάσεις>>

<<έγινε>>.

Μπορεί ο χρόνος για 'μας
να έχει σταματήσει,
αλλά σήμερα ολοκληρώνεται
ένας ακόμη χρόνος γνωριμίας μας.

Βλέπεις ο χρόνος της ζωής δε σταματά.
Περνά, χάνεται
και πίσω δεν γυρίζει.

Δεν γυρίζει για να διορθώσουμε όλα τα λάθη,
τις δύσκολες στιγμές,
τις νύχτες που νιώθαμε μόνοι,
τα δάκρυα που κύλησαν κάτω από τα μάτια.
Την ζωή μας.

Αυτής που έδυσε σαν τον ήλιο
και η ανατολή
έμεινε στα όνειρα μας.

Ερωτική εξομολόγηση

Το νησί άρχισε να φαίνεται μετά από λίγες ώρες. Πανέμορφο και καταπράσινο. Γρήγορα το πλοίο αγκυροβόλησε και πολλοί ντόπιοι περίμεναν τους τουρίστες. Μόλις κατεβήκαμε από το πλοίο μας πλησίασε ένας από αυτούς,

<<παιδιά καλώς ορίσατε στο νησί μας... έχω πολύ ωραία ενοικιαζόμενα δωμάτια με θέα από ψηλά...>>

<<είναι μακριά από εδώ;>> λέω εγώ,

<<όχι δύο λεπτά με τα πόδια. Με το αυτοκίνητό μου θα σας πάω>>

<<εντάξει, αν είναι ωραία... πάμε>>.

Σε λίγα λεπτά βρισκόμασταν σε ένα πανέμορφο συγκρότημα εξοχικών κατοικιών. Με θέα όλη τη Σκόπελο, αποφασίσαμε να μείνουμε. Το δωμάτιο με δυο μονά κρεβάτια κολλητά μεταξύ τους, μας παρείχε όλες τις απαραίτητες συνθήκες διαμονής. Άλλωστε λίγο μας ένοιαζε αφού θα το χρησιμοποιούσαμε μόνο για λίγες ώρες ξεκούρασης και ύπνου.

Τακτοποιήσαμε τα πράγματά μας γρήγορα και απευθυνθήκαμε στην ρεσεψιόν για πληροφορίες. Η κυρά Μαρία μας είπε από που θα μπορούσαμε να νοικιάσουμε το μηχανάκι που θέλαμε για τις μετακινήσεις μας, καθώς και τα καλά εστιατόρια του νησιού. Αμέσως ξεκινήσαμε για τον γύρο του νησιού και την πρώτη εξερεύνησή μας. Κινηθήκαμε νότια και στην πρώτη παραλία, μαγεμένοι από την ομορφιά της, σταματήσαμε για μια βουτιά στα καταπράσινα νερά. Παραμυθένια εικόνα, πνιγμένη μέσα στο πράσινο των δέντρων. Βρισκόμασταν στον παράδεισο, σκεπτόμενοι πως μόλις πριν τρεις ώρες ζούσαμε στην φασαρία της πόλης. Η εξερεύνηση του νησιού συνεχίστηκε μέχρι ο ήλιος να κρυφτεί. Οι διακοπές μας μόλις είχαν

ξεκινήσει. Είχαμε τόσα να δούμε και να κάνουμε και έτσι γρήγορα με το σούρουπο επιστρέψαμε στο δωμάτιο. Θέλαμε να τα ζήσουμε όλα. Ένα γρήγορο ντους και ήμασταν έτοιμοι για την πρώτη νύχτα στο νησί. Τα παραλιακά μαγαζιά, παρά το ότι το καλοκαίρι μόλις είχε περάσει, κρατούσανε αρκετό κόσμο. Συστημένοι από την κυρά Μαρία, φτάσαμε σε μια όμορφη ταβερνούλα μπροστά στη θάλασσα. Με σερβιτόρο τον γιό της, η εξυπηρέτηση και το φαγητό ήταν ικανοποιητικά. Ο κόσμος πήγαινε και ερχόταν στον παραλιακό δρόμο της Σκοπέλου, σε μια μαγική νύχτα με το φεγγάρι να καθρεφτίζεται στα νερά. Έτσι μετά το φαγητό λίγο περπάτημα ήταν απαραίτητο για την χώνεψή μας, ώσπου να καταλήξουμε σε ένα μεξικάνικο μπαράκι. Γεμάτο με ζευγαράκια, εγώ και η Χριστίνα ταιριάζαμε απόλυτα στο στυλ του μαγαζιού αφού κανείς δεν μπορούσε να φανταστεί κάτι διαφορετικό για μας. Σίγουρα και η Χριστίνα δεν μπορούσε να φανταστεί τα σχέδια που είχα στο μυαλό μου. Χρειαζόμουν να περιμένω μόνο για την κατάλληλη στιγμή καθώς και για το απαραίτητο θάρρος που μέχρι τώρα δεν έβρισκα. Γρήγορα με τη σκέψη πως έχω αρκετά

βράδια μπροστά μου, απέβαλα το άγχος που μου προκαλούσε αυτός ο στόχος και αποφάσισα να απολαύσω το υπόλοιπο βράδυ, όπως έκανε ανυποψίαστη και η Χριστίνα.

Η επόμενη μέρα μας βρήκε να απολαμβάνουμε τις διακοπές μας, γυρίζοντας στις περισσότερες παραλίες. Με την φωτογραφική μηχανή στο χέρι, η Χριστίνα είχε φροντίσει να πάρουμε μαζί μας, πίσω στην πόλη, τις πιο όμορφες στιγμές των διακοπών μας. Όσο το βράδυ πλησίαζε τόσο το άγχος με κυριεύε. Έπρεπε να βρω τα λόγια που θα λύγιζαν την τόσο δυνατή φιλική σχέση μας, μετατρέποντας την σε ερωτική έξαψη. Μια ερωτική εξομολόγηση απέναντι στη Χριστίνα φάνταζε αδιανόητο, αλλά έτσι έπρεπε να γίνει. Η απόφαση μου ήταν πλέον δεδομένη και ξεκάθαρη. Πίστευα ακόμη πως, ζωή είναι να ερωτεύεσαι. Ήθελα να αρχίσω να νιώθω τα ίδια συναισθήματα με αυτά της Ελπίδας όταν την είχα γνωρίσει, κάνοντας τα πράγματα πιο αληθινά για μένα, αλλά ακόμη ήταν δύσκολο.

Άλλη μια νύχτα θα περνούσε ήρεμα αλλά εξίσου όμορφα. Το βράδυ που θα ακολουθούσε θα ήταν το τελευταίο μας στο νησί και το επόμενο απόγευμα θα επιστρέφαμε στην Θεσσαλονίκη. Απόψε έπρεπε να τα παίξω όλα για όλα. Θα είναι η νύχτα της αποκάλυψης. Μιας αποκάλυψης ιστορικής που θα σφραγιστεί, το λιγότερο, απο το θάρρος και την τόλμη που θα επιδείξω. Από νωρίς το απόγευμα άρχισα να προετοιμάζω την Χριστίνα, λέγοντάς της πως το βράδυ ήθελα να συζητήσουμε κάτι σοβαρό για τους δυο μας. Μέσα στο μυαλό μου όλα ήταν σχεδιασμένα. Θα καταλήγαμε στο μικρό μπαράκι, που είχαμε πάει την προηγούμενη νύχτα. Με την βρετανικού στυλ ταπετσαρία στους τοίχους, τον χαμηλό φωτισμό, την απαλή μουσική καθώς και το γενικότερο ύφος του μαγαζιού, έδινε την τέλεια ατμόσφαιρα για την ερωτική αποκάλυψη των συναισθημάτων μου. Τα καλοκαιρινά cocktails (Μαργαρίτα φράουλα για την Χριστίνα και Mojito με έξτρα μαύρη ζάχαρη για μένα), ολοκλήρωναν την εικόνα μιας μαγικής αλλά και σύντομα έντονης νύχτας,

<<Αλέξη πρέπει να ομολογήσεις πως η ιδέα μου για να έρθουμε στη Σκόπελο αποδείχτηκε πολύ καλή...>>

<<...και βέβαια το ομολογώ, αλλά ας μην βιαζόμαστε. Μέχρι αύριο το απόγευμα που φεύγουμε πολλά μπορούν να συμβούν... είτε καλά, είτε κακά>>

<<αποκλείεται... τι να συμβεί, άλλωστε μαζί σου δεν φοβάμαι ότι κι αν συμβεί... δε μου λες τι σε έπιασε τώρα;... και σιγά με το Mojito, δεν είναι πορτοκαλάδα, θα σε χτυπήσει>>

<<ναι, κι εσύ δεν πας πίσω με την μαργαρίτα σου... barman... άλλη μια γύρα από τα ίδια>>

<<την Μαργαρίτα λίγο πιο δυνατή σε παρακαλώ>>

<<Αλέξη ακόμη την πρώτη δεν την τελειώσα βρε>>

<<μέχρι να τα φτιάξει το παιδί θα τα τελειώσουμε, μην ανησυχείς, άλλωστε εδώ ήρθαμε για να περάσουμε καλά>>

<<σωστά. Για πες τώρα, τι έχεις να συζητήσουμε, από το απόγευμα μου το λες>>

<<ναι, θα σου πω, κάτσε να έρθουν τα ποτά, δεν βιαζόμαστε>>.

Ένιωθα φόβο και μεγάλο άγχος, κάτι που έδειχνε πως ακόμη ήμουν σε νηφάλια κατάσταση. Σίγουρα το δεύτερο, θα με βοηθούσε στο να λυθεί η γλώσσα μου. Είχα να ξεστομίσω κάτι πολύ δυνατό, σαν ατομική βόμβα. Σε λίγη ώρα ένιωθα έτοιμος. Είχα ολοκληρώσει τον πρόλογο και έμπαινα στο κυρίως θέμα. Η Χριστίνα με αγωνία, αλλά και απορία περίμενε να ακούσει επιτέλους τι ήταν αυτό που ήθελα να πω. Ο πρόλογος που προηγήθηκε δεν ήταν αρκετά διευκρινιστικός και δεν είχε ιδέα για το τι θα άκουγε στο επόμενο δευτερόλεπτο. Είχαν μείνει δυο μόνο λέξεις και το μυστήριο θα αποκαλύπτονταν. Άνοιγα το στόμα μου, αλλά η φωνή αδυνατούσε να βγει. Μια ακόμη γερή γουλιά Mojito και...

<<είμαι ερωτευμένος μαζί σου>>.

Μια περίεργη αίσθηση ξαφνικά με κυρίεψε. Κάτι που με έκανε να νιώσω, ολοκληρωτικά εκτεθειμένος στην αντίδραση της μετά από την ιστορική αυτή αποκάλυψη. Μια αντίδραση που στον καθένα θα προκαλούσε φόβο. Μια αντίδραση που κοιτώντας

τόρα την Χριστίνα ακόμη δεν είχε φανεί. Ακίνητη δείχνοντας να μην καταλαβαίνει τι είχε συμβεί, κοιτάζει με βλέμμα που σίγουρα αν την ρωτούσε κανείς τι είναι αυτό που βλέπει τώρα, η απάντηση θα ήταν κάπως αδιευκρίνιστη. Μια πρώτη κίνηση άρχισε να φαίνεται. Ήταν το χέρι της που σήκωσε για να πιάσει το ποτό της και να το πιει όλο. Εγώ αμήχανος, αμέσως σήκωσα το χέρι μου κάνοντας νόημα στον barman για άλλη μια γύρα,

<<είσαι ερωτευμένος μαζί μου;>> αμήχανα είπε και ελαφρά χαμογέλασε συνοδεύοντας με ένα ξεφύσημα,

<<ναι, είμαι>> χαμηλώνοντας το κεφάλι μου,

<<μάλλον μιλάς σοβαρά απ' ότι βλέπω... από πότε... πώς...;>> και πολλές άλλες ερωτήσεις υποδηλώνοντας έκπληξη αλλά και διάθεση για συζήτηση.

Μέσα στην επόμενη ώρα κρίθηκα να απαντώ σε ερωτήματα, να αποκαλύπτω σειρά καταστάσεων που δικαιολογούσαν αυτή την αποκάλυψη και να προσπαθώ να διατηρήσω ότι υπήρχε πριν απ' αυτήν, φοβούμενος για απώλειες κάθε είδους. Για την ώρα έδειχνε πάντως πως απώλειες δεν υπήρχαν.

Η στάση της χαρακτηρίστηκε από ουδετερότητα. Προσπαθούσε να κατανοήσει τη νέα πραγματικότητα που δημιούργησαν τα λόγια μου. Η ώρα όμως είχε περάσει και έτσι πληρώσαμε και ξεκινήσαμε για το δωμάτιο.

Σε λίγο περπατούσαμε στους πλακόστρωτους δρόμους με καλή διάθεση και την Χριστίνα πολλές φορές να γυρίζει να με κοιτάζει, προσπαθώντας να συνειδητοποιήσει πράγματα. Καθώς πλησιάζαμε προς το δωμάτιο, βρεθήκαμε μπροστά σε ένα μπαράκι με αρκετό κόσμο και δυνατή μουσική. Το μέρος αυτό έδειχνε πως η νύχτα ακόμη δεν είχε τελειώσει. Παίρνοντας πρωτοβουλία είπα,

<<είσαι για ένα σφηνάκι στα γρήγορα;>>

<<...ναι και βέβαια είμαι, γιατί όχι, ακόμα νωρίς είναι...>>.

Το κέφι ήταν στο αποκορύφωμα και όλος ο κόσμος έδειχνε να διασκεδάζει πραγματικά. Χορός και σφηνάκια να πηγαινοέρχονται παντού. Μια μεγάλη φωτιά κατά μήκος του bar βρισκότανε σε εξέλιξη από τους barmen που την είχαν ανάψει με κάποιο ποτό. Εμείς δεν αργήσαμε καθόλου να

ενσωματωθούμε... διασκεδάζουμε... αλλά σίγουρα
στο μυαλό μας υπήρχε η αποκάλυψη που
προηγήθηκε. Εκστασιασμένοι από τα ποτά που
είχαμε πει μέχρι εκείνη τη στιγμή και την μουσική,
ο dj βάζει ένα πολύ δυνατό ροκ κομμάτι από τα
παλιά. Όλος ο κόσμος ξαφνικά απογειώνεται και
μαζί τους κι εμείς. Στιγμή μοναδική δίνοντας μου
τόλμη και δύναμη να σκύψω προς την Χριστίνα και
να της ψιθυρίσω στο αφτί,

<<τέλειο τραγούδι...>>

<<ναι... μ' αρέσει>>

<<ήταν από τ' αγαπημένα μου... είναι πολύ καλό
τραγούδι... αλλά υπάρχει και κάτι που μπορεί να το
κάνει ακόμη πιο καλό, να το κάνει τέλειο...>>

<<ναι;...τι μπορεί να είναι αυτό;...>>

<<ένα φιλί... με συνοδεία την μουσική υπόκρουση
αυτού του τραγουδιού... θα είναι τέλειο... τι λες;...>>

<<...λέω πως είσαι τρελός, τρελός για δέσιμο>>
λέει χαμογελώντας πονηρά,

<<είμαι και το ξέρεις. Λοιπόν περιμένω για το τέλειο... αλλά πρέπει να βιαστείς γιατί σε λίγο το τραγούδι θα τελειώσει...>>

<<ναι; πόση ώρα έχω ακόμη δηλαδή; δυο λεπτά; ...>>

<<τριάντα δευτερόλεπτα...>>

λέω χαμογελώντας, δείχνοντας σίγουρος πως η στιγμή για το πρώτο μας φιλί είχε έρθει. Κοιταχτήκαμε στα μάτια και εγώ τώρα περίμενα την κίνηση της Χριστίνας. Αυτή συνεχίζοντας να χορεύει στους ρυθμούς του τραγουδιού πλησιάζει, απλώνει τα χέρια της επάνω μου και με φιλάει στο μάγουλο. Μας πιάνουν τα γέλια. Ένα φιλί στο μάγουλο, αλλά διαφορετικό απ' όλες τις άλλες φορές,

<<δεν εννοούσα ακριβώς αυτό...>>

<<το ξέρω, αλλά μου ζήτησες ένα φιλί. Πρόκειται για κάτι δικό μου και γι' αυτό εγώ κρίνω πως και σε πιο σημείο θα είναι...>>

<<...σωστά. Τότε να σου ζητήσω ακόμη ένα πιο...>>

<<άκου, μου ζήτησες ένα φιλί και εγώ σου το έδωσα. Το έκανα γιατί το ήθελα. Δες το σαν ένα ευχαριστώ για όλα τα ωραία λόγια που μου είπες πριν στο μπαράκι. Τώρα αν κρίνω και πάλι πως πρέπει να ξαναγίνει στο ίδιο ή σε κάποιο άλλο σημείο, θα το κάνω ίσως και μόνη μου. Γι' αυτό δεν χρειάζεται να μου ζητάς κάτι τέτοιο. Εντάξει όμορφε;>>

<<εντάξει>>

<<...να, τελείωσε και το τραγούδι, φεύγουμε;>>

<<ναι, πάμε>>.

Ήταν μια κουραστική και γεμάτη μέρα και τώρα στο δωμάτιο ήμασταν έτοιμοι να πέσουμε για ύπνο. Ένα τελευταίο τσιγάρο της Χριστίνας έξω στο μπαλκόνι με θέα τα φώτα της Σκοπέλου, παράτεινε την αγωνία μου για τις επόμενες εξελίξεις που ακολουθούσαν αμέσως. Βούρτσισμα δοντάκια και κατευθείαν στο κρεβάτι. Θα ακολουθούσε η Χριστίνα,

<<να σβήσω τα φώτα Αλέξη;>>

<<ναι, τελείωσα, μπορείς να τα σβήσεις. Δε μου λες; ένα φιλί για καληνύχτα θα έχω;>>

<<φρόνημα όμορφε...>> και σβήνει τα φώτα.
Ξαφνικά απόλυτο σκοτάδι επικράτησε στο δωμάτιο,

<<δε μου είπες, η καληνύχτα θα είναι με φιλή ή σκέτη;>>

<<καλά τι σου είπα πριν στο μπαράκι... δεν είπα να μην ζητάς τέτοια πράγματα;>> και ξαπλώνει στο κρεβάτι της, κολλητά δίπλα στο δικό μου. Μη μπορώντας να δώ στο σκοτάδι, αναπάντεχα αισθάνομαι ένα κούνημα του κρεβατιού μου. Από αυτή τη μικρή φασαρία κατάλαβα πως η Χριστίνα είχε απλωθεί από το κρεβάτι της προς το μέρος μου και βρισκόταν ακριβώς από πάνω μου χωρίς να με έχει ακουμπήσει. Ξαφνικά, ένα απαλό άγγιγμα. Είναι τα χείλη της που με φιλούσαν στο στόμα. Ένα τυφλό ερωτικό χτύπημά της, χωρίς να έχω το χρόνο να αντιδράσω. Άπλωσα τα χέρια να την αγκαλιάσω και να την φέρω προς το μέρος μου, αλλά είχε προλάβει και ανασήκωσε το μέρος του σώματός της που βρίσκονταν στην μεριά μου,

<<καληνύχτα λοιπόν και όνειρα απονήρευτα>>

<<τι;... είσαι απίστευτη. Πλάκα μου κάνεις τώρα. Με φιλάς στο στόμα και τώρα φεύγεις;>>

<<είπαμε καληνύχτα και το εννοούμε, εντάξει;>>

<<...εντάξει δεσποινίς μου, ότι πείτε>>.

Είχε τον έλεγχο και αυτή έκανε παιχνίδι. Μετά την αποκάλυψη, αυτομάτως πέρασα σε μειονεκτική θέση. Έπρεπε να υπακούσω για να μην φτάσω τα πράγματα σε δύσκολο σημείο. Τώρα έπρεπε να περιμένω μάλλον πολύ για να με πάρει ο ύπνος.

Το πρωί και ενώ είχε ξημερώσει, ασυναίσθητα μετακινήθηκα προς την μεριά της και την αγκάλιασα. Ένιωσα την ανάγκη να βρεθώ κοντά της. Ήθελα όταν ξυπνήσουμε να είμαστε αγκαλιά. Μετά από είκοσι λεπτά περίπου η Χριστίνα σηκώθηκε και πήγε στην τουαλέτα. Όταν επέστρεψε, εγώ είχα βολευτεί για τα καλά στο κρεβάτι της,

<<τι έγινε όμορφε, μετακομίσαμε σε ξένο κρεβάτι την νύχτα,>>

<<ε όχι και ξένο βρε, απλά κρύωσα λίγο και ήρθα για να με ζεστάνεις>>

<<η αλήθεια είναι ότι είχε λίγο κρύο το βράδυ και γι' αυτό δεν θα σε μαλώσω. Άντε σήκω να πάμε για καφεδάκι>>.

Το απόγευμα μαζέψαμε τα πράγματα και κατεβήκαμε στο λιμάνι από νωρίς. Καθίσαμε στο χτεσινό μπαράκι για καφέ, περιμένοντας το πλοίο, λες και θα συνεχίζαμε την κουβέντα από εκεί που την είχαμε αφήσει. Ίσως αφού και είχε ξεκινήσει από εκεί, εκεί να έπρεπε να κλείσει. Ξεκινήσαμε τη κουβεντούλα με τις εντυπώσεις μας από το νησί και γρήγορα καταλήξαμε στο θέμα μας. Νηφάλιοι και με ξεκάθαρη σκέψη πια, η Χριστίνα δεν έδειχνε και αρκετά ενθουσιασμένη αν και μπερδεμένη με την τροπή που πήραν τα πράγματα. *“Μπλεξοδοιυιιά σκέτη”*, χαρακτηρίζοντας μια πιθανή ερωτική σχέση μεταξύ μας. Ήταν πολλά αυτά που ηθικά έπρεπε πρώτα πρώτα εμείς να ξεπεράσουμε. Επίσης πολλά θα ήταν και τα προβλήματα που θα δημιουργούσαμε στο κοντινό μας περιβάλλον. Με όλα αυτά συμφώνησα κι εγώ δείχνοντας να με στεναχωρούν, που είμαστε αναγκασμένοι να δεσμευόμαστε από κοινωνικές ηθικές.

Σε λίγο το πλοίο θα αναχωρούσε κι έτσι με μια αγκαλιά κλείναμε το θέμα αυτό. Με την επιβίβασή μας αφήναμε πίσω στο νησί όλα τα γεγονότα των

τελευταίων δυο ημερών, κρατώντας τα στο μυαλό μας ως ανάμνηση. Το πλοίο ξεκίνησε και η κούραση με έχει καταβάλει, έτσι έγειρα το κεφάλι μου στα πόδια της και αποκοιμήθηκα. Όταν ξύπνησα φτάναμε στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης.

Ο φάρος

Νέα μέρα ξεκινούσε και μαζί μια νέα περίοδος, ενόψει του χειμώνα που σιγά σιγά θα έκανε την παρουσία του αισθητή. Με μια ακόμη μέρα άδεια από την δουλειά απόλαυσα το πρωινό στο κρεβάτι μου. Είχε πάει δώδεκα και ένα καφεδάκι στο κέντρο της πόλης ήταν καλή ιδέα. Ευκαιρία να έβλεπα και λίγους φίλους. Αμέσως μετά τις διακοπές έπρεπε να προσαρμοστώ στους καθημερινούς ρυθμούς. Μη έχοντας στο μυαλό μου τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν στο νησί, πήρα το αυτοκίνητο και ξεχύθηκα στους δρόμους γίνοντας ένα με το πλήθος. Σε λίγο έφτανα στο μπαράκι του Λάκη, όπου εκεί σίγουρα θα ήταν και ο αδερφός μου.

Ένας ήχος μέσα στην δυνατή μουσική του ραδιόφωνου μοιάζει ξαφνικά με το κινητό μου.

Ποιος να είναι ακόμη δε γύρισα στη πόλη. Με δυσφορία το πιάνω και βλέπω την οθόνη. ``Χριστίνα`` έγραφε και αμέσως αναρωτήθηκα πως κάτι μπορεί να συμβαίνει,

<<καλημέρα Χριστίνα, τι κάνεις;>>

<<καλημέρα, Αλέξη, μπράβο πάντως, ούτε ένα τηλέφωνο, ούτε τίποτα...>>

<<τι εννοείς;>> ρωτώ χωρίς να καταλαβαίνω,

<<εννοώ, να με πάρεις τηλέφωνο, να δεις αν είμαι καλά, να με πάρεις να πάμε για καφεδάκι και τέτοια...που είσαι τώρα;>>

<<μόλις βγήκα για καφέ...στο κέντρο>>

<<μάλιστα...δηλαδή η δική μου παρέα δεν σου κάνει σήμερα;>>

<<...και βέβαια βρε...αλλά θεώρησα...>>

<<...να μη θεωρείς, αλλά να έρθεις τώρα να με πάρεις να πάμε για καφέ ή ότι άλλο θέλεις>>.

<<γιατί πάντα εσείς οι γυναίκες εννοείτε άλλα απ' αυτά που λέτε;>>

Η Χριστίνα χωρίς σχόλιο στην ερώτησή μου, με τον πιο γλυκό τρόπο μου στέλνει ένα φιλί και κλίνει το τηλέφωνο.

Η ευχάριστη αυτή αλλαγή των πρωινών μου σχεδίων κράτησε μέχρι αργά το βράδυ. Περάσαμε όλη την μέρα παρέα λες και συνεχίζαμε τις διακοπές μας από εκεί που τις αφήσαμε. Ξέραμε οι δυο μας να περνάμε καλά ακόμη και στην πόλη.

<<Αλέξη, Σαββατοκύριακο θέλεις να πάμε Καβάλα, αν δεν έχει κάτι κανονίσει;>>

<<τι να κανονίσω... πότε να προλάβω... πάμε... αφού ξέρεις πως για Καβάλα ποτέ δεν λέω όχι>>

Τα γεγονότα στο νησί έδειχναν πως δεν είχαν επηρεάσει καθόλου τη σχέση μου με την Χριστίνα και αυτό με χαροποιούσε. Τουλάχιστον έτσι θα μπορούσα να απαντήσω και στον Πασχάλη όσον αφορά στο σχέδιο του. Σίγουρα περίμενε τα νέα μου από το νησί και αυτό που θα του έλεγα ήταν πως ``η εγχείρηση πέτυχε αλλά... ο ασθενής απεβίωσε``.

Ίσως όμως και να ανάρρωνε και σε λίγο να τον βλέπαμε να γίνεται καλά. Όπως και να είχε πάντως, ο καιρός θα έδειχνε.

Το Σαββατοκύριακο έφτανε και στην Καβάλα θα περνούσα πολλές ώρες με την Χριστίνα. Εκεί τα συμπεράσματα θα ήταν πιο ξεκάθαρα. Παρασκευή μεσημέρι κλασικά ήμουν και πάλι κάτω από το σπίτι των κοριτσιών για αναχώρηση. Το Σαββατοκύριακο για μας ξεκινούσε και η διαίσθησή μου έλεγε πως θα περνούσαμε ωραία.

Το βράδυ ντυθήκαμε επίσημα και ήμασταν έτοιμοι για την βραδινή μας έξοδο στην Καβάλα. Αποφασίσαμε να πάμε για κρασί στο εστιατόριο ενός ακριβού ξενοδοχείου στην περιοχή της Παναγίας. Πολυτέλεια και ατμόσφαιρα ερωτική επικρατούσε εκεί, με κλασικές ιταλικές μπαλάντες από την δεκαετία του εβδομήντα. Το καλό κρασί μας έφτιαξε την διάθεση και στο μυαλό μου άρχισαν να περνάνε ιδέες πως η Χριστίνα είχε πάρει μια πολύ σημαντική απόφαση για εμάς. Το μόνο που έμενε ήταν να αποδειχτεί. Έτσι πρότεινα να περπατήσουμε μέχρι τον φάρο, όπου δεν απείχε πολύ από το ξενοδοχείο που βρισκόμασταν. Με πανοραμική θέα τα φώτα της πόλης ήταν το κατάλληλο σημείο για ερωτικές εξομολογήσεις. Με την Χριστίνα είχα πάει άλλη μια φορά εκεί

παλιότερα, αλλά όχι νύχτα. Μόλις φτάσαμε έδειχνε να είναι μοναδικά και αμέσως κατευθυνθήκαμε στην άκρη του φάρου, στα κάγκελα. Ακριβώς από κάτω μας τα κύματα έπεφταν στα άγρια βράχια. Ο αέρας στο σημείο ήταν αρκετά δυνατός με αποτέλεσμα η θερμοκρασία να είναι χαμηλή. Η Χριστίνα όπως κοιτούσαμε το πέλαγος έδειχνε να κρυώνει και έτσι πήγα από πίσω της και την αγκάλιασα βάζοντας την ανάμεσα σε μένα και στα κάγκελα από τα οποία κρατιόμουν. Τα μαλλιά της στο πρόσωπό μου μπερδεμένα άφηναν μια ωραία μυρωδιά. Σε λίγο όπως ήταν μέσα στην αγκαλιά μου, γύρισε και με κοίταξε στα μάτια. Χωρίς να πούμε τίποτα, φιληθήκαμε και μια νέα σχέση ξεκινούσε.

Ανάμεσα μας, το φιλί ήταν το μόνο που έλειπε για να σφραγίσει αυτή την σχέση. Ακόμα κι όταν ήμουν με την Ελπίδα, την Χριστίνα την έβλεπα περισσότερο. Σχεδόν σε κάθε εκδρομή και δραστηριότητα η Ελπίδα έλειπε. Αυτό ήταν και το βασικότερο μου παράπονο, στο οποίο η Χριστίνα πάντα μου το απάλυνε με την παρέα της. Τώρα με

την ολοκληρωμένη πια σχέση μας θα περνούσαμε ονειρεμένα.

Ο πρώτος μήνας αν και ονειρεμένος, πέρασε στα κρυφά. Δικαιολογίες και κρυμμένες αλήθειες για να διατηρήσουμε την σχέση μας μυστική. Το θέμα ήταν για πόσο ακόμη. Η Ελπίδα μπορούσε πολύ εύκολα να διακρίνει την χαρά που έκρυβε το πρόσωπο της Χριστίνας. Έλαμπε, και ακόμη η Χριστίνα δεν είχε δώσει εξηγήσεις. Αργά ή γρήγορα έπρεπε. Το ίδιο έβλεπα κι εγώ. Δύσκολα πια μπορούσαμε να κρυφτούμε. Έτσι αποφασίσαμε να αποκαλύψουμε το μυστικό μας στην Ελπίδα. Ξέραμε πως θα είναι δύσκολο και ίσως και καταστροφικό, αλλά η Χριστίνα γνωρίζοντας τώρα τα πραγματικά αισθήματα της Ελπίδας για μένα, το έκανε πιο εύκολο απ' ότι μπορούσε να είναι. Το γεγονός ότι η σχέση μου με την Ελπίδα είχε στην πραγματικότητα τελειώσει και πως ο καθένας είχε τραβήξει εδώ και καιρό τον δρόμο του, μας έκανε να θέλουμε να της το πούμε.

Η επόμενη Κυριακή με βρήκε στο χωριό μου, στο σπίτι των γονιών μου. Είχαμε αποφασίσει με την Χριστίνα να μην βρεθούμε για να θολώσουμε τα νερά, μέχρι να βρει την κατάλληλη στιγμή για την αποκάλυψη. Είχε πάει μεσημέρι και τρώγαμε οικογενειακώς μέχρι που χτύπησε το τηλέφωνό μου. Ήταν η Χριστίνα και έτσι βγήκα στο μπαλκόνι για να μιλήσω,

<<έλα, τι έγινε;>>

<<δε θα το πιστέψεις>> μέσα στη χαρά και στα γέλια,

<<τι δε θα πιστέψω...μετά από αυτό που κάνουμε οι δυο μας, όλα μπορώ να τα πιστέψω>>

<<σταμάτα την φιλοσοφική κουβέντα και άκου...της το είπα...>>

<<...το είπες ε!!!...και;...πως το πήρε>>

<<οοουυ απίστευτα καλά. Έδειξε πως χάρηκε και μου είπε ρωτώντας πως ' 'αυτός τελικά ήταν ο λόγος που έλαμπα' '>>

<<και τώρα;>>

<<...και τώρα σε περιμένουμε μαζί με την Ελπίδα να έρθεις για καφέ στο σπίτι μας>>

<<...ναι καλά...θα αστειεύεσαι;>>

<<όχι παιδάκι μου, σοβαρά, σε περιμένουμε>>

<<δε το πιστεύω...τί άλλο θα ακούσω. Δε μου λες, να φέρω και λουλούδια που θα γνωρίσω για πρώτη φορά την αδερφή σου;>>

<<και βέβαια θα φέρεις λουλούδια, πρέπει να κάνεις καλή εντύπωση χαζούλη...άντε σε φιλώ και σε περιμένουμε>>.

Κάποτε θα γινόταν κι αυτό. Και φαίνεται πως έγινε με τον καλύτερο τρόπο. Τελικά η Ελπίδα το ήξερε. Αμέσως η σκέψη αυτή με έκανε να νιώσω κάπως περίεργα. Περίεργα θα είναι και σε λίγο που θα πρέπει να την αντικρύσω. Δεν ξέρω αν θα τα καταφέρω, αλλά πρέπει. Μετά από δυο ώρες χτυπούσα το κουδούνι τους. Η Χριστίνα μου άνοιξε και με αγκάλιασε χαρούμενη. Η Ελπίδα καθότανε στην κουζίνα και έπινε καφέ. Μπήκα μέσα και μαζί με την Χριστίνα προχωρήσαμε προς το μέρος της.

Η Ελπίδα κοιτούσε έξω από το παράθυρο της κουζίνας. Γύρισε και μας χαμογέλασε. Ένωσα ένα μικρό βάρος να φεύγει από πάνω μου. Σηκώθηκε και μ' αγκάλιασε. Τα λόγια της καθώς και οι κινήσεις του σώματός της πήραν και το υπόλοιπο

βάρος που μου είχε μείνει. Έδειχνε πράγματι πως χαιρότανε. Ωστόσο μια μεγάλη δόση τρακ και αμηχανίας υπήρχε κι από τους τρεις μας. Έμενε κι αυτό με τις μέρες να φύγει.

Το βράδυ εκείνο η Ελπίδα είχε κανονίσει να βγει κι έτσι η Χριστίνα με κράτησε στο σπίτι. Όταν η Ελπίδα γύρισε, εμείς κοιμόμασταν. Αυτή ήταν και η πρώτη μου νύχτα στο σπίτι με την Χριστίνα, αλλά όχι και η πρώτη της ζωής μου εκεί. Αυτό τώρα που έπρεπε να προσέχω πολύ κάθε φορά που έμενα στα κορίτσια, ήταν το βράδυ που θα σηκώνομαι για τουαλέτα, στο γυρισμό να μην μπερδεύω τα δωμάτια και κατά λάθος βρεθώ σε ξένο, πια, κρεβάτι.

Αμέσως μετά το πρώτο βράδυ, ακολουθεί το πρώτο πρωί. Η Χριστίνα ακόμη κοιμότανε αλλά ο θόρυβος από την κουζίνα με ξύπνησε. Είχε ξημερώσει και έτσι σηκώθηκα. Έφτασα στη κουζίνα όπου η Ελπίδα έπινε τον καφέ της. Ήταν ντυμένη και έτοιμη για την δουλειά της,

<<καλημέρα Ελπίδα...>>

<<καλημέρα...τι κάνεις;>>

<<ωραία...>>

<<έχει καφεδάκι όπως τον πίνεις>>

<<και βέβαια έχει, αφού ίδιο τον πίνουμε...>>

είπα αυθόρμητα. Σήκωσε την ματιά της και με κοίταξε για ένα δευτερόλεπτο και γύρισε το κεφάλι της κοιτώντας έξω στο παράθυρο. Αμέσως η ατμόσφαιρα έδειχνε να έχει αλλάξει. Η αμηχανία και πάλι ήταν το συναίσθημα που γέμιζε το δωμάτιο. Ήταν πολύ νωρίς για την Ελπίδα να αποδεχτεί την παρουσία μου στο σπίτι υπό άλλη ιδιότητα.

Σε λίγο καιρό τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Αυτό άρχισε να φαίνεται από την στιγμή που μου παρουσιάστηκε μια δυσκολία. Ο σπιτονοικοκύρης μου ζήτησε να ξενοικιάσω το σπίτι γιατί το ήθελε για την κόρη του. Το συμβόλαιο θα έληγε σε λίγες μέρες κι έτσι και νομικά μπορούσε να το κάνει.

Ξαφνικά βρέθηκα σε δύσκολη θέση αφού μέσα στην επόμενη εβδομάδα έπρεπε να αδειάσω το σπίτι, που με τόσα όνειρα είχα φτιάξει. Όνειρα που τώρα πια ανήκουν στο παρελθόν και την θέση τους πήραν καινούργια.

Ήταν ένα απόγευμα που βρισκόμουν στα κορίτσια και κουβεντιάσαμε πλέον σαν κανονική οικογένεια. Το πρόβλημά μου με το σπίτι η Χριστίνα το γνώριζε και μου έλεγε πως γρήγορα θα το ξεπεράσω. Η Ελπίδα όμως μόλις κατάλαβε τι πραγματικά μου συμβαίνει, πήρε τον λόγο και είπε,

<<έλα να μείνεις μαζί μας. Αφού τις περισσότερες ώρες της ημέρας είσαι εδώ και κοιμάσαι εδώ, πια η διαφορά να φέρεις και τα πράγματά σου;>>.

Εγώ με την Χριστίνα κοιταχτήκαμε και απορήσαμε με αυτά τα λόγια της Ελπίδας. Η Χριστίνα τώρα έπρεπε να πάρει θέση στο τόσο σοβαρό ζήτημα που μόλις είχε προκύψει. Σίγουρα βρέθηκε σε δύσκολη θέση μη περιμένοντας κάτι τέτοιο να βρίσκει σύμφωνη την Ελπίδα. Η αρνητική στάση της Χριστίνα στο θέμα της μετακόμισής μου στο σπίτι τους φάνηκε. Ήπρεπε να το σκεφτούμε πολύ σοβαρά΄΄ είπε. Άλλο να κοιμάμαι σχεδόν κάθε βράδυ εκεί και άλλο να μένω εκεί. Σίγουρα ήταν κάτι που θα την καταπίεζε. Πίεση όμως είχα κι εγώ, αφού έπρεπε να πάρω μια γρήγορη απόφαση με το σπίτι που σε λίγες μέρες έπρεπε να ξενοικιάσω. Έτσι αμέσως άρχισα να ψάχνω για καινούργιο σπίτι. Η Χριστίνα παρά την επιμονή της Ελπίδας στο να μείνω μαζί τους, με βοηθούσε στην

αναζήτηση της νέας μου κατοικίας. Την δεύτερη μέρα και αφού είχα απορρίψει αρκετά σπίτια, καταλάβαμε πως τελικά τα πράγματα ήταν πολύ δύσκολα. Σταματήσαμε για ένα διάλειμμα σε ένα καφέ και εκεί κάπως απογοητευμένη, η Χριστίνα πήρε την μεγάλη απόφαση,

<<τελικά ίσως δεν είναι κακή ιδέα να συγκατοικήσουμε...>>.

Το αντίο

Άλλη μια νέα περίοδος ξεκινούσε. Αναπάντεχες εξελίξεις που κανείς δεν μπορούσε να προβλέψει. Εγώ και η Ελπίδα να συγκατοικούμε και πάλι. Μέσα στην επόμενη εβδομάδα είχα μετακομίσει κάποια από τα πράγματά μου στα κορίτσια. Τα υπόλοιπα που δεν χρειαζόμασταν τα έδιωξα στο χωριό. Μαζί με την Χριστίνα είχαμε φτιάξει το σπίτι. Μια μικρή ανακαίνιση δίνοντας νέο αέρα στο χώρο. Όταν οι μετακόμιση ολοκληρώθηκε έμενε να μπούμε στους καινούργιους μας καθημερινούς ρυθμούς. Τα πρωινά ξυπνούσα μαζί με την Χριστίνα και την πήγαινα στο νοσοκομείο. Μετά συνέχιζα στην δουλειά μου. Η Ελπίδα συνήθως έφευγε πιο νωρίς από το σπίτι. Το απόγευμα περνούσα απο το νοσοκομείο και την έπαιρνα και επιστρέφαμε πίσω στο σπίτι. Σε λίγο γυρνούσε και

η Ελπίδα όπου τρώγαμε όλοι παρέα. Από την μια για μένα αυτή η συγκατοίκηση μου έδινε ζωή, αφού ζούσα με δυο κοπέλες που αγαπούσα πολύ και από την άλλη οικονομικά με συνέφερε. Όλα τα έξοδα είχαν μοιραστεί στα τρία.

Ήταν όμορφα και οι μήνες περνούσαν. Είχα γνωρίσει όλους τους φίλους και γνωστούς των κοριτσιών καθώς και τον Γιάννη, τη καινούργια σχέση της Ελπίδας. Παλιότερα αυτό με πείραζε πολύ, τώρα όμως ήταν διαφορετικά. Η Ελπίδα είχε γίνει ο άνθρωπος που μπορούσα να πω τα πάντα και το αντίστροφο. Η σχέση μας τώρα είναι πιο πνευματική και πιο ξεκάθαρη. Ξέραμε τι θέλει ο ένας από τον άλλον. Οι γονείς των κοριτσιών συχνά μας επισκέπτονταν τις Κυριακές φέρνοντας προμήθειες από τα κτήματα που καλλιεργούσε ο παππούς τους. Το ίδιο και οι δικοί μου γονείς. Ήμασταν όλοι για έναν και ένας για όλους και ο καιρός περνούσε...

Προβλήματα πάντα δημιουργούνταν, αλλά όχι με την συγκατοίκηση. Προσωπικά προβλήματα του καθένα, προσπαθώντας όλοι μαζί να βρούμε την

λύση. Η Χριστίνα άρχισε να έχει προβλήματα με τον προϊστάμενο της στο νοσοκομείο. Μετά από ένα μήνα δήλωνε την παραίτησή της. Έδειχνε να είναι το καλύτερο που μπορούσε να κάνει. Έμενα αυτό δεν με ανησυχούσε. Γρήγορα θα την βοηθούσα να ξαναβρεί μια καινούργια δουλειά. Πριν όμως από αυτό η Χριστίνα δήλωσε πως χρειάζεται ξεκούραση. Ήταν ευκαιρία να κάνει ένα ταξίδι στο Λονδίνο, όπου από τις σπουδές της είχε αρκετούς φίλους εκεί. Έτσι και το κανόνισε. Η δική μου δουλειά δεν επέτρεπε να ακολουθήσω την Χριστίνα στο ταξίδι, κάτι που το ήθελε. Στις επόμενες μέρες είχε βγάλει το εισιτήριό της και ήταν έτοιμη. Έδειχνε πολύ χαρούμενη που θα έφευγε. Μια εβδομάδα δεν είναι πολλή, ωστόσο εμένα και της Ελπίδας, θα μας έλειπε.

Την επόμενη μέρα, μαζί με την Ελπίδα πήγαμε την Χριστίνα στο αεροδρόμιο, όπου και την αποχαιρετήσαμε. Οι δυο μας τώρα μόνοι στο σπίτι μετρούσαμε τις ημέρες περιμένοντας την Χριστίνα

να επιστρέψει. Είχαμε καθημερινή επικοινωνία μέσω internet καθώς με την κάμερα στον υπολογιστή μπορούσαμε να βλέπóμαστε και να μιλάμε με τις ώρες. Γρήγορα η εβδομάδα πέρασε και βρισκόμουν στο αεροδρόμιο για να την υποδεχτώ. Σε λίγο μέσα στο αυτοκίνητο έδειχνε τόσο χαρούμενη αλλά και μελαγχολική. Κάτι ήθελε να μου πει. Στο σπίτι επιβεβαιώθηκα. Καθίσαμε στον καναπέ, μιας και μου ζήτησε να μιλήσουμε. Οι κουβέντα ξεκίνησε διηγώντας μου αρχικά το πόσο όμαρφα είναι εκεί και το πόσους φίλους έχει. Όσο μου μιλούσε έδειχνε πως ένιωθε σαν να είναι το μυαλό της ακόμη εκεί. Σαν να μην έχει ακόμη επιστρέψει

<<Αλέξη αποφάσισα να φύγω στην Αγγλία για πάντα. Θα προσπαθήσω να βρω εκεί δουλειά. Τώρα γύρισα για να μαζέψω τα πράγματα μου και να σας αποχαιρετήσω. Φεύγω σε τρεις μέρες. Σε ευχαριστώ για όλα και να ξέρεις πως πάντα θα σε θυμάμαι.>>.

Άλλη μια απρόσμενη εξέλιξη. Η απόφαση της Χριστίνας άλλαξε και πάλι τις ζωές μας. Σε λίγο

συνειδητοποίησα πως πρέπει να φύγω κι εγώ από το σπίτι. Ένα όνειρο που τελείωνε και τώρα έπρεπε να ξυπνήσω. Μια ζωή ξεκινούσε και πάλι μπροστά μας, διαφορετική για τον καθένα. Πόσα ακόμα θα χρειαστεί να αντέξουμε, πόσες χαρές και πόσες λύπες! Ένας νέος δρόμος χαράζεται μπροστά μου και ήδη βρίσκομαι στην αφετηρία του. Ένα γιγάντιο χέρι με άρπαξε και με τοποθέτησε εκεί.

...κανείς όμως δεν με ρώτησε...